XXIII. *évfolyam 4. szám* **Ára: 1 forint** *1967. január 26*

Ludas Matyi

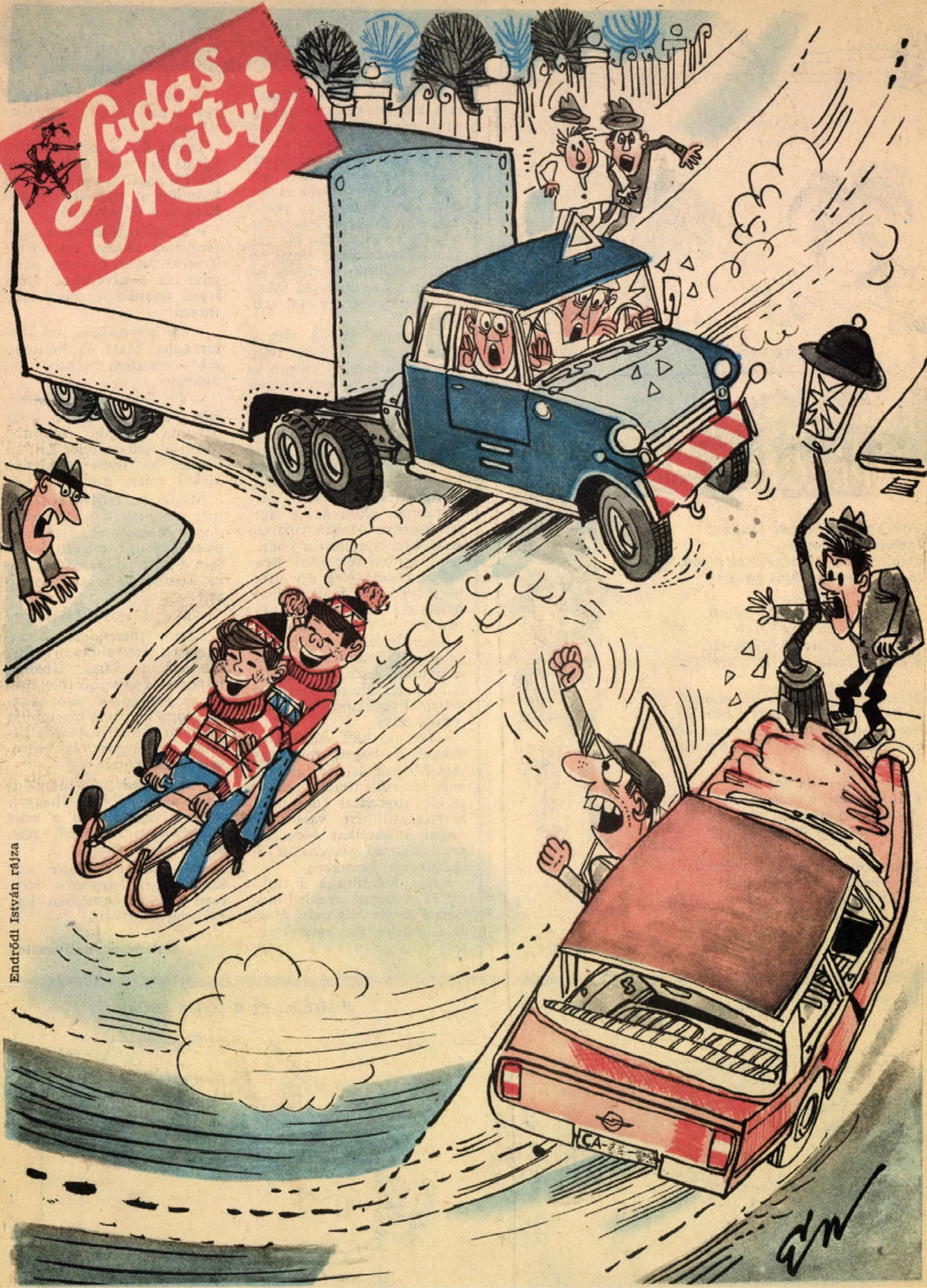

Endrődi István rajza

— Milyen ijedősek ezek a felnőttek! Mi nem félünk két autótól sem, ők meg beijednek egy kis szánkótól!...

Honvágy

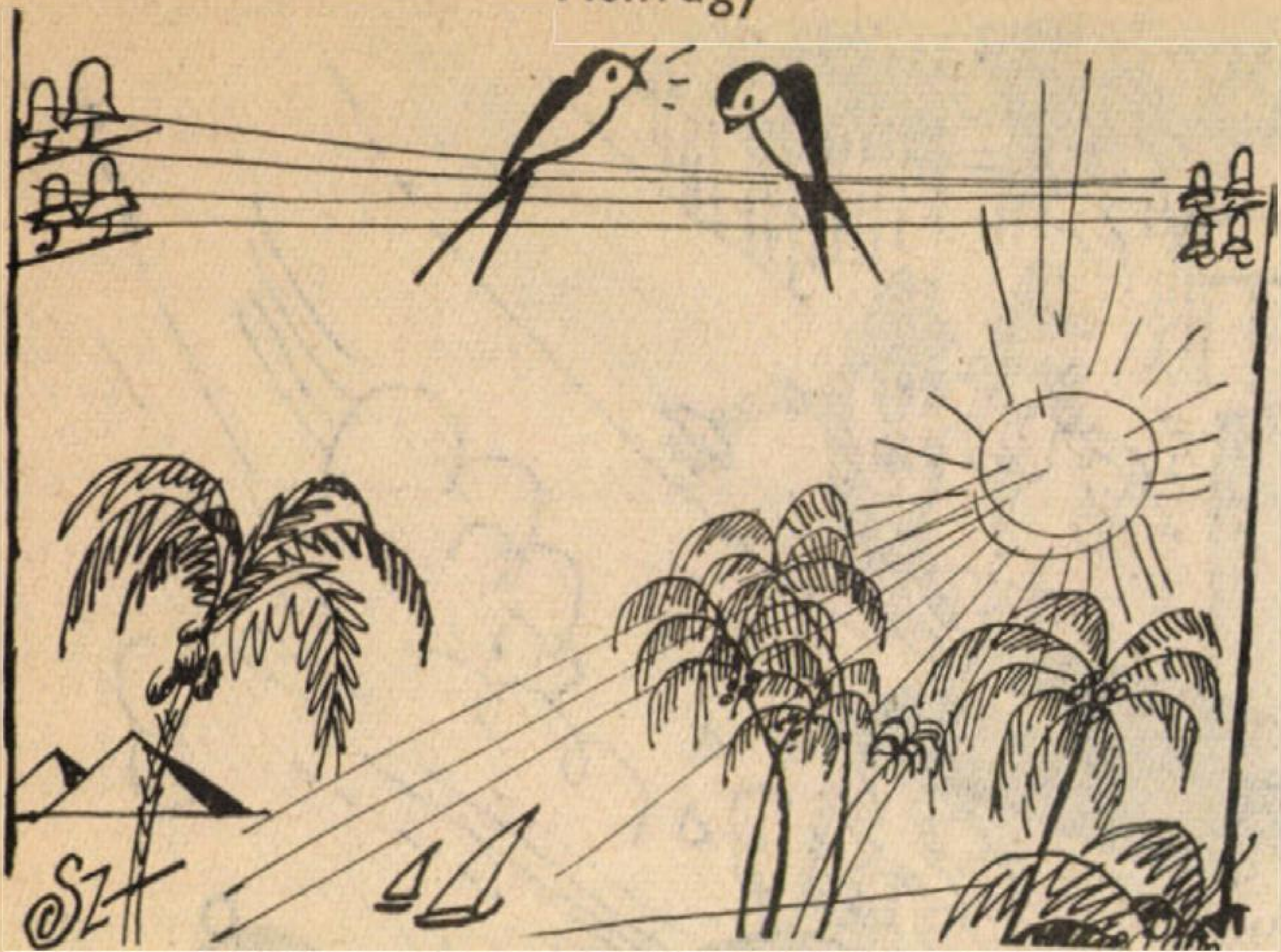

– Én már legszívesebben hazamennék Ceglédre.

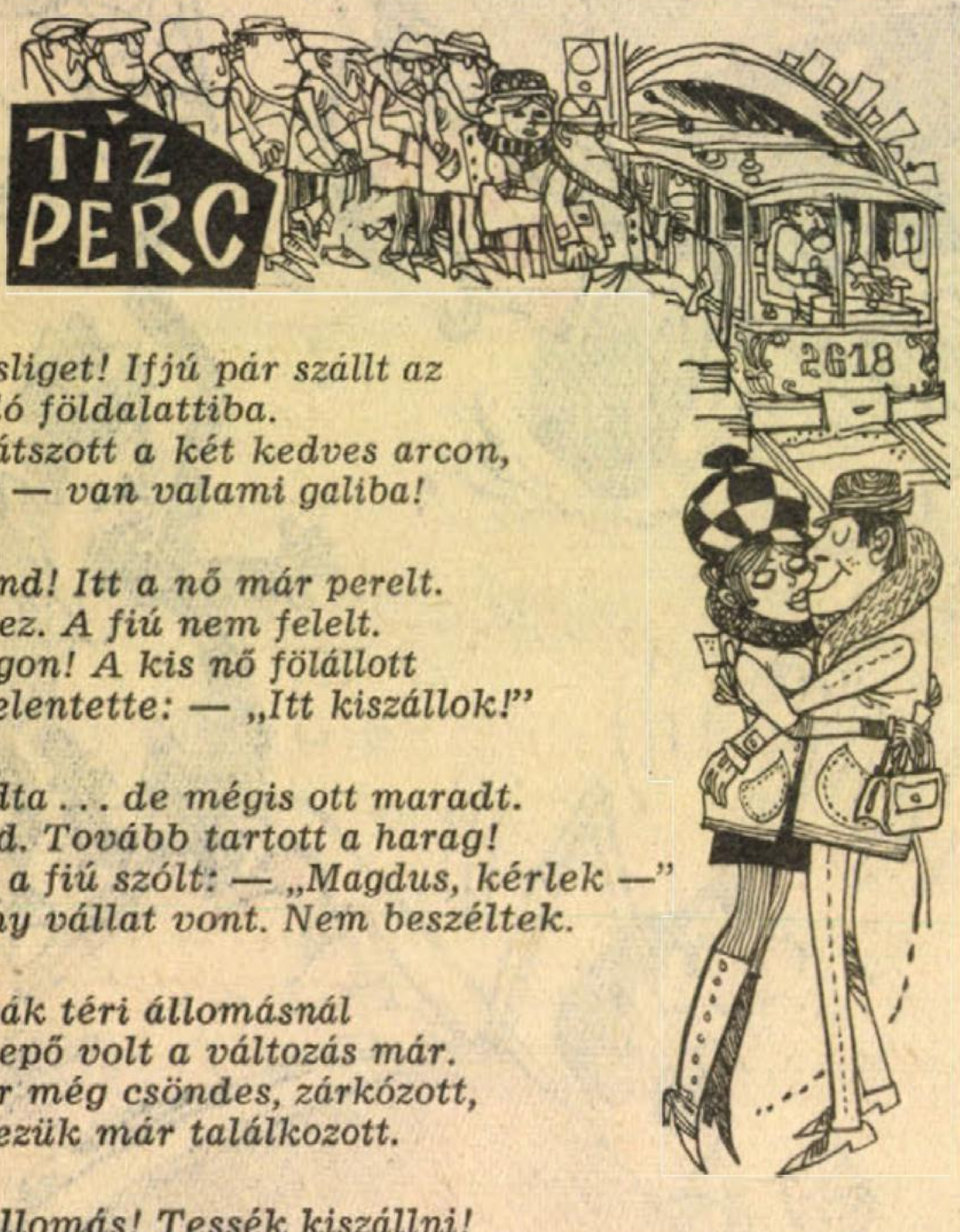

TÍZ PERC

Városliget! Ifjú pár szállt az
Induló földalattiba.
Meglátszott a két kedves arcon,
Hogy — van valami galiba!

Köröndl Itt a nő már perelt.
Kérdez. A fiú nem felelt.
Oktogon! A kis nő fölállott
S kijelentette: — „Itt kiszállok!”

Mondta . . . de mégis ott maradt.
Csönd. Tovább tartott a harag!
Most a fiú szólt: — „Magdus, kérlek —”
A lány vállat vont. Nem beszéltek.

A Deák téri állomásnál
Meglepő volt a változás már.
A pár még csöndes, zárkózott,
De kezük már találkozott.

Végállomás! Tessék kiszállni!
Futó csók! Boldog pillanat —
A mi baj volt a föld felett,
Az elcsitult a föld alatt!

Megfigyelte: **Farkas Imre**

Rendetlen vagyok

Mi, férfiak, akik rendszerető, kínosan pedáns nőt kaptunk feleségül, néha bizony nehéz perceket élünk át. Itt van például az én élettársam, Magda. Imádom, mert kék szeme van, szőke haja, és csodálatosan készíti a rakott krumplit, de egész nap szüntelenül parancsolgat. Ma például elhatároztuk, hogy sétálni megyünk, s amikor kiléptem a ház kapuján, Magda visszarántott, és rám kiáltott:

– Azonnal töröld meg a lábtörlőben a cipődet! Nem fogsz sáros talppal kilépni az utcára! Nemrég csináltattuk a gyönyörű, új aszfaltjárdát. Több mint tízmillió forintba került. Azt hiszed, a költségvetési bizottság lopja a pénzt?

Engedelmesen sasszéztam a lábtörlőn, aztán elindultunk. A Rottenbiller utcában szórakozottan eldobtam a cigarettacsutkát. Magda villámló szemekkel mutatott a földre:

– Azonnal felveszed! Rendetlen fráter! Alig egy hete, hogy bejárónőt kellett hívatnom, aki kitakarította utánad a Rottenbiller utcát!

Sajgó derékkal mentem tovább, s felszálltunk a 76-os trolibuszra. Fáradtan huppantam le az ülesre. Magda a méregtől céklapirosan megfenyegetett:

– Hát így kell leülni? Úgy dobtad le magad, mint egy zsák burgonyát! Azt akarod, hogy idő előtt tönkre menjen az ülés rugózata? Több mint harmincmillióért vásároltuk ezeket a kocsikat. Nem fogunk miattad percenként új járműveket beszerezni!

Aztán leszálltunk a troliról, és behúzott nyakkal kullogtam az asszony után. Magda engedékenyen megjegyezte:

– Most pedig megiszunk egy duplát ebben a cukrászdában.

Leültünk, s én reszkető kézzel kortyolgattam a duplát. Mi tagadás, néhány csepp kiömlött az abroszra. Magda hangosan felzokogott:

– Ó, miért is mentem ilyen rendetlen alakhoz feleségül?! Tessék! Nézd a tiszta abroszon ezt a kávéfoltot! Nem fogok miattad reggeltől estig mosni!

– De szívecském, ez állami üzlet. Majd ők kimosatják – rebegtem halkan, bűnbánóan.

– Ők vagy én, az mindegy. Vedd tudomásul, hogy havonta legalább félmillió forint mosodaszámlát kell kifizetni az ilyen rendetlen alakok miatt, mint te vagy.

Másfél óra múlva végre ismét hazaértünk az én imádott Magdámmal. Ajtónk előtt lázasan törölgetni kezdtem a sáros cipőtalpamat. De az asszony hanyagul legyintett:

– Hagyd csak! Felesleges!

Szépen berendezett szobánkban kényelmesen elhelyezkedtem. Sáros lábamat feltettem a vajszínű fotelünkre, és megszokott mozdulattal szórni kezdtem cigarettám hamuját a földre. Magda bájosan mosolygott, és kedvesen hozzám simult.

– A társadalmi tulajdont megvédem. Ebben nagyon szigorú vagyok. De a saját lakásunkban viselkedj úgy, ahogy neked tetszik.

Hát ilyen bámulatos asszony az én feleségem. Nincsen párja az országban. Joggal irigyelnek érte.

Galambos Szilveszter

Disznóölés idején

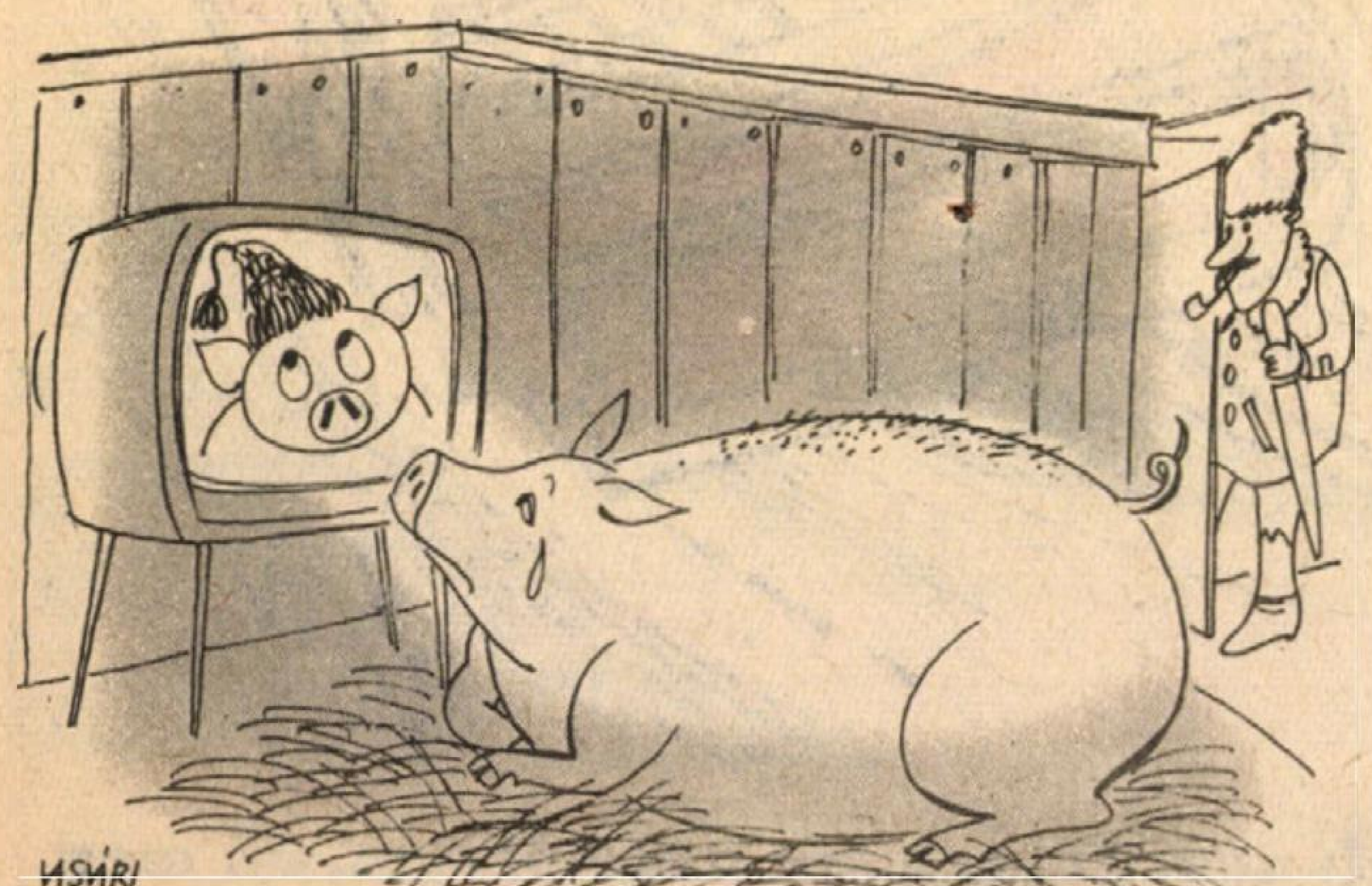

A siralomházban

A stréber és a főnök kocsija

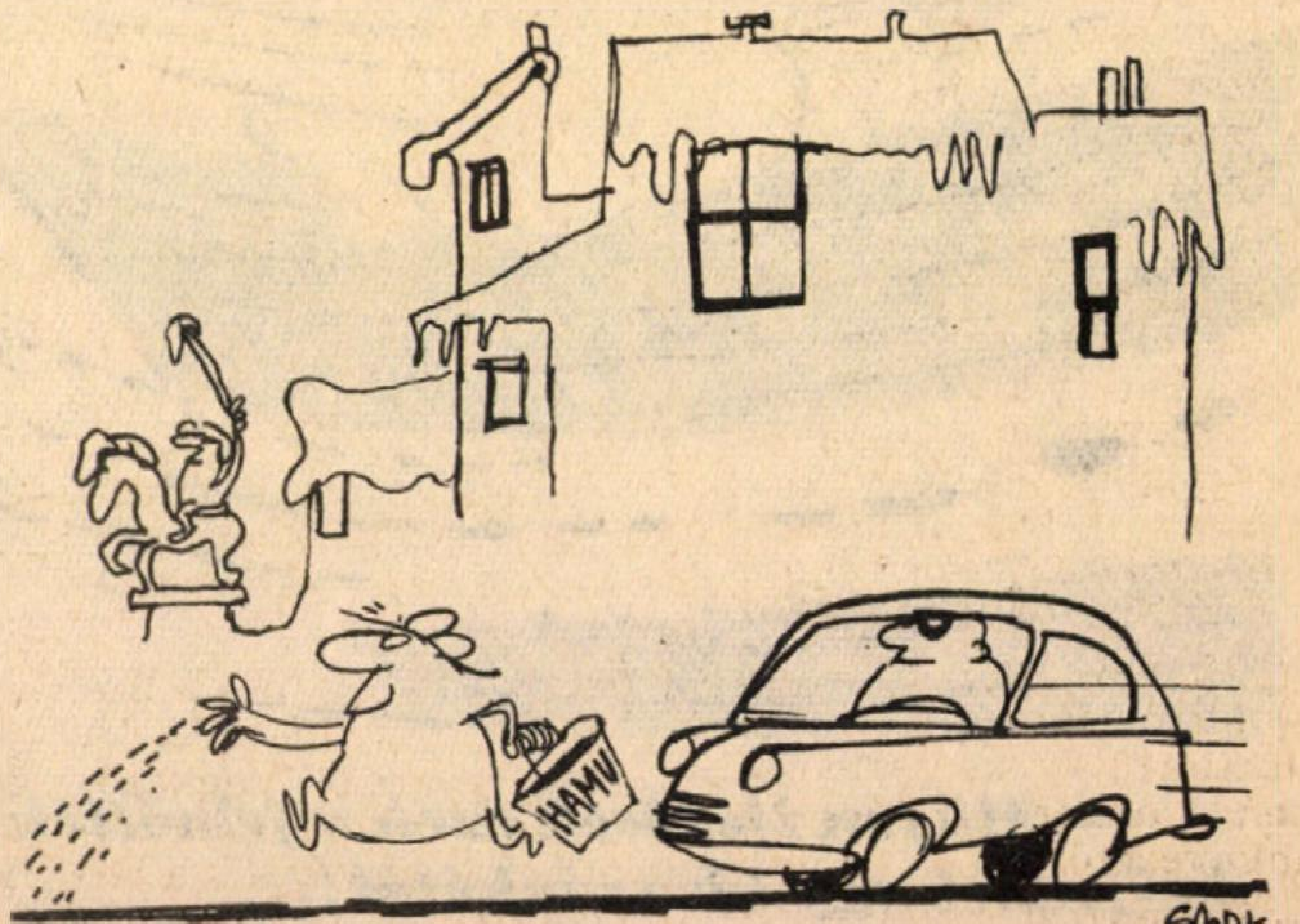

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KÉT HÉT, AZ NAGY IDŐ…

1966. december 31-én, szilveszter estéjén nyílt meg az Utasellátó reprezentatív, újjáépített Nyugati Étterme. Az év utolsó napján bokros mulatnivalóim vidékre szólítottak, így csak két héttel a nyitás után ülhettem be az új étterembe, hogy elfogyasszak egy jó halászlét. Az étek kitűnő volt, a felszolgálás figyelmes, de valamiről lemaradtam, amiben az új esztendőt ünneplők részesek voltak. Akkor még ugyanis teljesen épségben volt a helyiség. De tizennégy nappal a nyitás után a mennyezeten a beázás nyomán szebbnél szebb absztrakt figurák láthatók. Félő, hogy a vizet ezután nem pohárban, hanem egyenesen a mennyezetről kapják a vendégek.

(g—os)

Autóstop

Sajdik Ferenc rajza

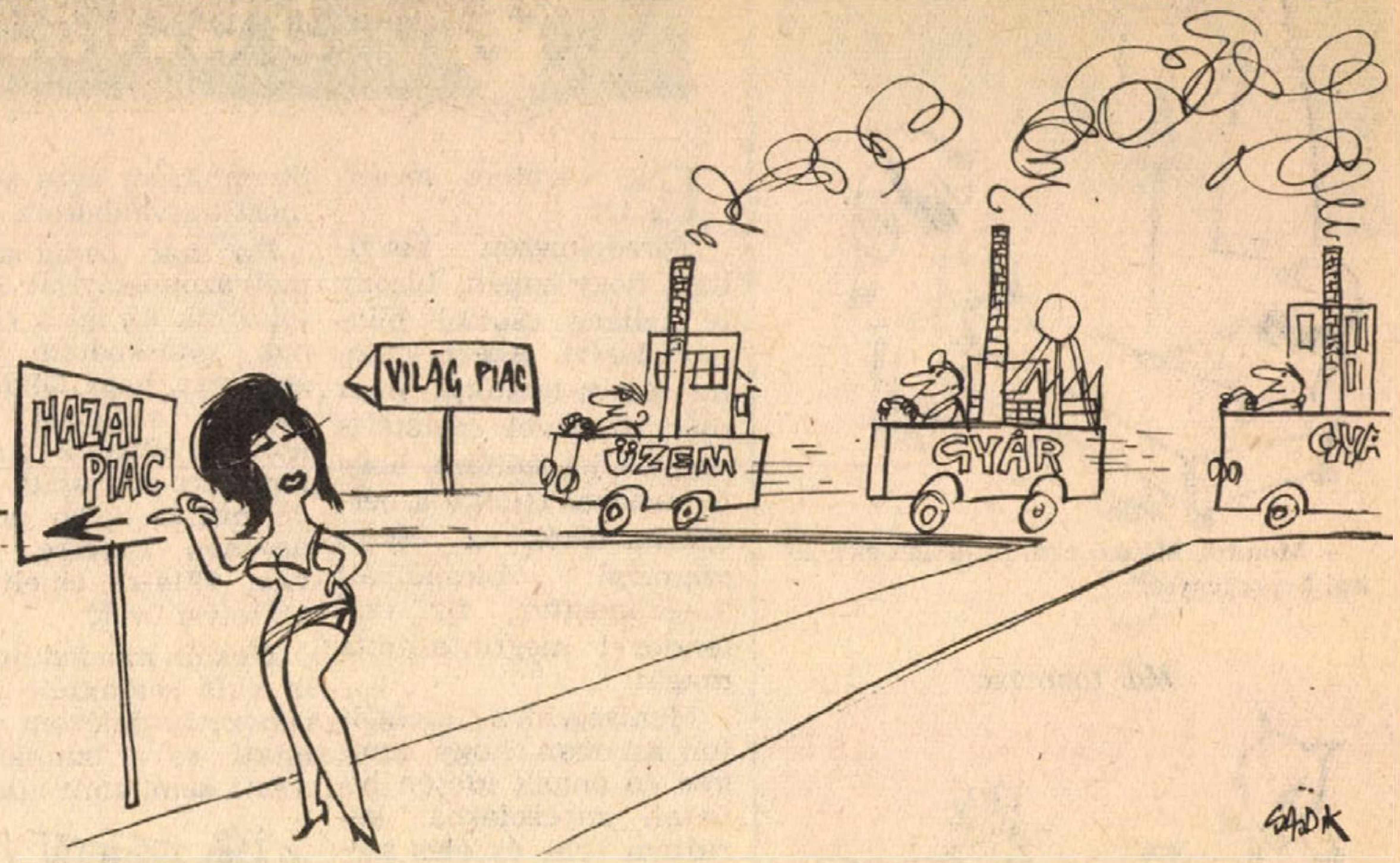

– Úgy látszik, többet kell mutatni . . .

A. SZALENKO:

VAN-E ÉLET A MARSON ?

Amikor a falon elhelyezték a tizennyolcadik téglát, Borja bácsi, a kőműves ünnepélyesen kijelentette:

— Most pedig rágyújtunk, srácok!

Egyedül Vityka volt köztük antinikotinista, minek folytán a tizenkilencedik téglát gondosan a feje alá igazította, és végignyújtózkodott a deszkán.

— Mit gondolsz, Borja bácsi — kérdezte pillanatnyi elmélkedés után —, van-e élet a Marson?

— Nyavalyát! — dörmögte bosszúsan Borja bácsi. — Már tegnap megmondtam neked: ha volnának élőlények a Marson, már régen bemutatták volna őket a televízióban.

— Hát akkor honnan vannak a Marson a csatornák?

— Marhaság az egész! — Borja bácsi füstfelleget fújt ki a bajusza alól, elgondolkozott egy kicsit, majd így folytatta: — Ha lennének ott marslakók, már régóta ide repültek volna hozzád vendégségbe.

— Miről folyik a duma, elvtársak? — kérdezte az éppen akkor odaérkező munkavezető.

— Éppen azt mondtam a többieknek, hogy van a Marson értelmes élet — mondta neki Vitya —, Borja bácsi pedig azt állítja, nincs!

— Pontosan! — bólintott Borja bácsi.

— Szerves élet van a Marson — mondta a munkavezető —, ez tudományosan megállapított tény. Ami azonban a homo sapienst illeti, azaz hogy az értelmesen gondolkozó lényt, mint a természetnek olyan részét…

— Hát az nincs! — szakította félbe a munkavezetőt Borja bácsi. — Se homo, se sapiens.

Ekkor érkezett meg a billenőkocsi a habarccsal. A vezetője gyorsan tájékozódott, miről van szó, és aktívan belekapcsolódott a beszélgetésbe. A darukezelő is leereszkedett a daru tetejéről, és a szomszédos építkezésekről is odaszaladtak a vakolók, hogy részt vegyenek a tudományos értekezleten.

Egy arrafelé járó ember a nagy tömeg láttán ijedtében kihívta a mentőket, hátha valami szerencsétlenség történt. Egy tucatnyi mentőszolgálatos utat tört magának a tömegben egy óriási fecskendővel. Barátságos kérdéssel fogadták őket:

— Van-e élet a Marson?

De a mentőknek már nem volt idejük válaszolni a kérdésre. Megjelent egy rendőrszakasz. Amint megtudták, miről van szó, meghallgatták a véleményeket pro és kontra, az idős törzsőrmester azt javasolta: döntsék el a kérdést szavazással. A javaslatot gúnyos hahotával fogadták. Erre a törzsőrmester filozófiai szempontból közelítette meg a kérdést:

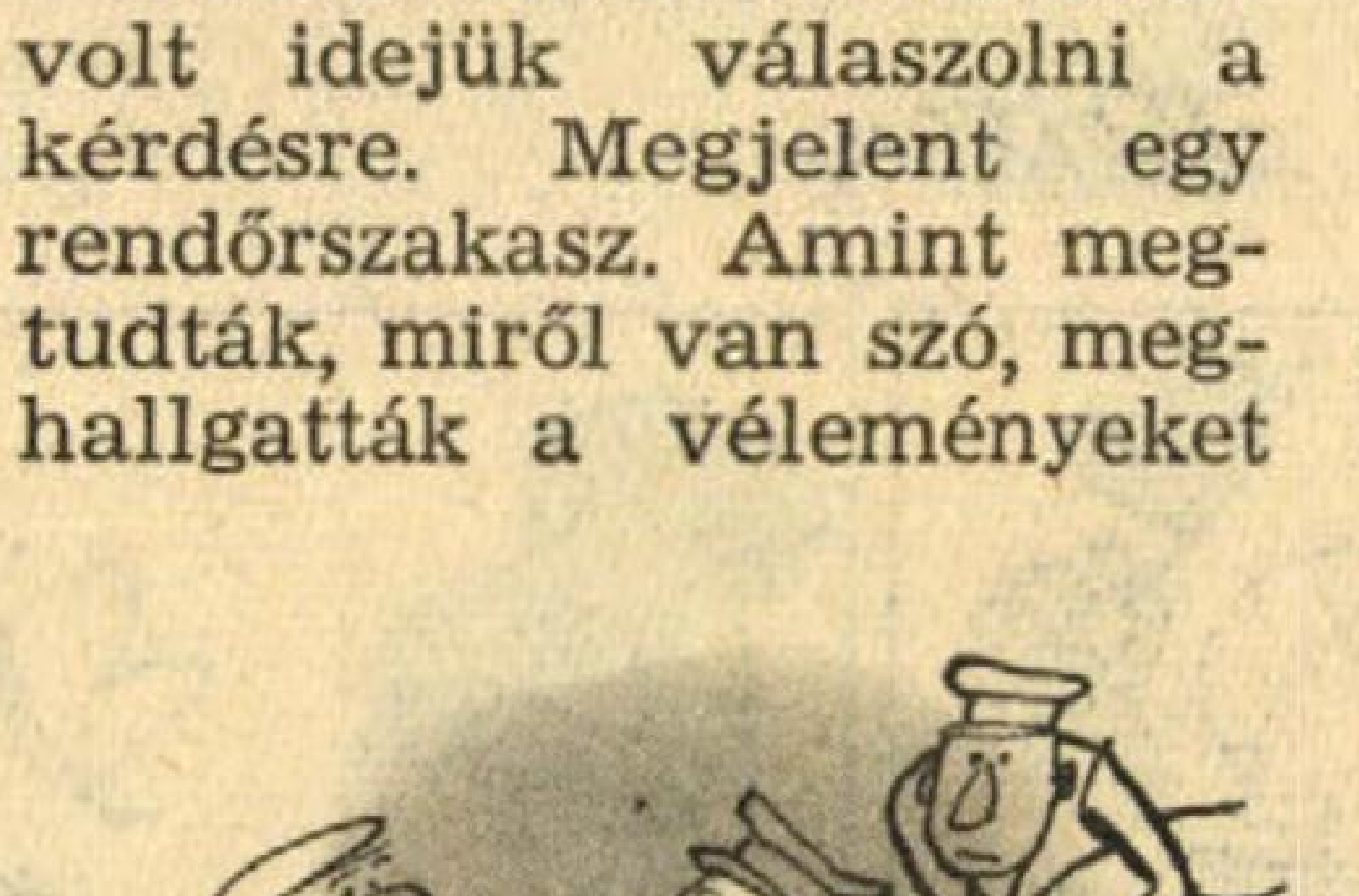

— Ha volnának a Marson gondolkozó polgártársak, bizonyára előfordulnának bűncselekmények is. Ilyenekről azonban nem érkeztek jelentések a Marsról.

* * *

— Helytelen a következtetésed, fiacskám — mondta csendesen Ug Lug, a Mars obszervatóriumának fő csillagásza, amint elfordult a teleszkóptól. — Az, amit te értelmes cselekedetnek tartasz azzal az építkezéssel kapcsolatban, nem tűr semmiféle kritikát. Melyik marslakó építene ilyen csiga-tempóval?

(Oroszból fordította: Pogonyi Antal)

Shakespeare és a szerkesztő

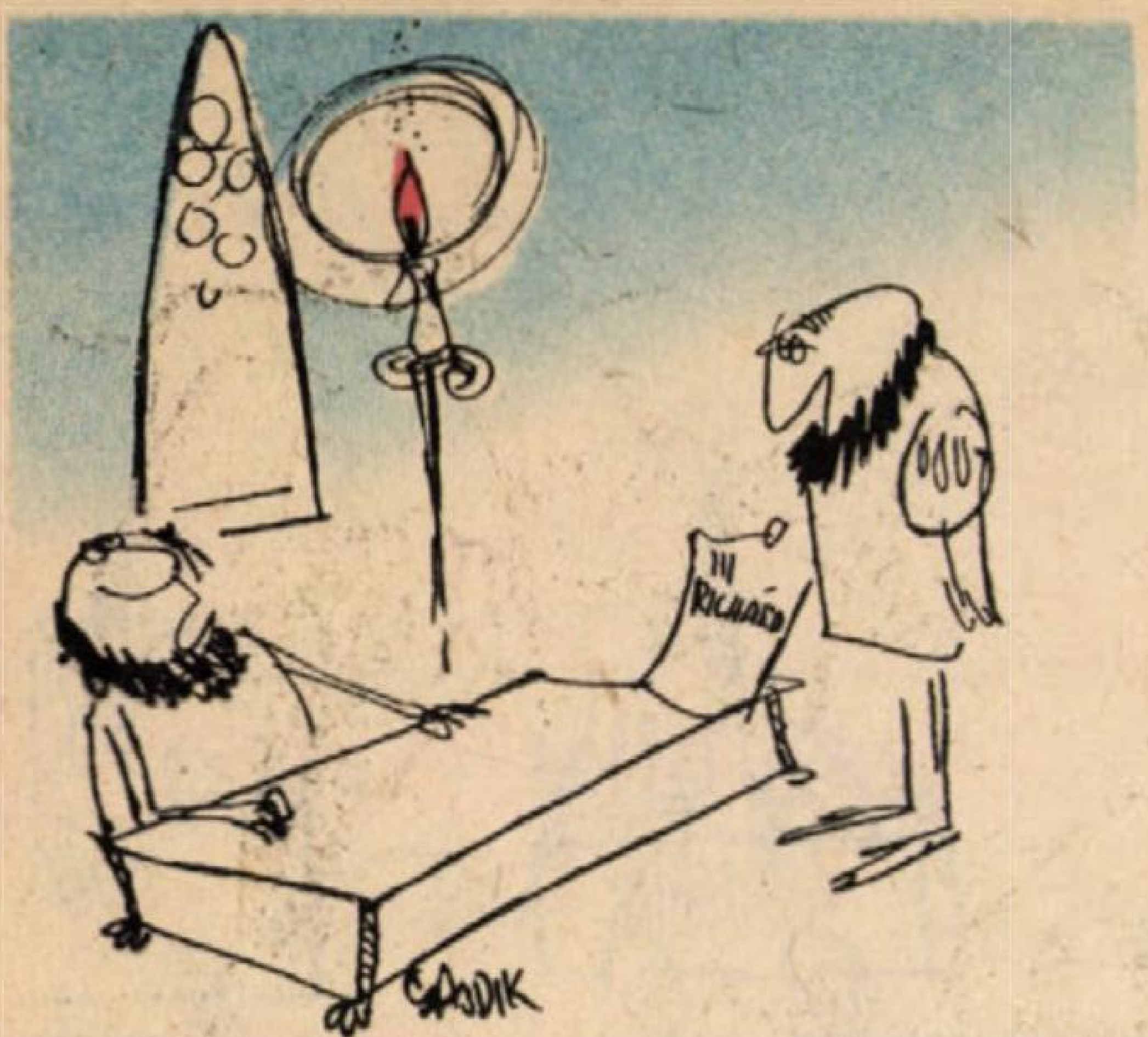

– Mondja, Mester, nem próbálná meg átírni képregényre?

Mai tanmese

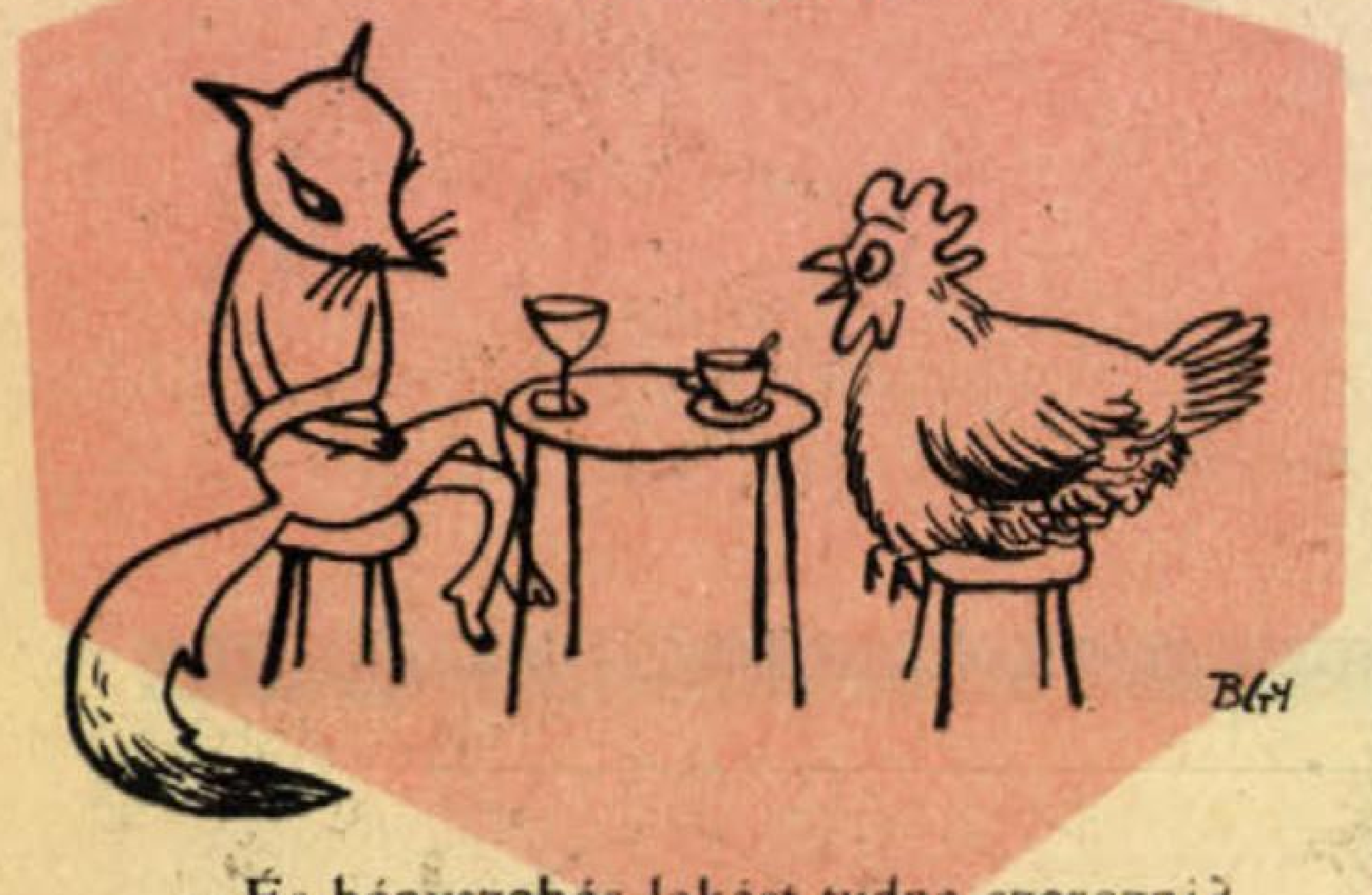

– És hányszobás lakást tudna szerezni?

Injekció

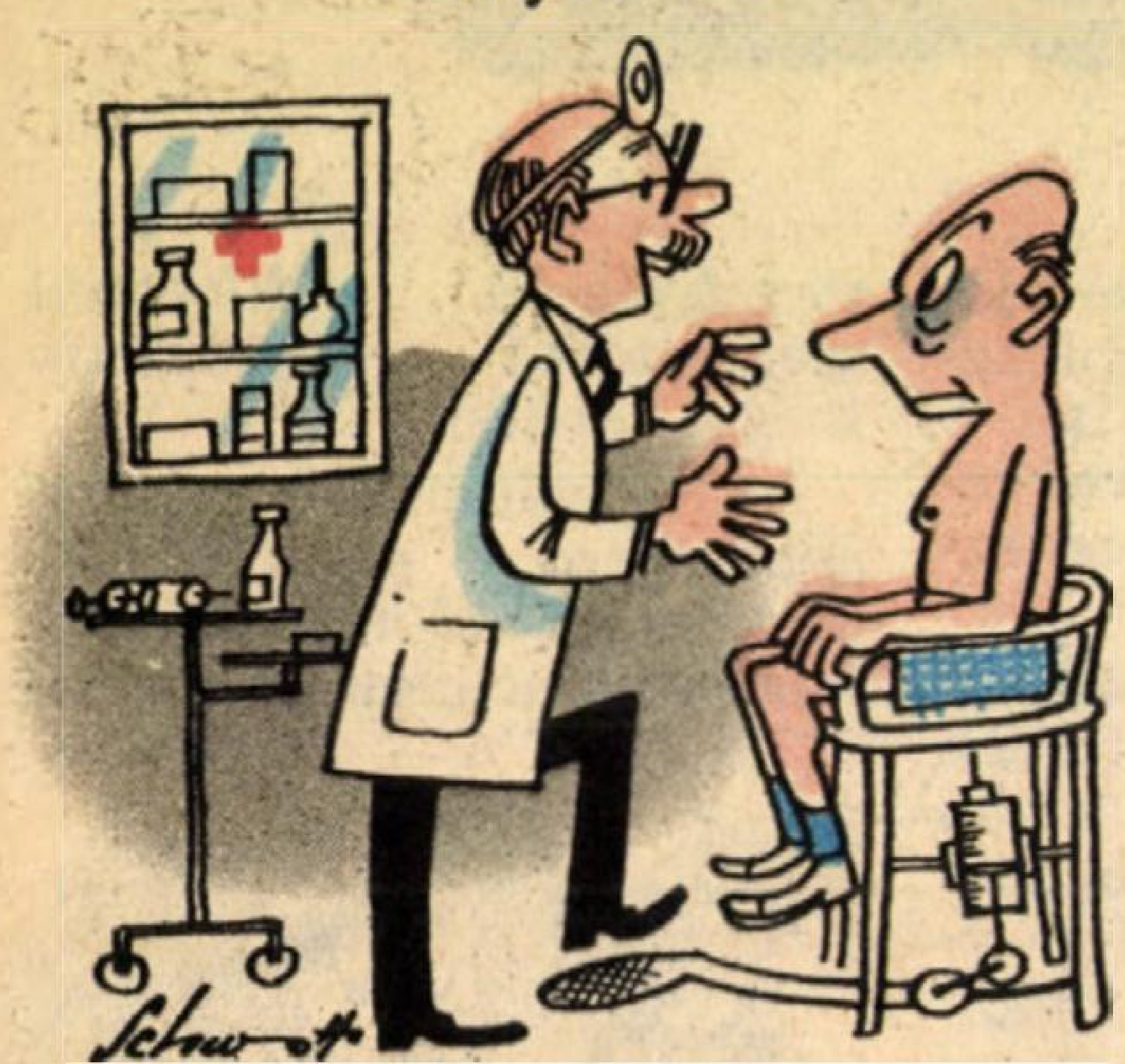

– Mitől fél? Láthatja, hogy semmi sincs a kezemben!

BŰNPÁRTOLÁS

Egy barátom mesélte:

Töredelmesen bevallom, hogy engem bizony le kellene csukni bűnpártolásért. Azért kellene engem lecsukni, mert már tíz évvel ezelőtt is nagyon jól tudtam, hogy az aranyos Gizike a bérelszámolóból, az összes személyi okmányait meghamisítva, tíz esztendővel megfiatalította magát.

Mentségemre szolgáljon azonban, hogy amikor én annak idején hivatali kapcsolatba kerültem vele, és éles szemem felfedezte Gizike születési bizonyítványán a hamisítást, nem volt szívem megbántani ezt a mindig derűs és rendkívül agilis hölgyet, akit bárki is nyugodt lélekkel vélhetett volna valóban tíz évvel fiatalabbnak. Aztán meg arra a szólásmondásra is gondoltam, hogy mindenki annyi idős, amennyinek érzi magát, és ha ez a derék Gizike úgy érzi, hát legyen tíz évvel fiatalabb, én ebben meg nem akadályozom. Az meg különösképp csillapítólag hatott rám, hogy a már jóval előbb kelt személyazonossági igazolványában is az első világháború első esztendeje szerepelt születési évként. Amikor tehát én 1957-ben a hamisítást felfedeztem, Gizike kerek negyvenhárom évesnek érezte magát, noha akkor valójában kereken ötvenhárom éves volt, s most hatvanhárom.

Ha már pedig a személyazonosságiját is így töltötték ki, mi a csudának okoskodtam volna én azért, hogy Gizike az 1904-es születési bizonyítványában a gondatlanul írt és rosszul záródó nullát olyan nagyon ügyesen egyesre javítván, 1914-re emelte fel születési évét?

Nekem mindeddig nem is volt semmiféle lelkiismeretfurdalásom e miatt és a bűnpártolás miatt sem, amit elkövettem. Gizike nem volt érdemtelen hallgatólagos támogatásomra. Kiválóan dolgozott, és vidáman élt, sőt férjhez is ment egy nála öt évvel idősebb, vagyis nála öt évvel fiatalabb kollégájához, aztán el is vált tőle. Gizike volt az, aki minden társadalmi munkát önként és szívesen vállalt. Volt könyvtáros, szakszervezeti bizalmi, vöröskeresztes-aktíva és a színjátszó csoport tagja egyidejűleg. Ő szedte az ebédpénzt, ő látogatta a betegeket, ő figyelt fel egy-egy bajba jutott kollégára, és a fiatalokat megszégyenítő agilitással szorgoskodott mindenféle közügyben. Gizike fáradhatatlan volt.

Már rég elkerültünk egymástól, s csak olykor hallok felőle dicséretes dolgokat. Mostanában azonban mégis nyugtalan éjszakáim vannak miatta. Másfél Tardyllal sem tudok aludni, csak forgolódom jobbról balra és vissza, gyakran hajnalig, amíg végre legalább félálomba szenderülök, de sajnos, még akkor is lidércként gyötör Gizike. És én is gyötröm magam a bűnpártolásért, amit elkövettem.

A minap ugyanis a Váci utcában összefutottam Gizikével.

— Nem bírom tovább a strapát — mondta tőle szokatlan megrendüléssel. — Nagyon belefáradtam . . .

— Menjen nyugdíjba, Gizike — tanácsoltam.

— Hogyan mehetnék? Még csak ötvenhárom éves vagyok.

— Nem tudna produkálni olyan születési bizonyítványt, amely . . . — kezdtem tapintatosan, de mielőtt a lényegre tértem volna, Gizike erélyesen félbeszakított:

— Hogy képzeli?! — ripakodott rám. — Szégyellje magát! Okirathamisításra bujtogat? . . . — majd megvetően végigmért, és elrobogott a Vörösmarty tér felé.

Földes György

Jucika a síkos úttesten

Pusztai Pál rajza

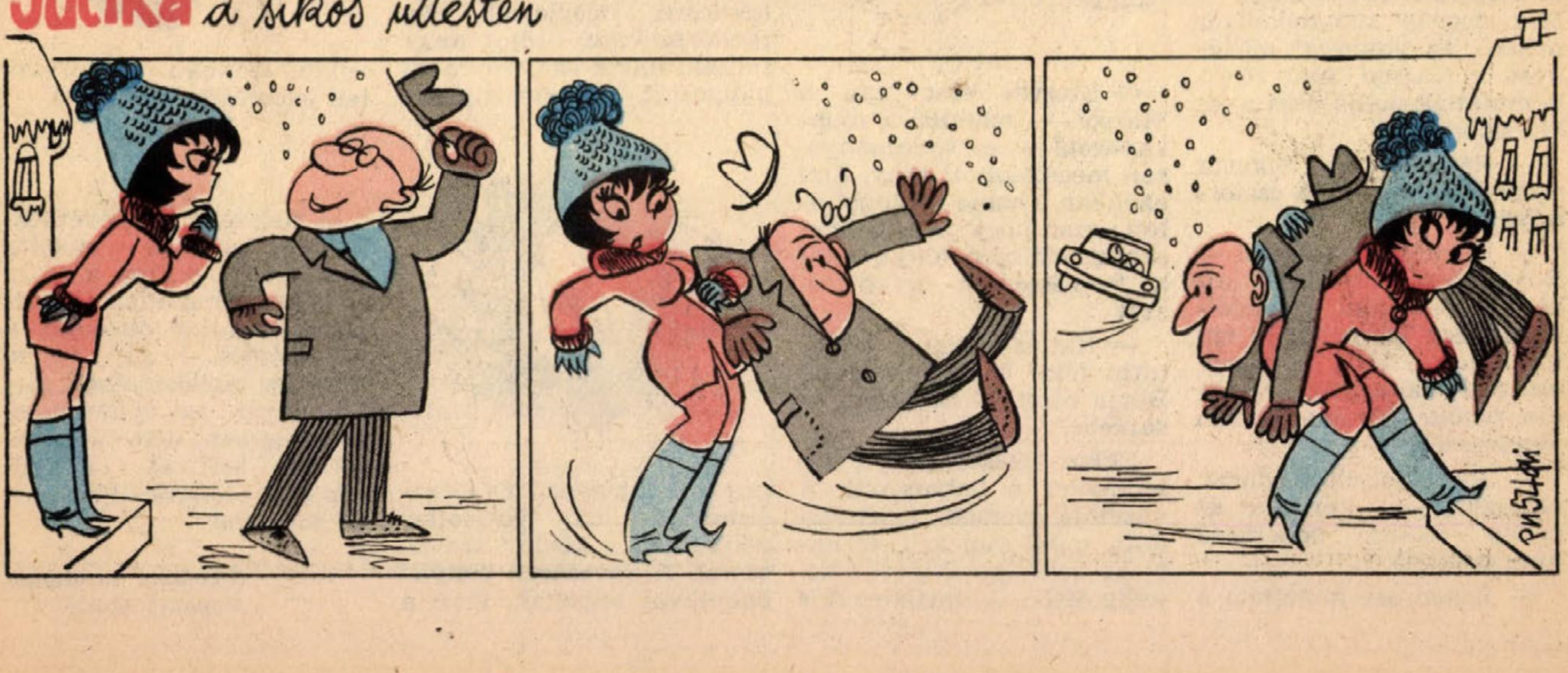

Női dolgok

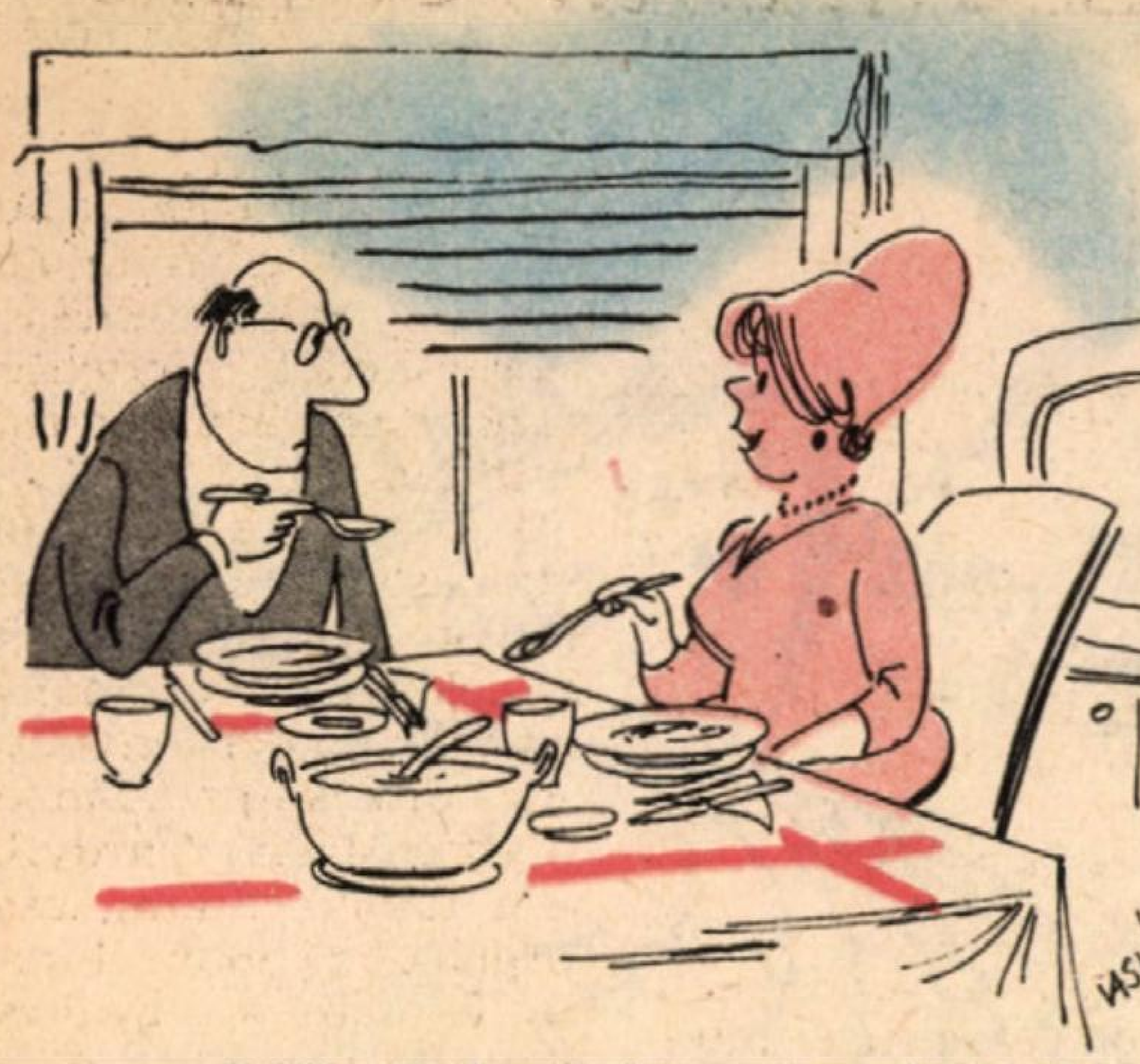

– Eddig mindegyik férjem borssal szerette . . .

hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Zabhegyi vegyi készítmények hamisításáért áll a bíróság előtt. Tárgyalás közben az elnökhöz fordul és megkérdi:

– Ért az elnök úr a kémiához?

– Nem értek – mondja a bíró. – Azért van itt a szakértő.

Zabhegyi erre a szakértőhöz fordul és megkérdi:

– Ért ön, kérem, a törvényekhez?

– Nem értek – mondja a szakértő. – Azért vannak itt a jogászok.

– No látja! – szól Zabhegyi. – Ön nem ért a törvényekhez, a jogászok nem értenek a kémiához, hát miért kívánják, hogy én mind a kettőhöz értsek!

ÍGY IS LEHETNE

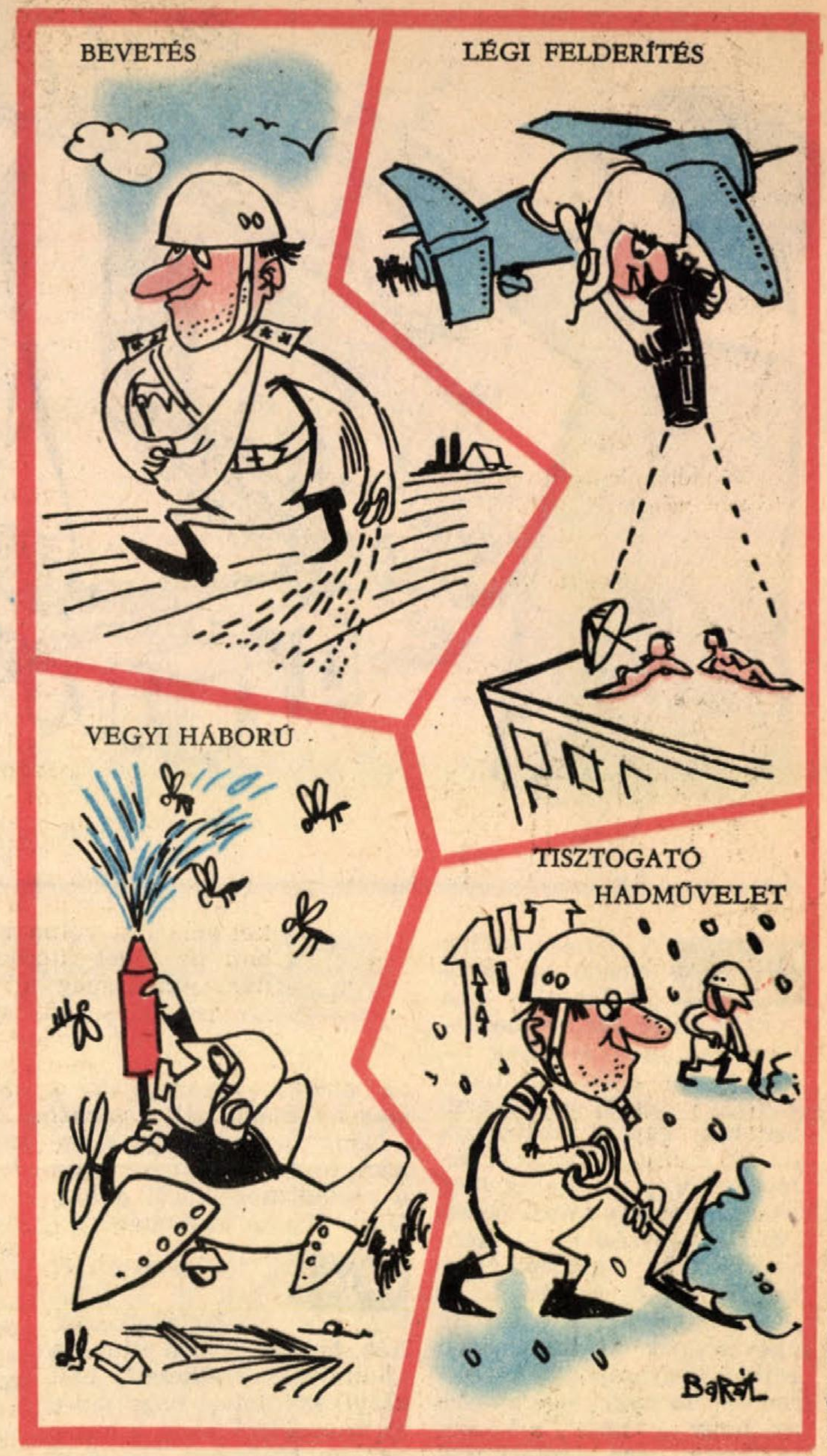
BEVETÉS
LÉGI FELDERÍTÉS
VEGYI HÁBORÚ
TISZTOGATÓ HADMŰVELET
BARÁT

Barát József rajzai

Öröm egy amerikai családban

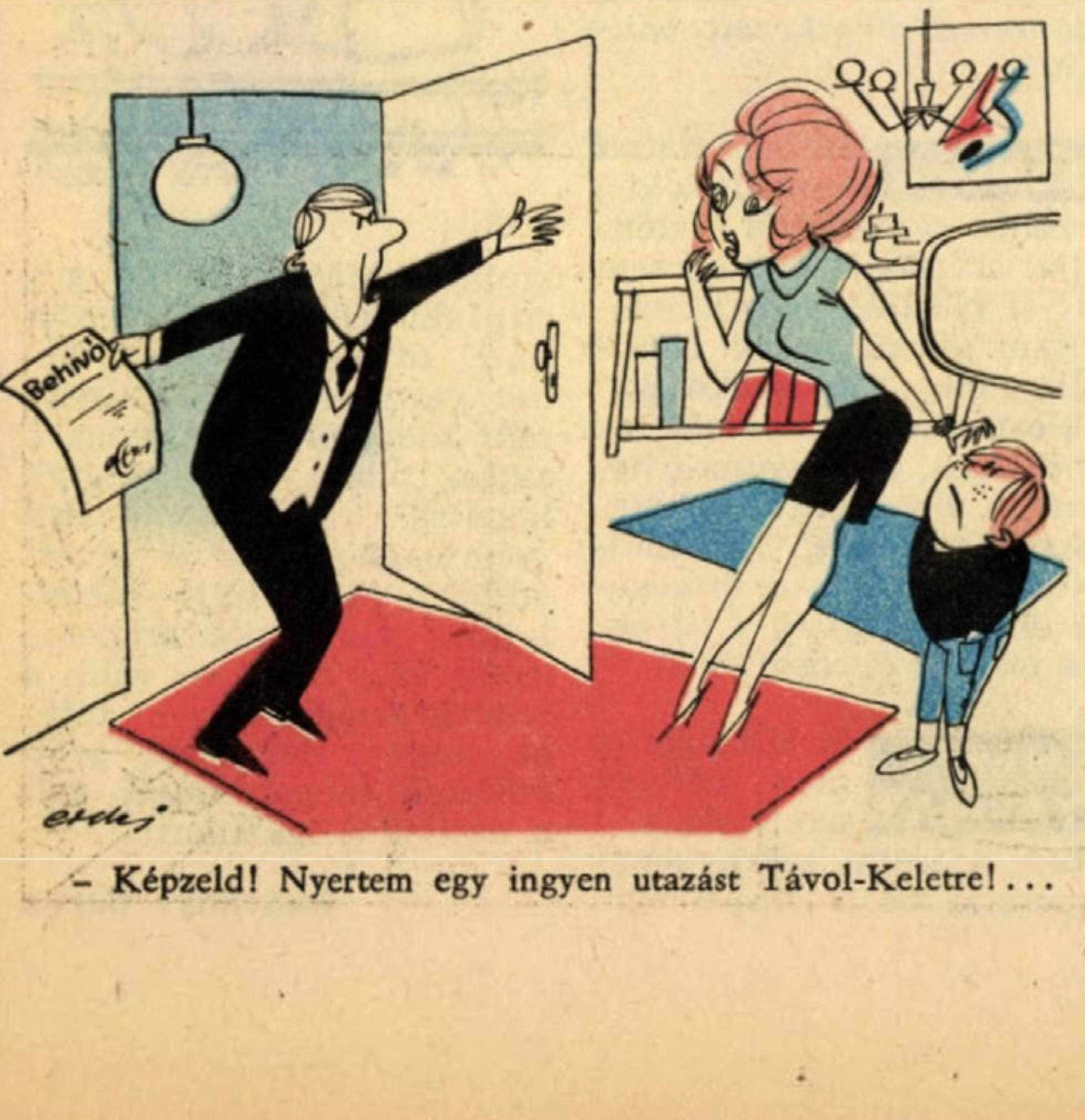
Behívó
Erdei

– Képzeld! Nyertem egy ingyen utazást Távol-Keletre! . . .

Ivanhoe, az Angyal

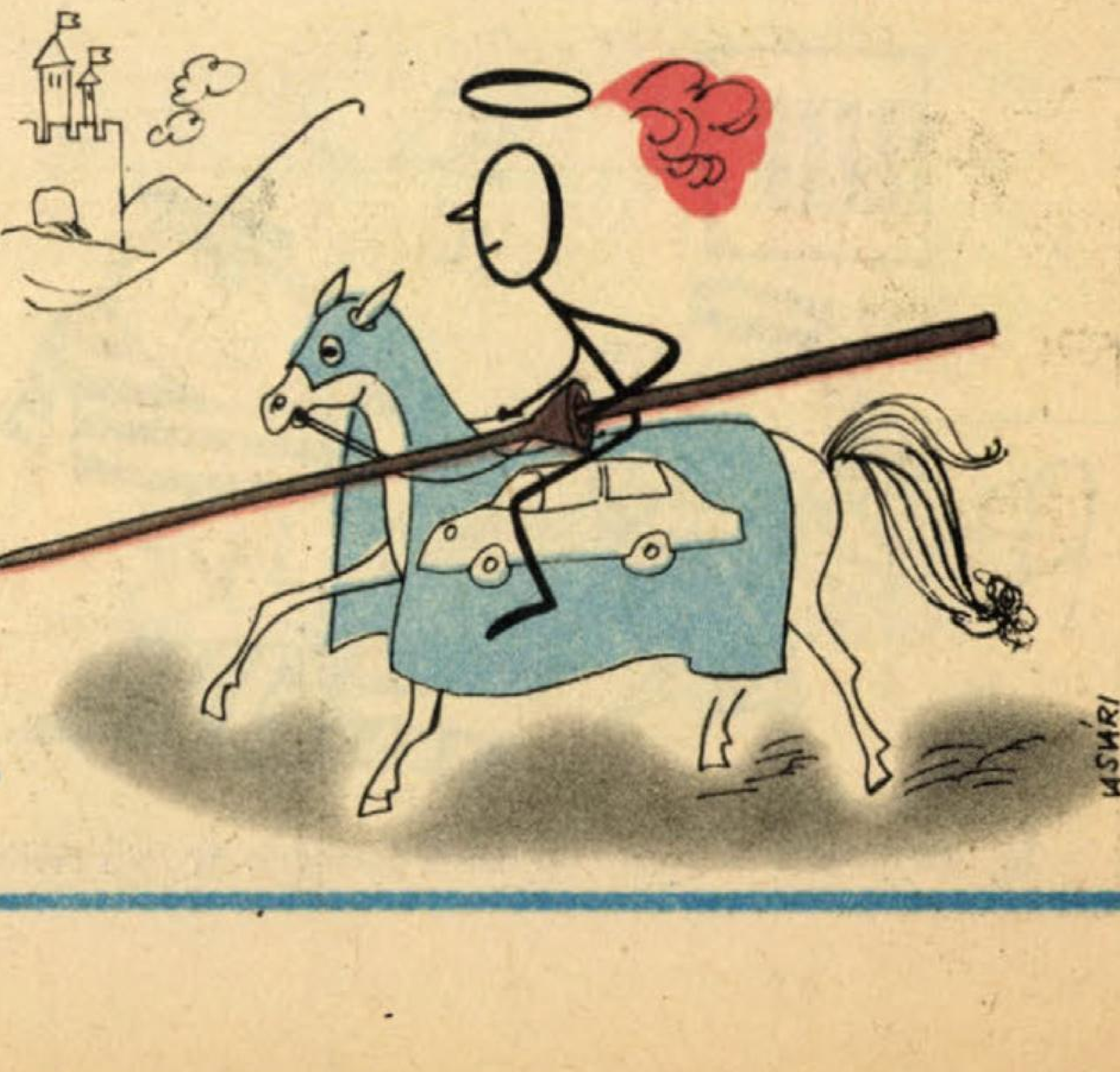

Békebarát

Szűr-Szabó József rajza

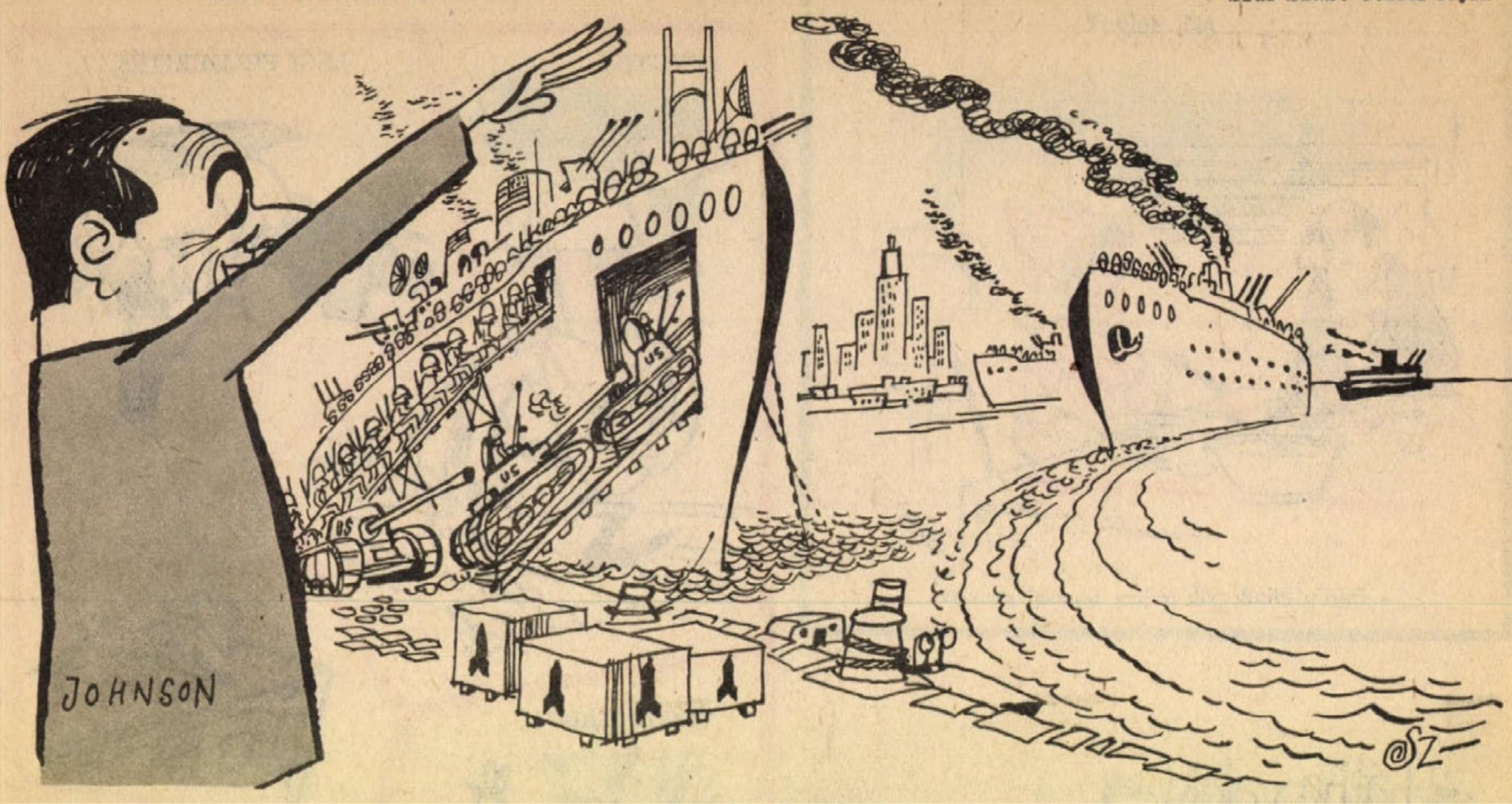

– Béke veletek!

Szabolcsi SZILÁNKOK

KIS-VÁRDA A járási kórház jelenleg a szeretetházban van. „Ott a helye, szegénynek — mondják a helybeliek —, úgyis nagyon elaggott már!” Évekkel ezelőtt hozzákezdtek már egy új kórházhoz, de az építkezés nagyon *betegen* halad. (Állítólag igen akut betegsége van: vészes pénzszegénységben szenved.) Ezzel szemben „kisöccse”, az új szülészet- és gyermekkórház, a legjobb egészségnek örvend, szépen fejlődik, gyarapodik. Egyetlen — de nagy! — panasza az, hogy „gyámja”, a községi tanács, nem gondoskodik kellően róla, s még mindig nem építtetett betonjárdát az utcába, tapodhatják a szegény kismamák a sarat!

Vagy úgy gondolja a tanács, hogy az a stílszerű, ha a szülőotthon körül *gólyalábon* járnak az emberek?

VAJA Új, téli tömegsport terjedt el a faluban: a tűzhelyvadászat. Nők, férfiak lesben állnak a földművesszövetkezeti bolt körül, kémlelve, hogy jön-e az áruszállító kocsi, s hoz-e néhány tűzhelyet. Ha igen, gyorsan lecsapnak rá, s a két-három legügyesebb „vadász” boldogan távozik a „zsákmánnyal”. A többiek mit tehetnek? Várnak türelemmel, míg a „Földművesszövetkezeti Áruelosztás” nevezetű dzsungelből ismét előbukkan egy-két nemes, tüzes „vad”, s akkor ismét szerencsét próbálnak. Ha pedig elfogy a türelmük, vonaljegyet váltanak, bemennek a járási székhelyre vásárolni. Míg a vonatra várnak, gondosan áttanulmányozzák az állomáson kifüggesztett plakátokat, többek között azt is, amelyen ez áll: *„Nem érdemes a városba menni! Mindent megvásárolhat helyben, a földművesszövetkezeti boltban!”*

CSENGER Három fiatalt taníttattak ki a járásban társadalmi ösztöndíjjal orvosnak, ám egy sem jött el közülük falura, gyógyítani azokat, akik tanulmányukat „finanszírozták”.

Most azon tűnődnek az illetékesek, nem volna-e helyesebb, ha ezentúl a betegeknek adnának „ösztöndíjat”, hogy annak az összegéből elutazhassanak a városban maradt orvosaikhoz?

FEHÉR-GYARMAT A községet (s még néhány szomszédos falut), a zajtai szárnyvonal kapcsolja be a vasúti vérkeringésbe. Ez a kis vasúti erecske Mátészalkánál torkollik bele a nagy MÁV-folyamba, itt találkozik a zajtai vonat a nyíregyházi, debreceni, pesti vonatokkal. Már amikor találkozik! Mert az esti órákban például elillan a zajtai vonat Mátészalkáról, anélkül, hogy bevárná akár a „nyíri”, akár a debreceni vonatot. A megyeszékhelyről, a fővárosból, az ország távolabbi vidékéről érkező utasok órákig rostokolhatnak emiatt Mátészalkán, míg csatlakozást kapnak „erdőháti” úticéljuk felé. A Fehérgyarmati Járási Tanács már többször kérte, hogy a zajtai vonat menetrendjét igazítsák a debreceni, pesti vonatokéhoz. Ezt a kérést eddig a MÁV teljesíthetetlennek találta. Akkor pedig nincs más hátra — vélik a fehérgyarmatiak —, mint az, hogy a debreceni, pesti vonatok menetrendjét kell a zajtaihoz igazítani!

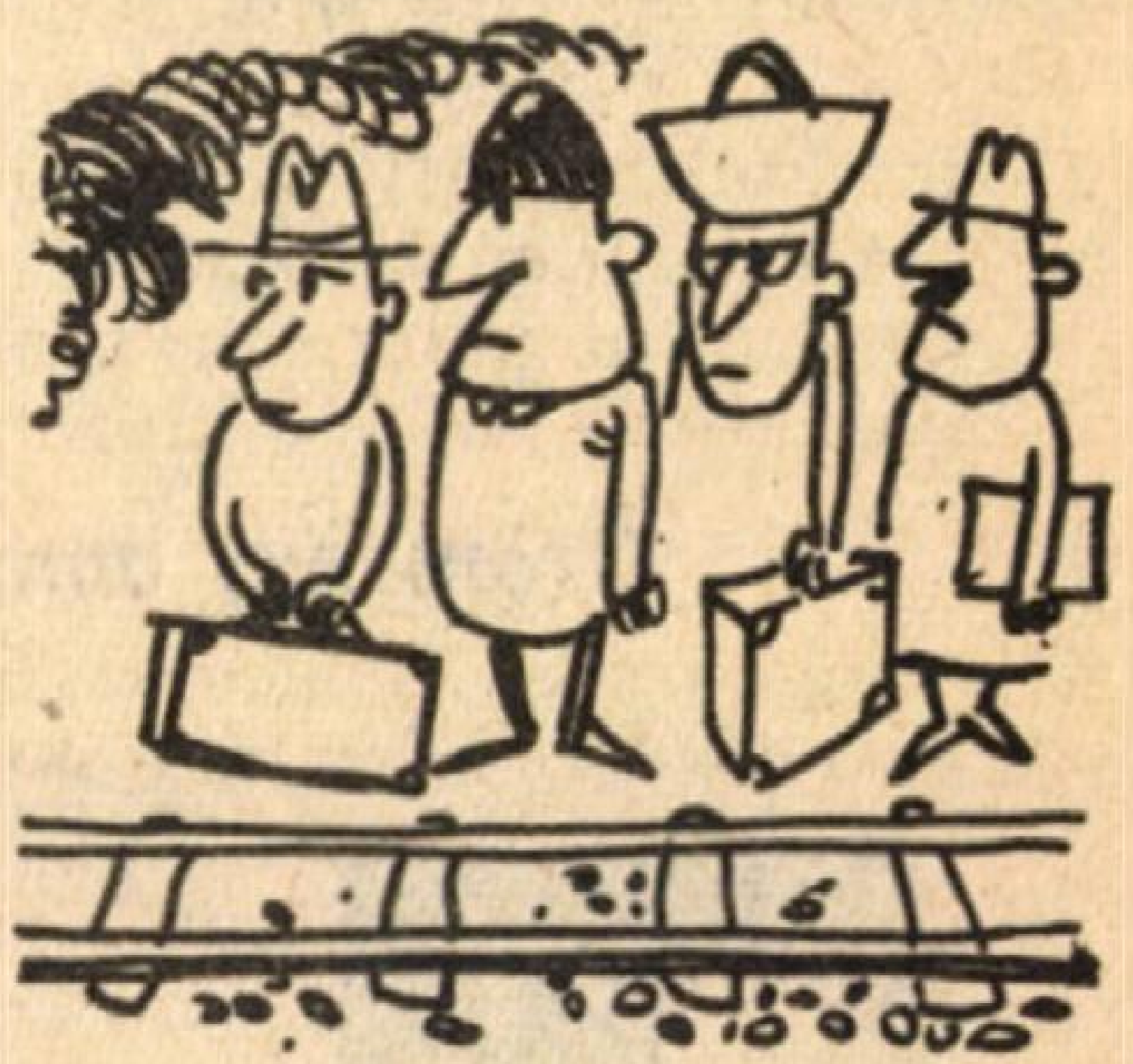

Radványi Barna

Szemléltetés

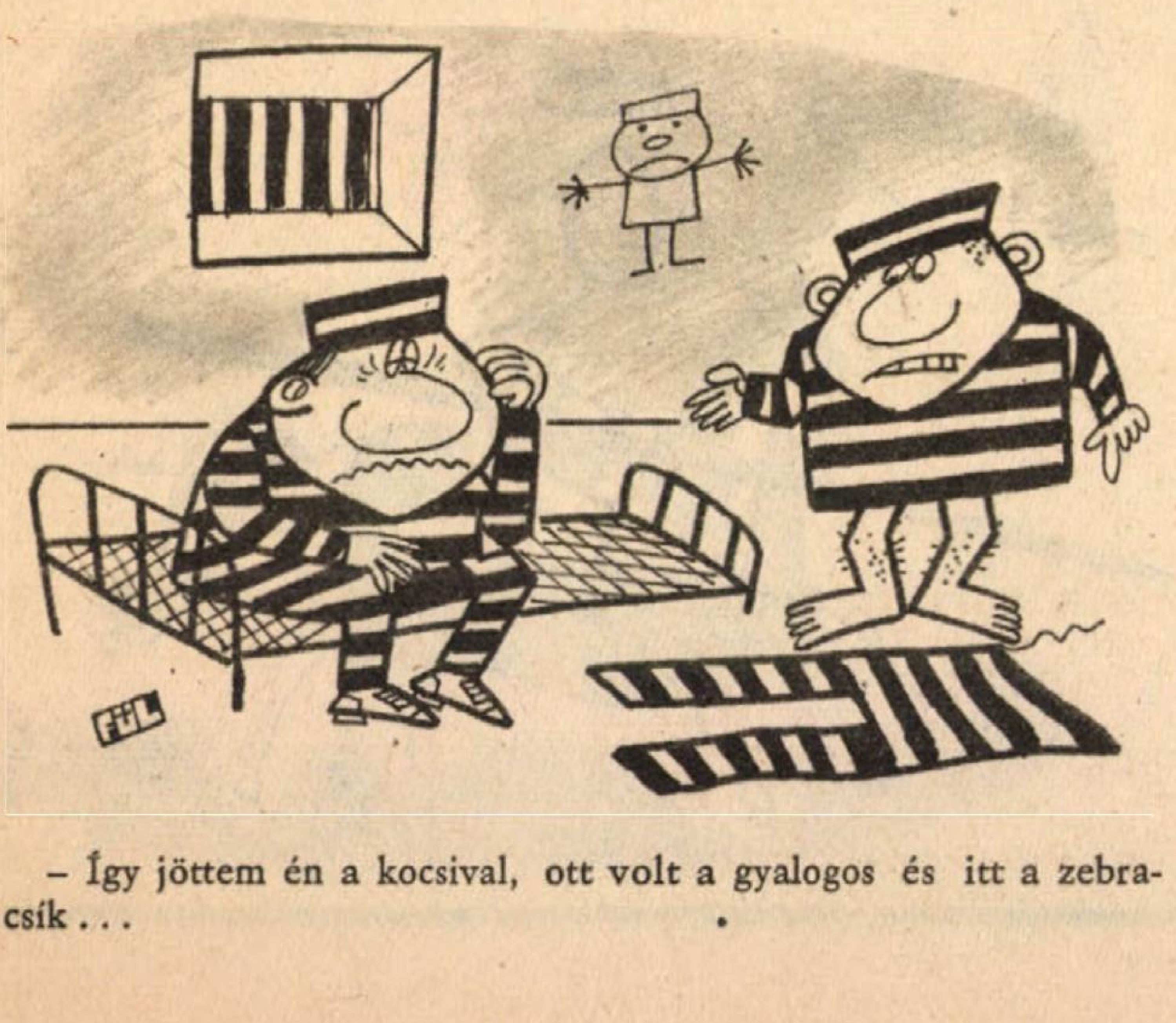

– Így jöttem én a kocsival, ott volt a gyalogos és itt a zebracsík...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KÉT KIS ÜGY

1

A budapesti Nyugati pályaudvaron feladtak címemre egy babakocsit, amelynek a szállítási költsége még 15 forintba sem került, biztosítási díj címén viszont 20 forintot fizettettek érte. Ez 20 ezer forintos biztosítási értéknek felel meg! A legáramvonalasabb gyerekkocsi értéke sem haladja meg ennek a tizedrészét sem! Lehet, hogy összetévesztették egy Trabant-kocsival? Vagy csak a biztosítási bevételek hajszolása miatt van az egész?

Fügedi József
Nagyszénás

2

Új nyugdíjas vagyok, s levélben kértem a SZOT Nyugdíjfolyósítási Igazgatóságát, hogy vegyenek fel a nyugdíjas tüzelőutalványt élvezők listájára. Kérésemre csakhamar választ is kaptam, amelyben ez állt: „tüzelőutalvány iránti kérelmét szíveskedjék 1967. III. hóban megismételni.” Nem lett volna egyszerűbb, kevesebb adminisztrációval járó ügyintézés, ha most előjegyzésbe vesznek? Vagy amit lehet komplikáltan, azt nem szabad egyszerűen csinálni?!

Sarlósi Simon
Bp., VI., Eötvös u. 30.

A hajléktalan

Vasvári Anna rajza

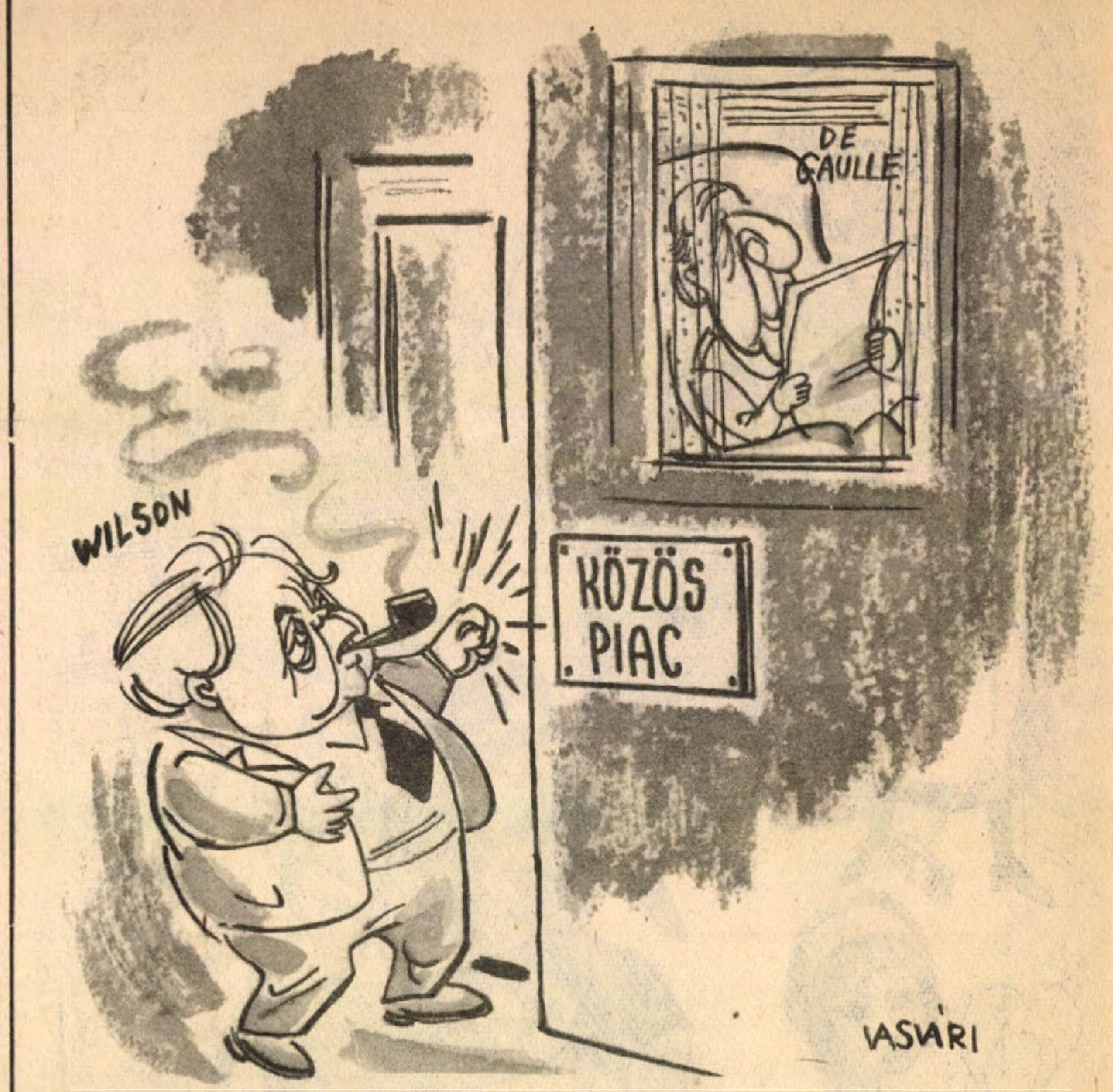

– Én vagyok, Charlie, engedj be! . . .

SZENT ÉLŐLÉNYEK

Régi lelkes híve vagyok mindenféle vallási fanatizmusnak. Milyen megható áhítat töltötte el például az aztékok rajongó szívét, amikor jámbor hittel embereket áldoztak isteneik jóindulatának megnyerése céljából! Cinikus, hitetlen ember csak szégyenkezést érezhet olyan hitbuzgalommal áthatott megmozdulások hírére, mint például a próféta haja szála körül kirobbant véres zavargások. A szent tehenek védelmében forrongó India is leckét adhat a sivár lelkű nyugatiaknak.

Én csak a legnagyobb lelkesedéssel üdvözölhetem azt az új vallást, amely az afgán—ír határ egyik kis falucskájából, az alig kilencmilliós Felebarátfalvából indult el világhódító útjára. Az új vallás dogmája a szent tehén mintájára megalkotta a szent ember fogalmát. Az embert, ezt a kedves, két lábon járó bohókás élőlényt a világ védelmébe ajánlják a vallásalapítók. Szent könyveik szerint egy egész sereg vallási megkötöttség jár a szent ember tiszteletével.

Alkalmam volt bepillantani az új vallás katekizmusába, s rendkívül érdekes vallási szabályokat találtam. Az talán nem is meglepő, hogy az új vallás éppen úgy tiltja az emberek levágását, mint a hinduizmus a tehenekét. Más módon is szolgálja ez a vallás az emberkultuszt. A poklok kínjaival fenyegeti azokat, akik különféle módokon bántalmat okoznak a szentnek tekintendő élőlénynek. Az új vallás előírásai szerint tilos az embert bántani, neki szomorúságot okozni, hivatalban megváratni, ügyét el nem intézni, késedelmesen kiszolgálni, villamoson, autóbuszon vagy akármilyen más közlekedési eszközön gorombáskodni vele, önkiszolgáló üzletben meggyanúsítani, áskálódni ellene, megrágalmazni, megfúrni, emberi méltóságában megalázni, számára unalmas, selejtes regényeket, színdarabokat és novellákat írni, őt idegesíteni, nyugtalanítani, félelemben tartani, jogosulatlan előnyöket élvezni vele szemben, ellene merényletet elkövetni, őt meglopni, kirabolni, elgázolni és cserbenhagyni, neki nyolc napon innen vagy azon túl gyógyuló sérülést okozni.

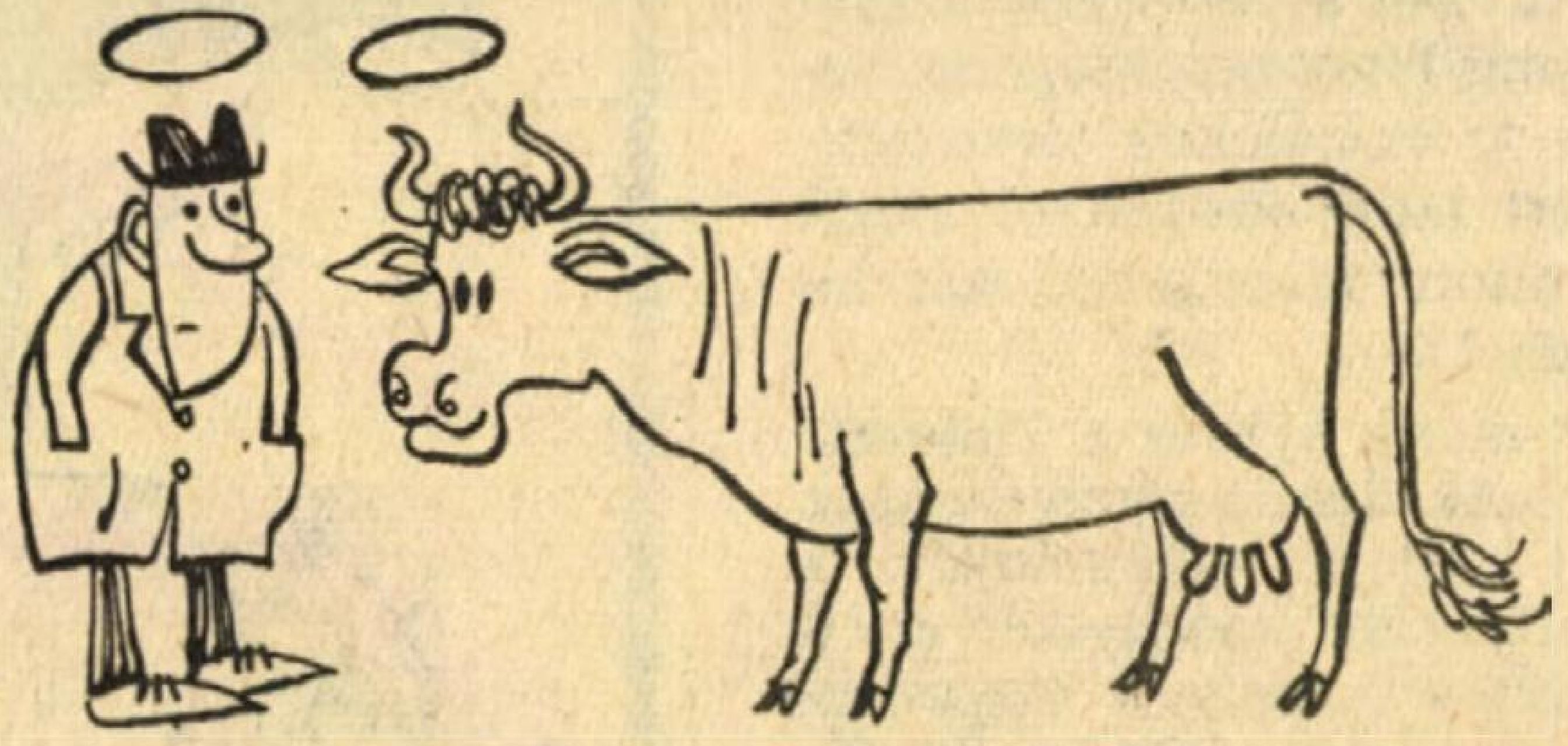

Tilos őt háttérbe szorítani bőrének színe, származása, vallása, nemzetisége miatt. Tilos ellene háborút indítani, hagyományos és újszerű bombákkal pusztítani őt, házát lerombolni. Az embertisztelettel gyökeres ellentétben áll az udvariatlanság, az önzés, a figyelmetlenség, a szívtelenség, a szitkozódás, a nemtörődömség. Üdvözülni vágyó embernek be kell tartania ezeket a vallási előírásokat, amelyek talán nem szigorúbbak, mint amilyeneket a mohamedán vallás megkövetel az igazhitűektől.

Az embertisztelet némileg mégis különbözik a tehéntisztelettől. A tapasztalat azt mutatja, hogy a tehenek nem bántják egymást, az egyik tehén nem vágja le a másik tehenet, kannibál tehenet nem ismert a keleti vallások történelme. Ugyanez nem mondható el teljesen az emberek közösségéről. Itt tehát a vallási meggyőződésnek döntő megváltozására van szükség. Elvi akadály nincs, hiszen a legtöbb ember hajlandó önmagát istenként tisztelni, az ateizmus tehát távol áll lelkétől. Mindössze arra van szükség, hogy embertársait is tisztelje, s akkor az emberiség minden különösebb nehézség nélkül felemelkedhet a szent tehenek színvonalára.

Feleki László

Az igényes vendég

Endrődi István rajza

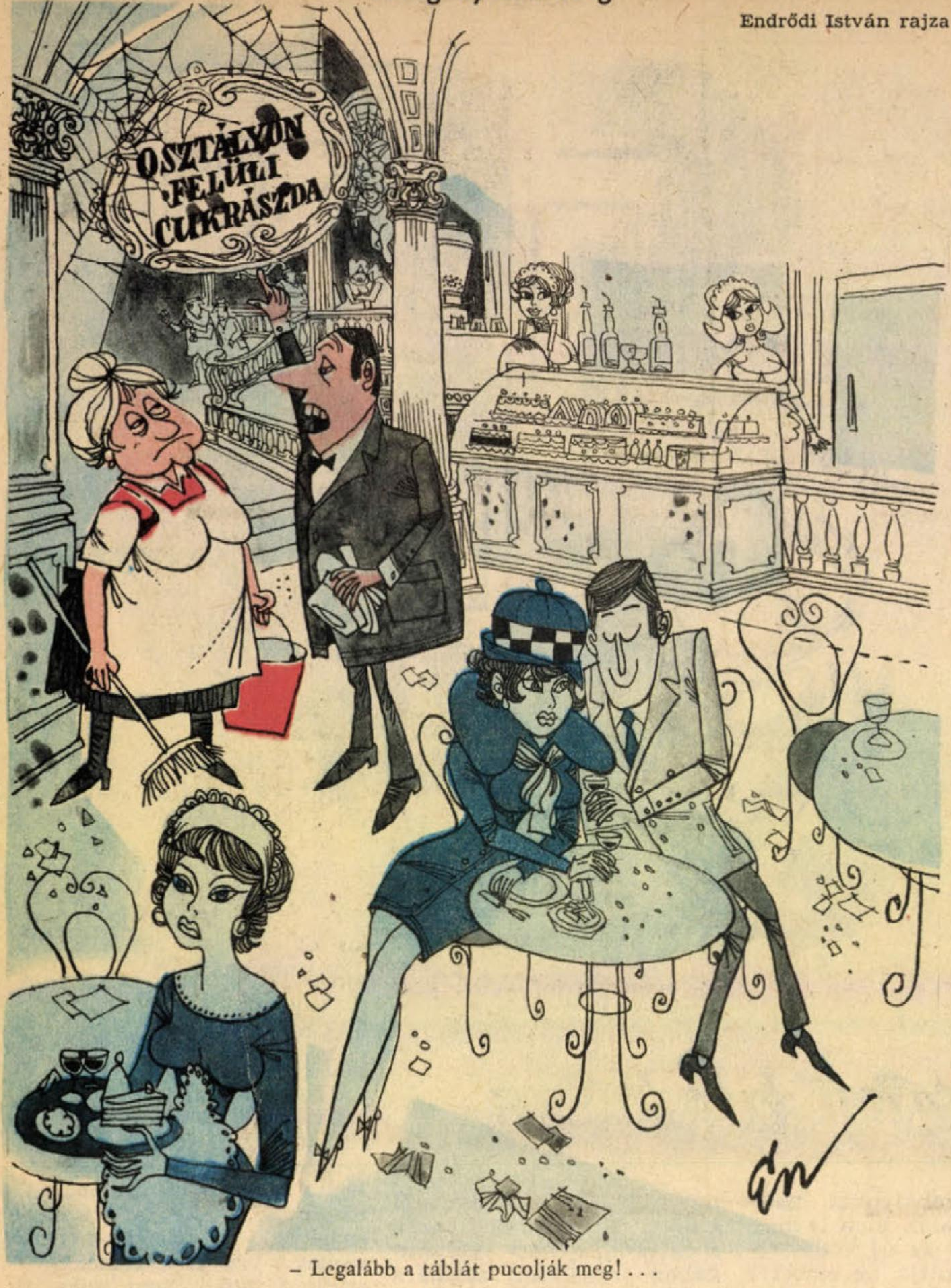

– Legalább a táblát pucolják meg! . . .

LE A BÜROKRÁCIÁVAL !

„KÖRÜLBELÜL"

Egy liter palackozott borért tértem be a Csemegeüzletbe. A hosszú nyakú, nyurga hétdecis üvegek mellett örömmel pillantottam meg a jól ismert „Szegedi vörös" tömzsi alakját. De mintha valahogyan kisebb lenne a megszokottnál! Gyanakodva vettem kézbe az üveget, de a címke félreérthetetlenül állította: „Kb. 1 lit." Sőt, az üveg nyakán levő pánton is feltüntették: „Kb. 1 lit." Minthogy kételyeim mégsem oszlottak el teljesen, magasba emeltem a palackot, s megrökönyödve olvastam a talpán: „0,7". Megmutattam a boltvezetőnek, aki rövid tűnődés után kijelentette: „De hiszen ott is csak az áll (mármint a címkén), hogy körülbelül egy liter!"

Ezek után két kérdést szeretnék feltenni.

Az elsőt a Csongrád megyei Állami Pincegazdasághoz: vajon 70 százalékos tervteljesítésért jár-e körülbelül annyi prémium, mint a 100 százalékosért?

A másik kérdés a Tudományos Akadémia nyelvészeihez szól. Mi a véleményük a „körülbelül" szó ilyetén értelmezéséről, mely a fogyasztónak pontosan (és nem „körülbelül") 30 százalékos megkárosítását jelenti? Körülbelül hol van a határ, ameddig a „körülbelül" szót az üzleti forgalomban használni lehet?

Kossuth Gábor
zeneiskolai tanár
Miskolc

LUDAS MATYI EMLÉKKÖNYVÉBE

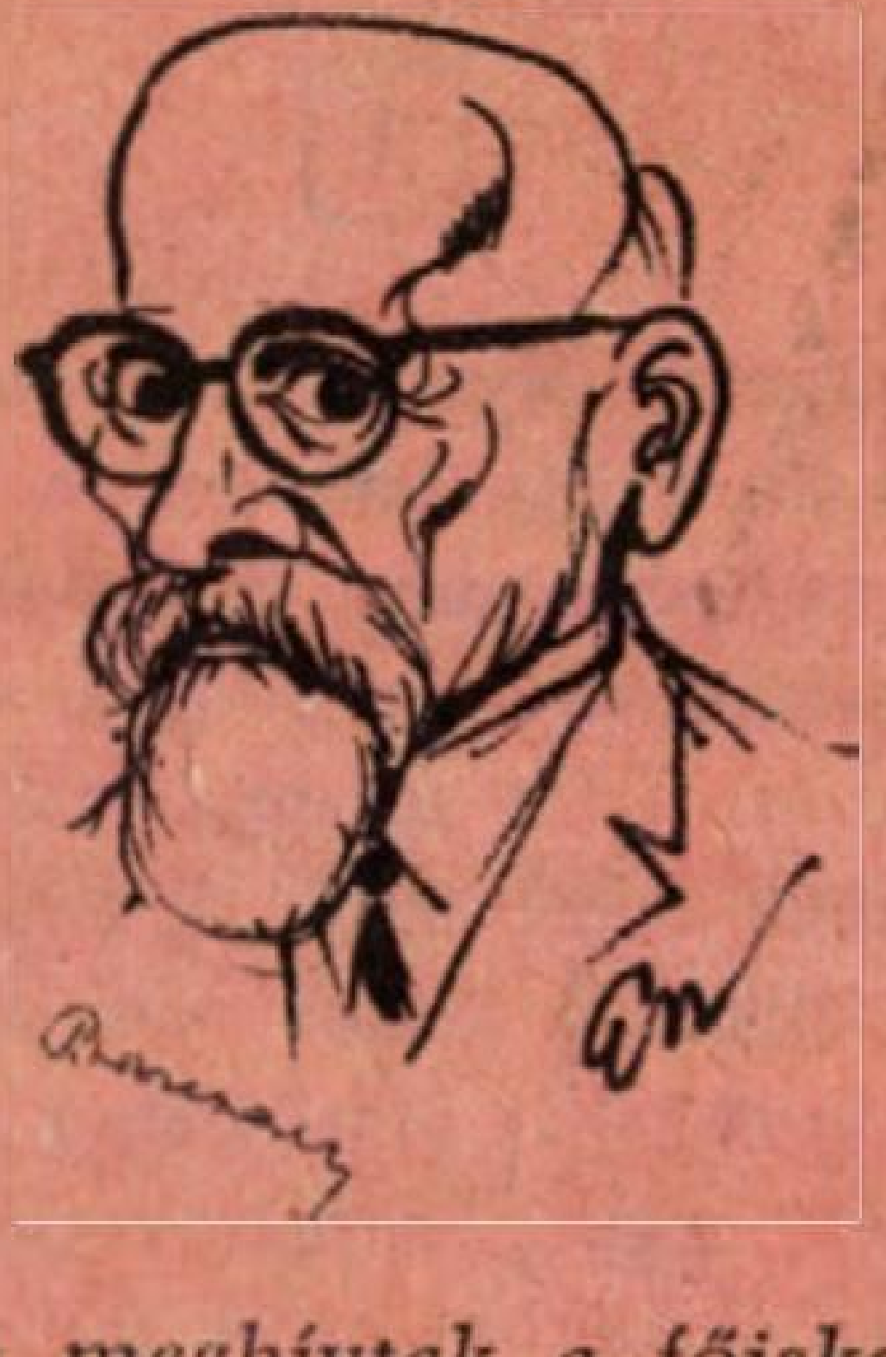

1945-ben meghívtak a főiskolára, az anatómiai tanszék vezetésére. Szőnyi István volt akkor prorektor, aki megkérdezte tőlem: „Remélem, értesz az anatómiához?" Őszintén megmondtam, hogy nem értek hozzá. Szőnyi gondolkodott: „No, azért próbáljuk meg, egy hét múlva kezdődik a tanítás, addig van időd tanulmányozni az anatómiát."

Még aznap a szertárba lopakodtam, és elloptam egy csontvázat. Amikor a portás éppen telefonált valakinek, óvatosan kisurrantam a kapun az újságpapírba csomagolt csontvázzal, amelynek lábszára kilógott a papírból, nem kis csodálkozást váltva ki a járókelőkből. Éjjel-nappal tanulmányoztam a csontvázat, de egy hét nagyon kevés lett volna az önképzéshez. Szerencsére szénszünetet rendeltek el, amely majdnem három hónapig tartott. Így időm volt tovább tanulmányozni az anatómiát. Amikor ezután megkezdődött a tanítás a főiskolán, egy kicsit lámpalázasan ugyan, de magabiztosan oktattam a hallgatókat.

Így kezdődött . . . A folytatás? A művészeti anatómia című könyvem nyolc nyelven jelent meg, és a német, angol, francia nyelvterületen, valamint a világ minden táján tanulnak belőle a festők, rajzolók.

Sokszor gondolok arra, hogy mi lett volna belőlem, ha Szőnyi nem kér fel a tanszék vezetésére, vagy ha akkor nem tudok a csontvázzal kiosonni a főiskoláról?

Barcsay Jenő

Varázsszőnyeg

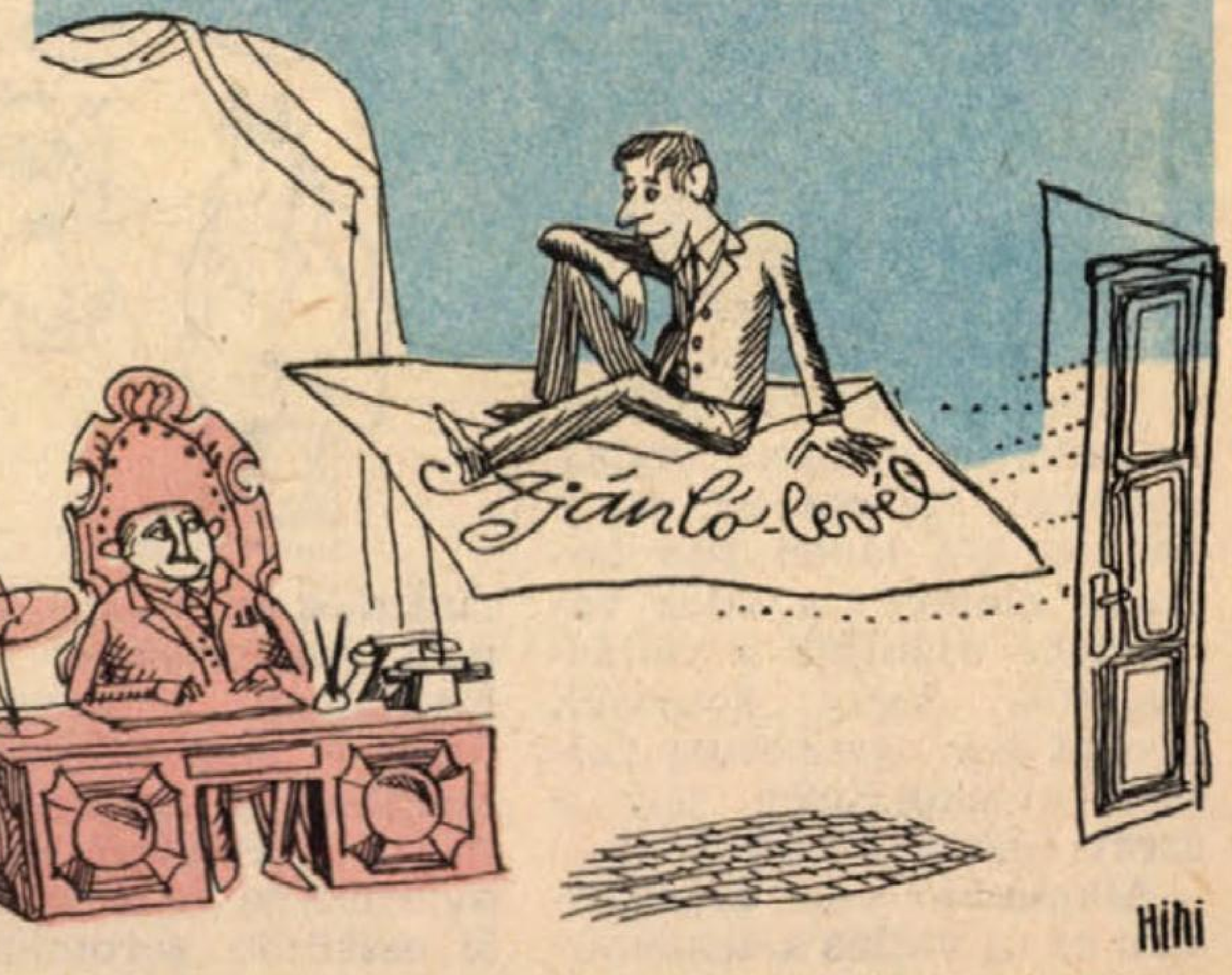

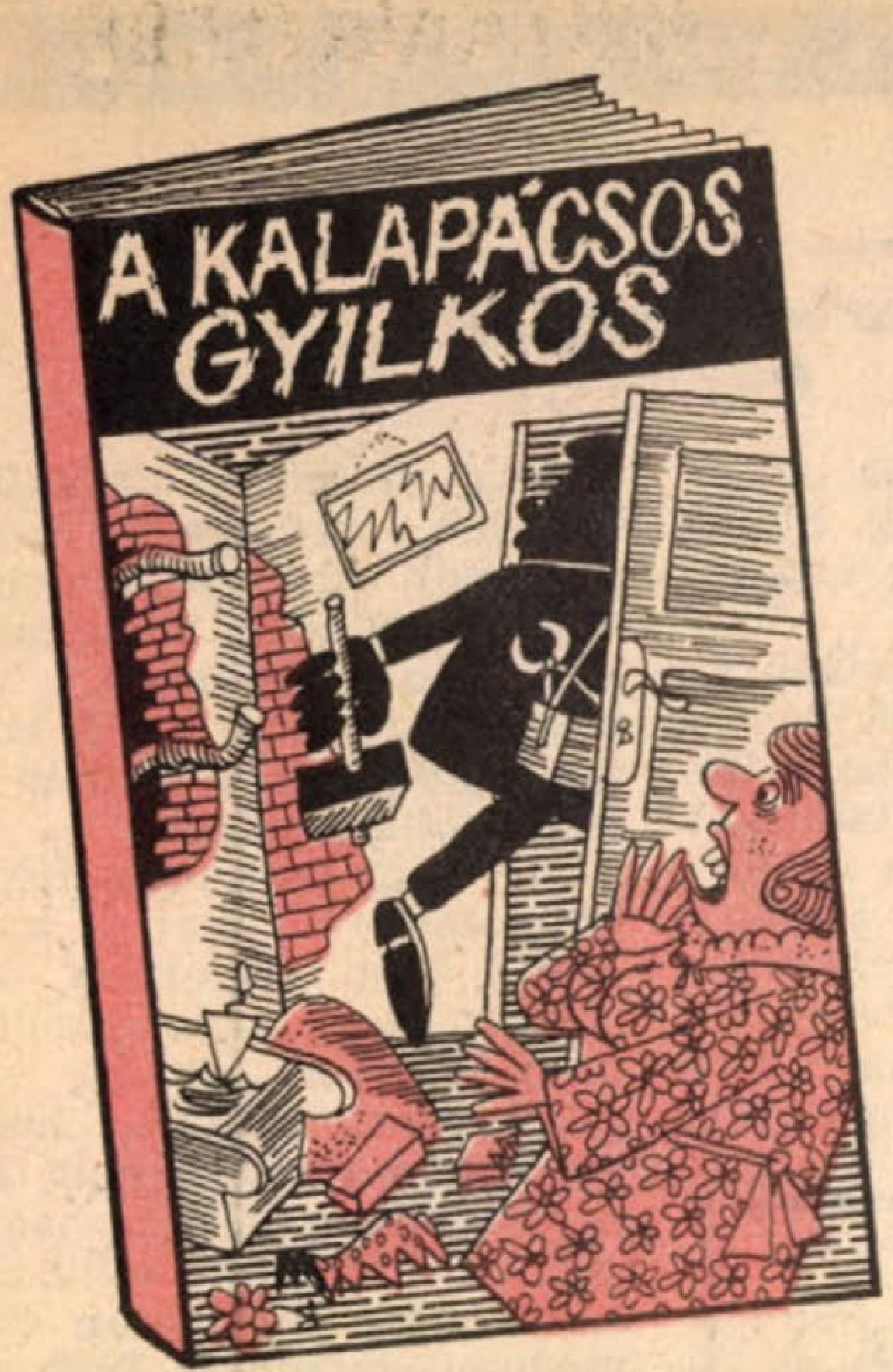
A KALAPÁCSOS GYILKOS

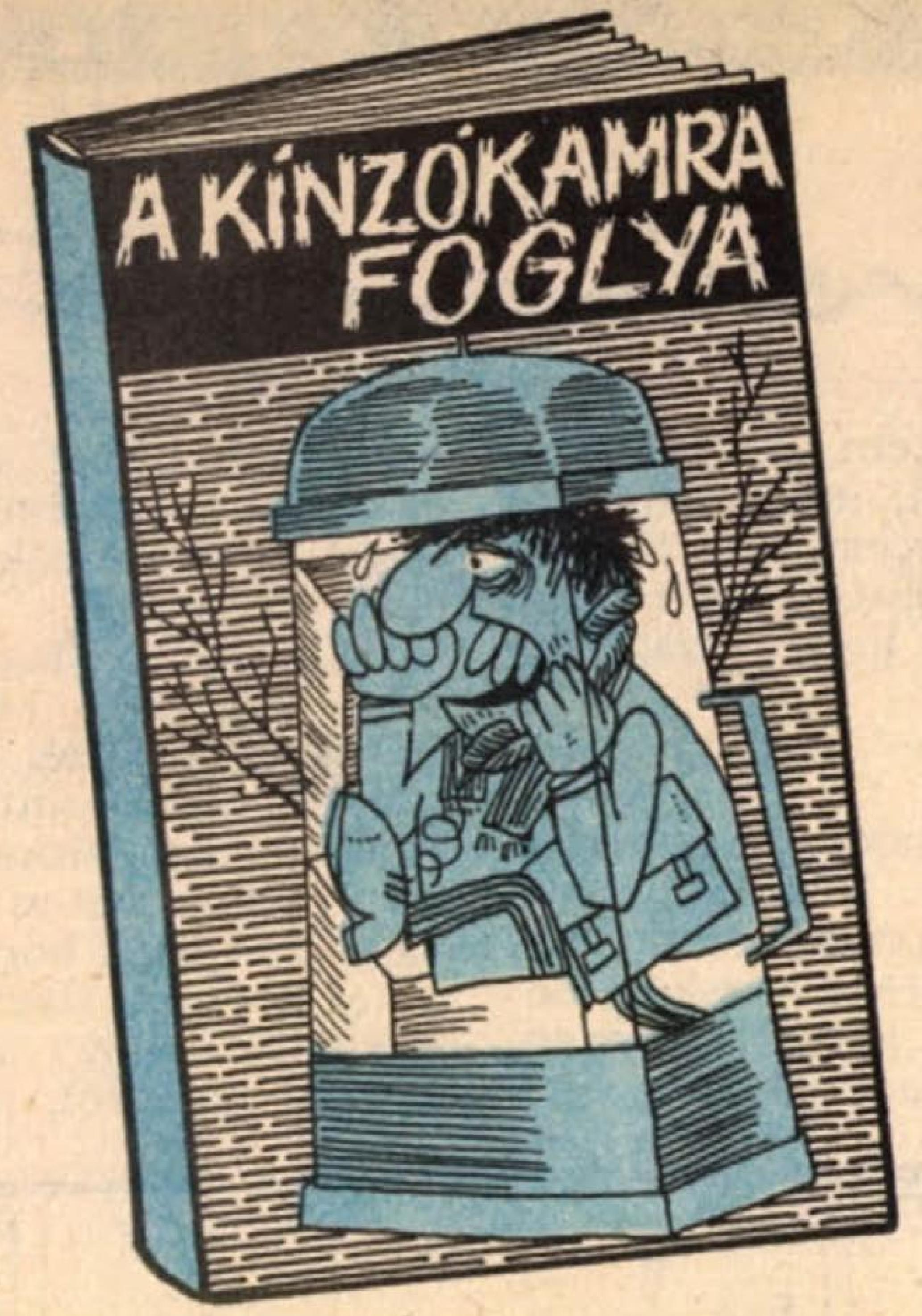
A KÍNZÓKAMRA FOGLYA

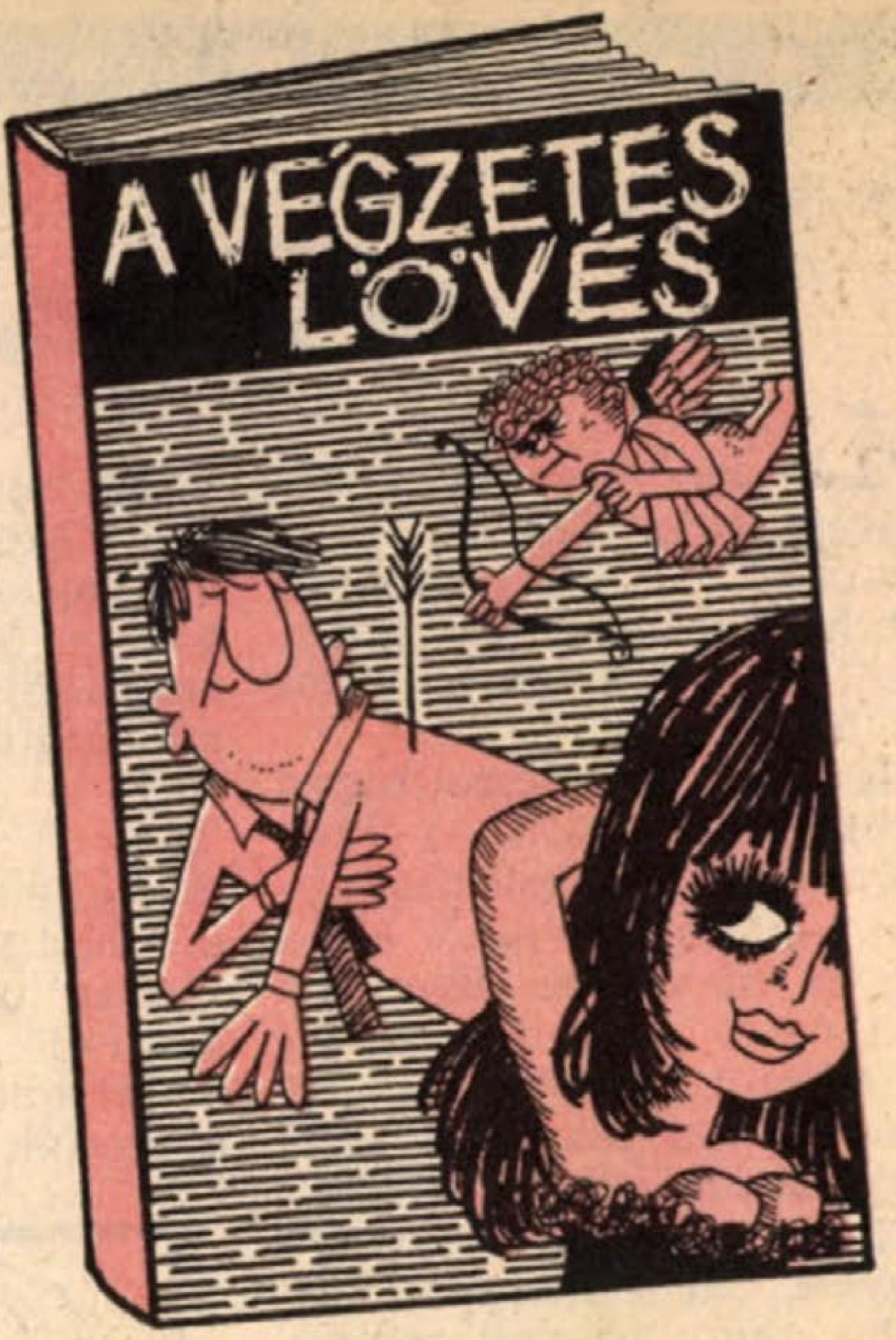
A VÉGZETES LÖVÉS

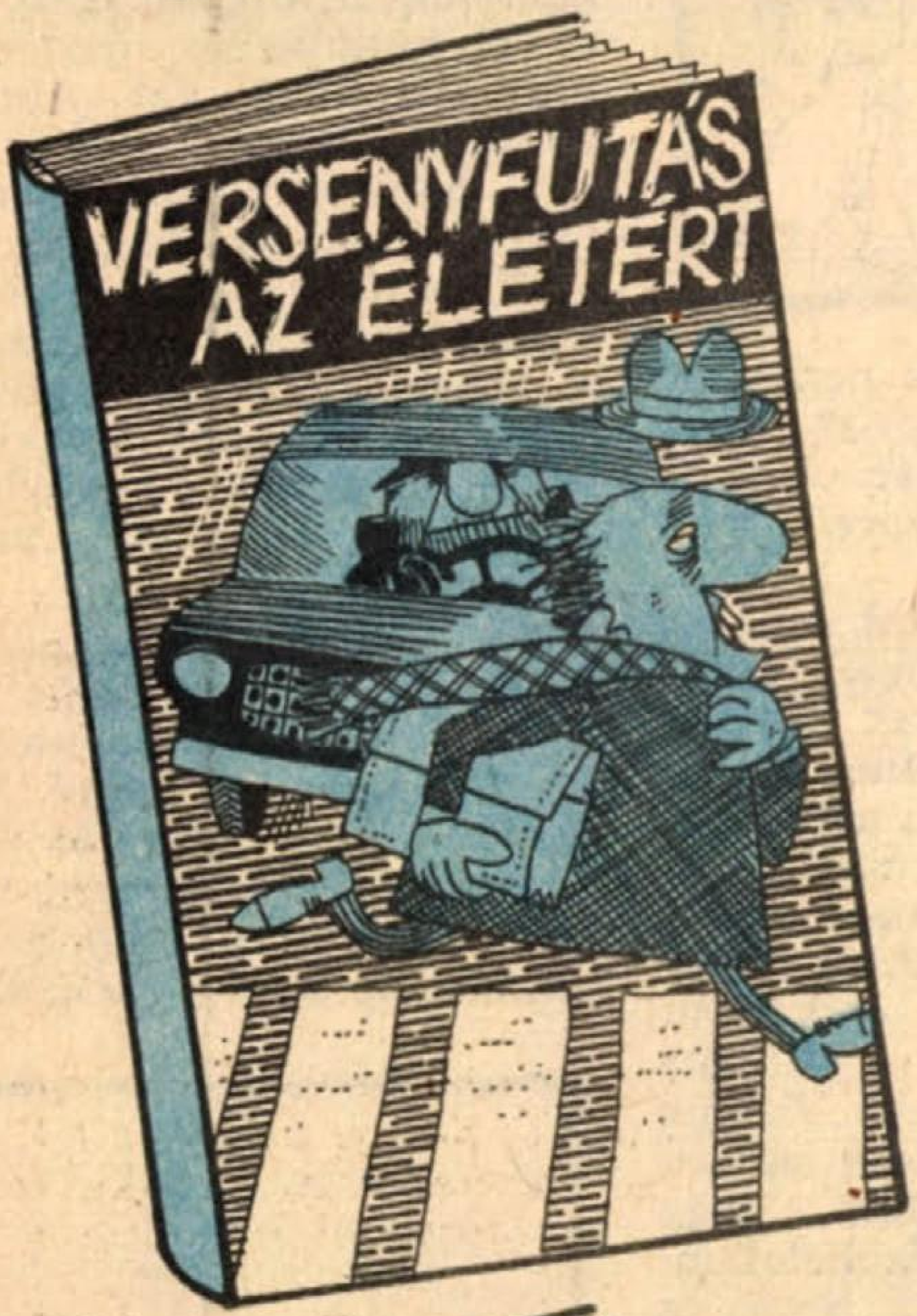
VERSENYFUTÁS AZ ÉLETÉRT

Balázs-Piri Balázs

AZ ÉN KRIMIKÖNYVTÁRAM

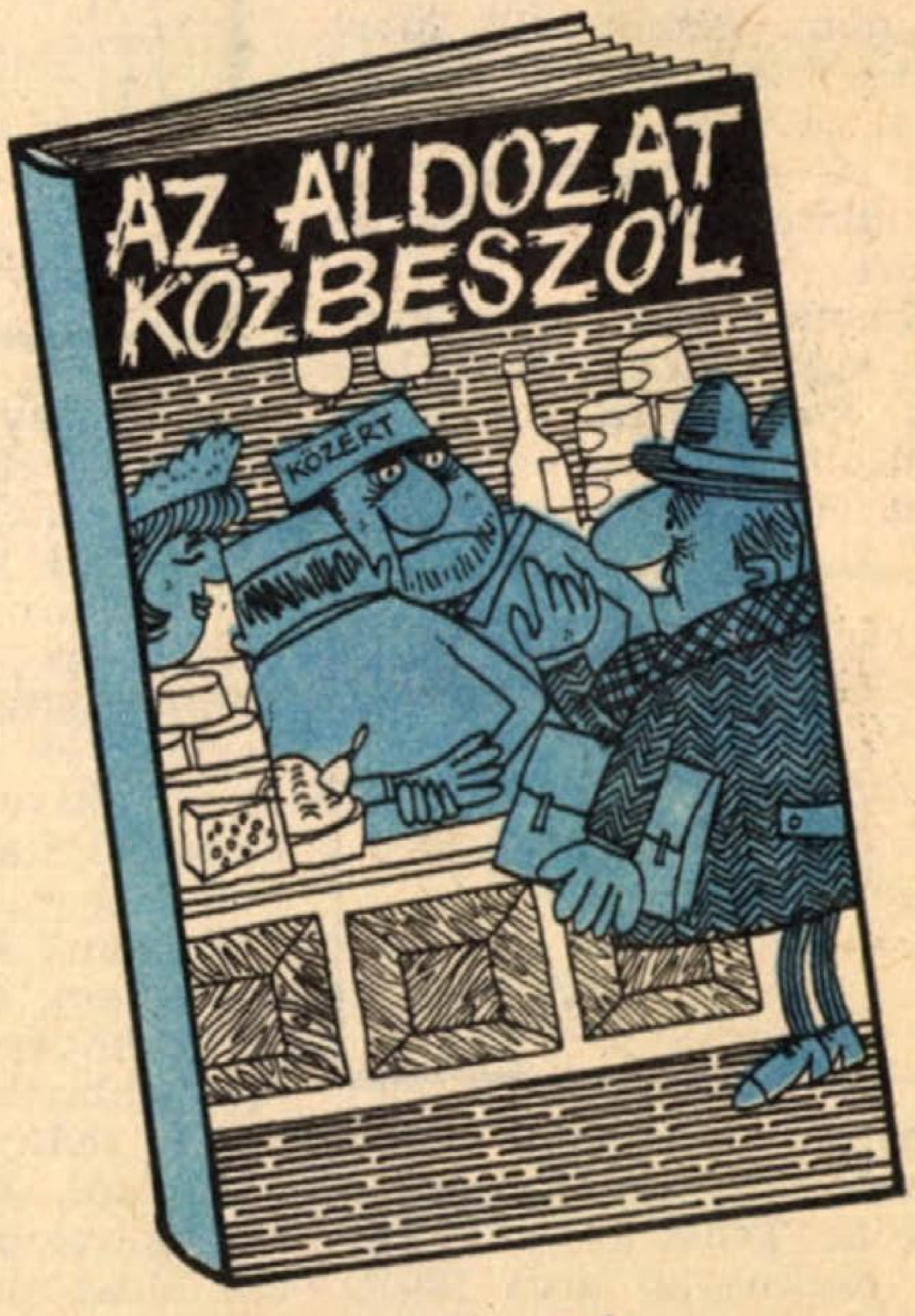
AZ ÁLDOZAT KÖZBESZÓL
KÖZÉRT

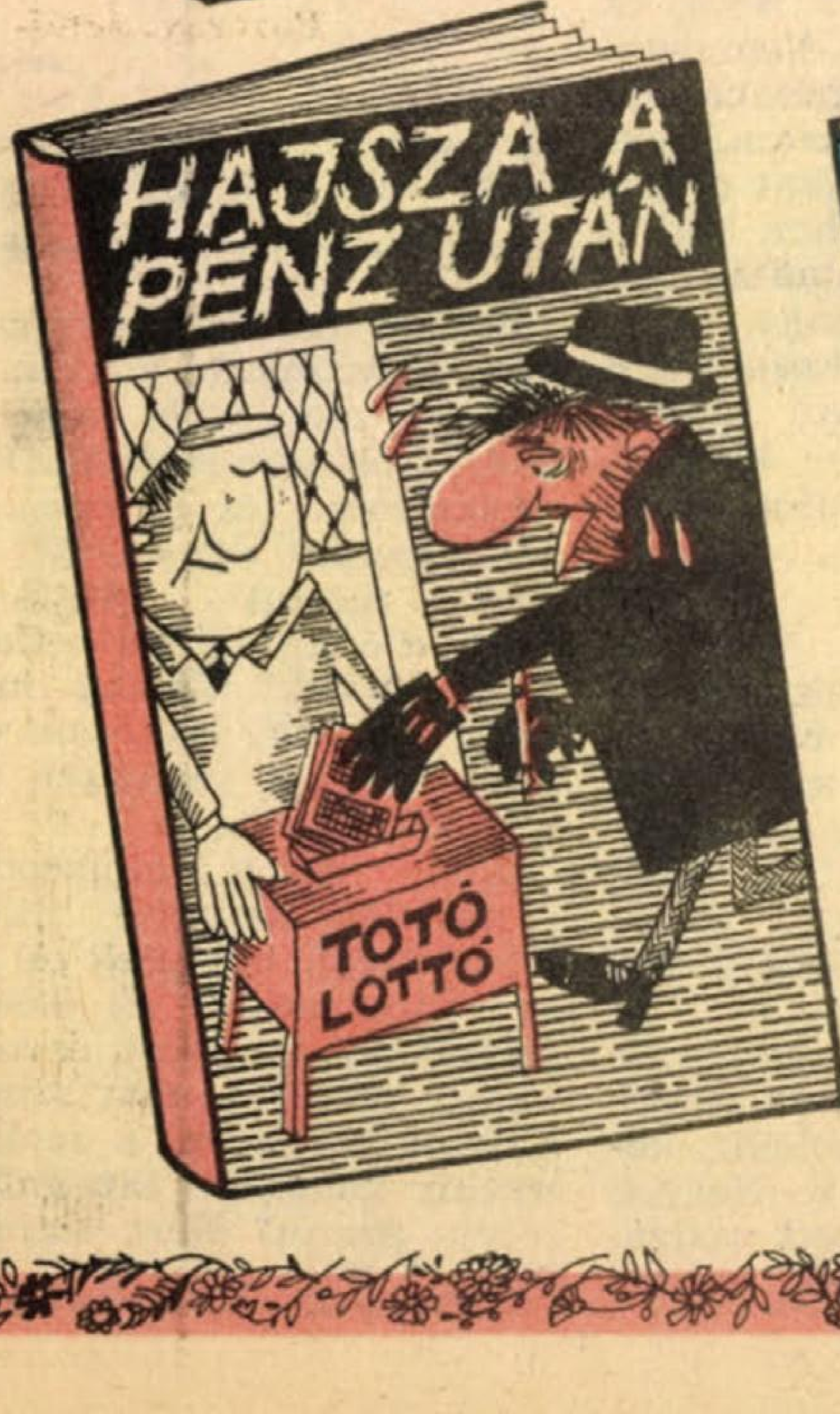
HAJSZA A PÉNZ UTÁN
TOTÓ LOTTÓ

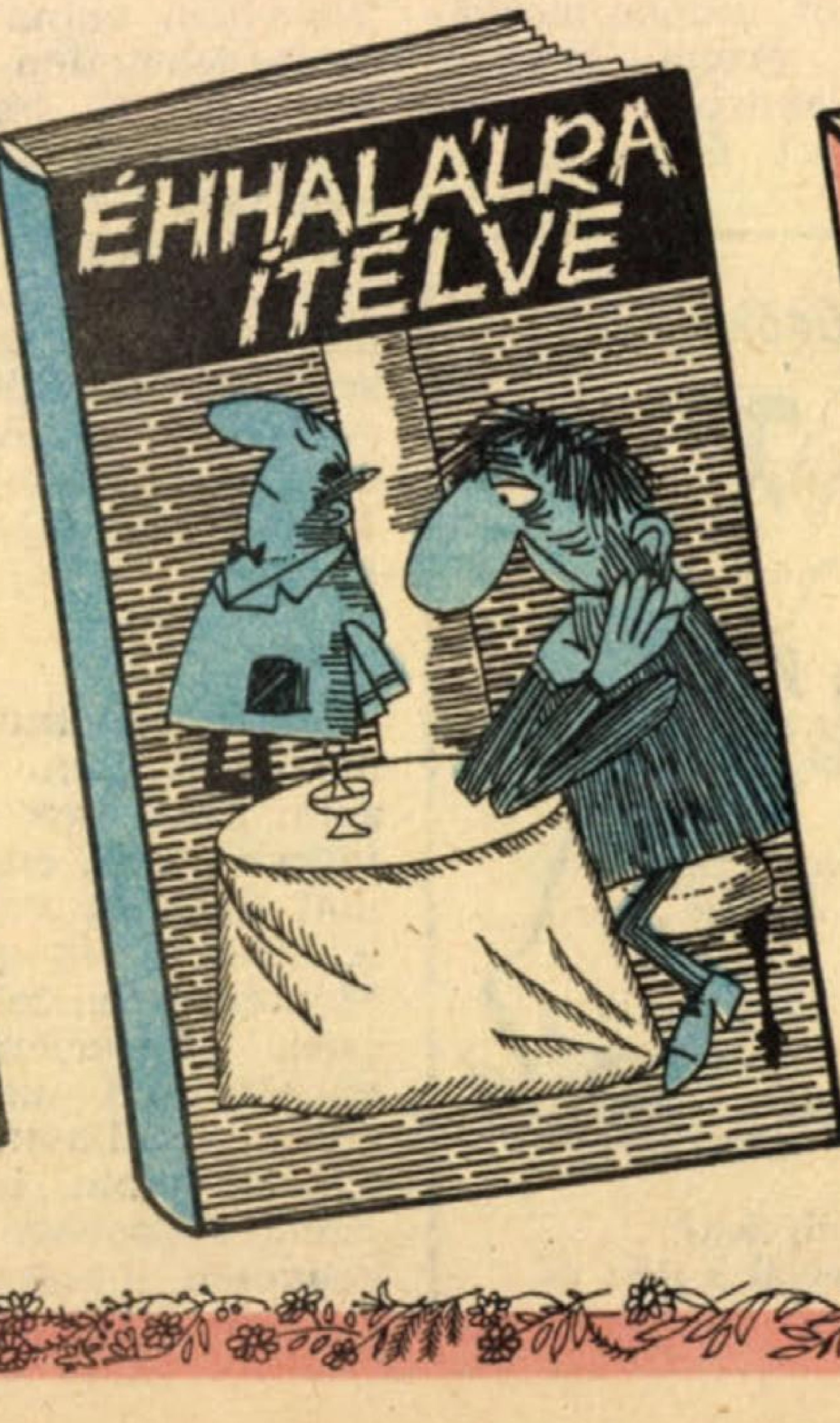
ÉHHALÁLRA ÍTÉLVE

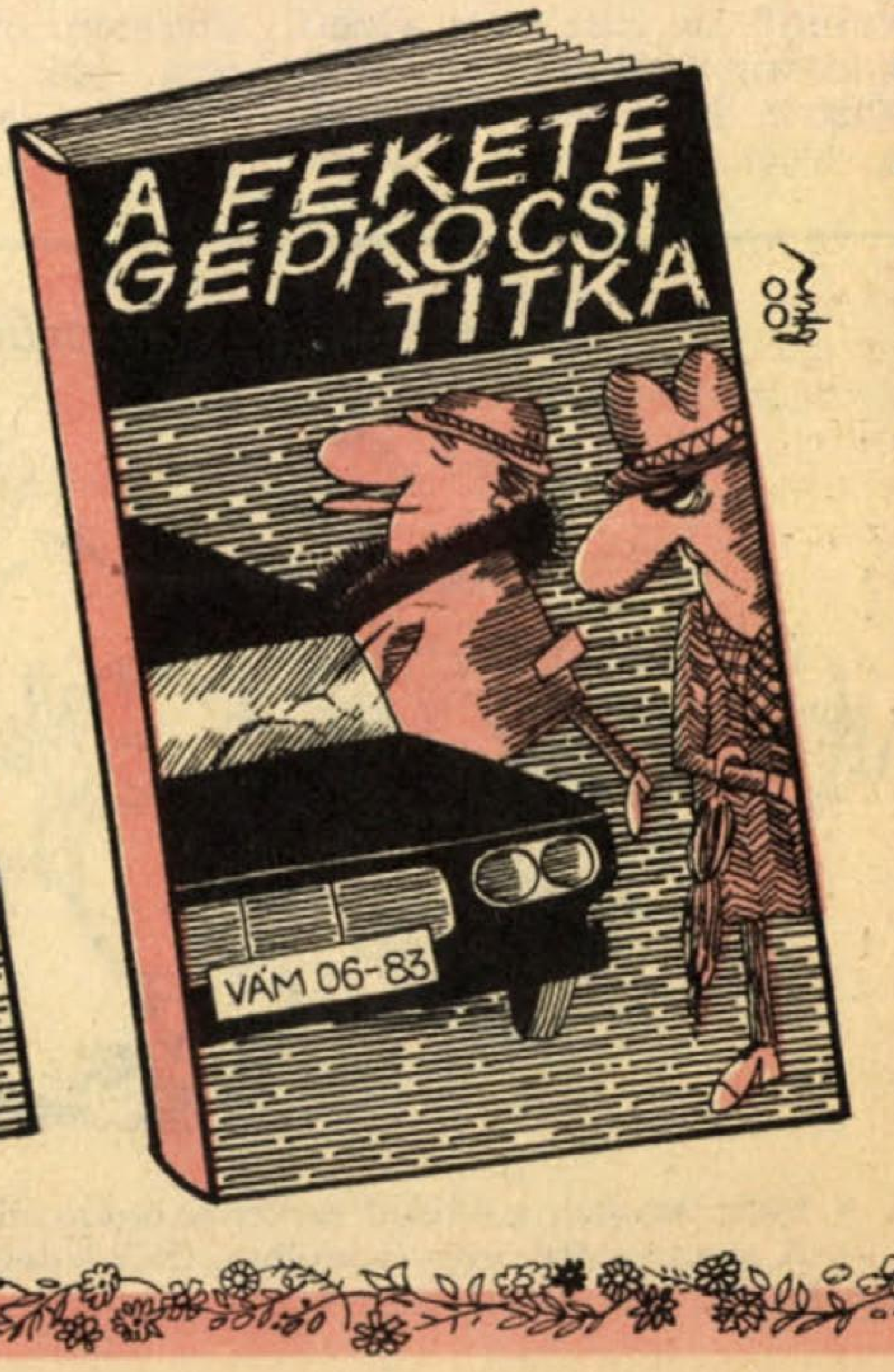
A FEKETE GÉPKOCSI TITKA
VÁM 06-83

A HUMOR MESTEREI

NAGY LAJOS:

Szerelmes férfi

Már egy hete nem beszéltem vele. Nem adott rá alkalmat. Helyesebben: minden alkalom elől elzárkózott. Ugyan mit jelent ez? Taktikázik?

Hétfőn este karonfogva ment egy férfival a körúton. Úgy tett, mintha engem nem látott volna. Másnap a nővérével üzentem neki. Azt üzentem, hogy okvetlenül beszélni akarok vele. Ő azt üzente vissza, hogy az unokabátyja volt.

Elhiggyem ezt? Ostoba vagyok, ha elhiszem? De hátha akkor vagyok ostoba, ha nem hiszem el? Mert igenis tudomásukra hozom a túl okosaknak, hogy volt már rá eset, amikor egy nő az unokabátyjával ment az utcán.

Másnap este, tehát kedden, egy másik férfival láttam karonfogva menni a körúton. Ez kövérebb volt, mint az előző napi és alacsonyabb is. Ő most a köszönésemet bájos mosollyal fogadta. Tehát az előző napon csakugyan nem látott volna? De hisz rám nézett, s mikor a tekintetünk találkozott, hirtelen elfordította a fejét. No de ha akkor látott engem, és mégsem akart látni, miért nem tett másnap ugyanúgy? Szóval, hiába, lehetségesnek kell elfogadni, hogy csakugyan ma látott.

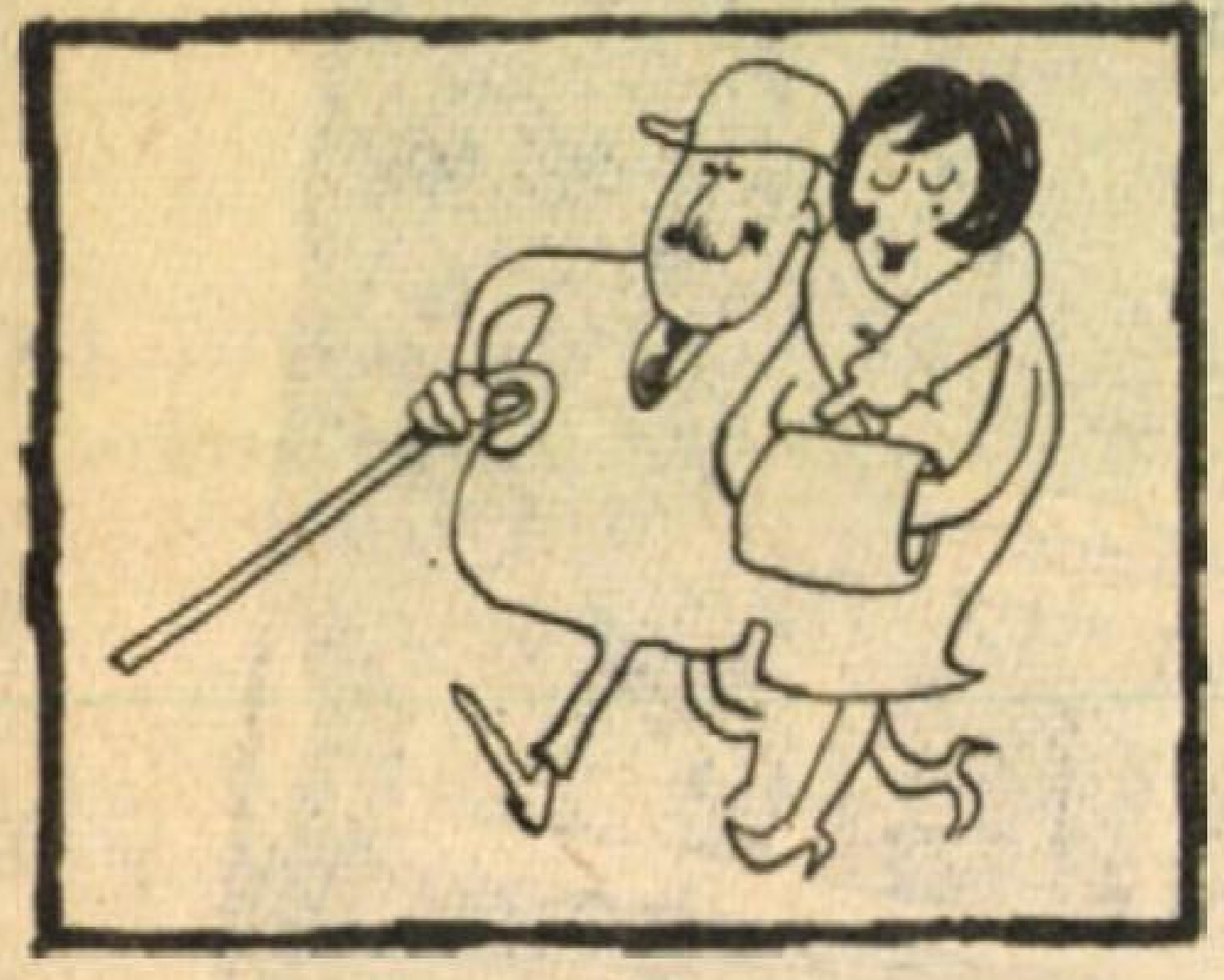

De visszatérek a második férfira. Bizonyos távolságban utánuk mentem. A kapu elé érkezve sokáig beszélgettek, s váláskor megcsókolták egymást. Iszonyú az, ami szívembe nyilallott. Szerdán délelőtt megint üzentem neki a nővérével. Mi az, ki volt az a férfi, tudni akarom. Különben is beszélnem kell vele. Azt üzente vissza, hogy szamár vagyok, az a férfi ugyanaz volt, akivel egy nappal előbb láttam, szóval az unokabátyja.

Hogyan? Káprázott volna a szemem, amikor a keddi férfit kövérebbnek és alacsonyabbnak láttam? Vagy ez a leány... Nem! Itt nincs szó, nincs minősítés. Itt egyszerűen megáll az ész. Most már talán nem is szeretem őt, csupán megvetem, de érteni akarom. Tisztán akarok mindent tudni. Mert éppen ez az, amit nem bír el az ember, ez a bizonytalanság, illetve, hogy az embernek fogalma sincs semmiről.

Csütörtökön legalább tíz órán keresztül sétáltam a házuk előtt. Csak hogy lássam őt. Nem mutatkozott. Halálos aggodalom gyötört, hogy talán beteg szegény; vagy ami még borzasztóbb: nincs otthon! Üzenetváltás. Azt üzente, hogy azért nem mozdul hazulról, mert tudja, hogy lesem, s nem akar látni. Mi ez megint? Újabb trükk? Most már hogyan állok vele? Szeret vagy nem szeret?

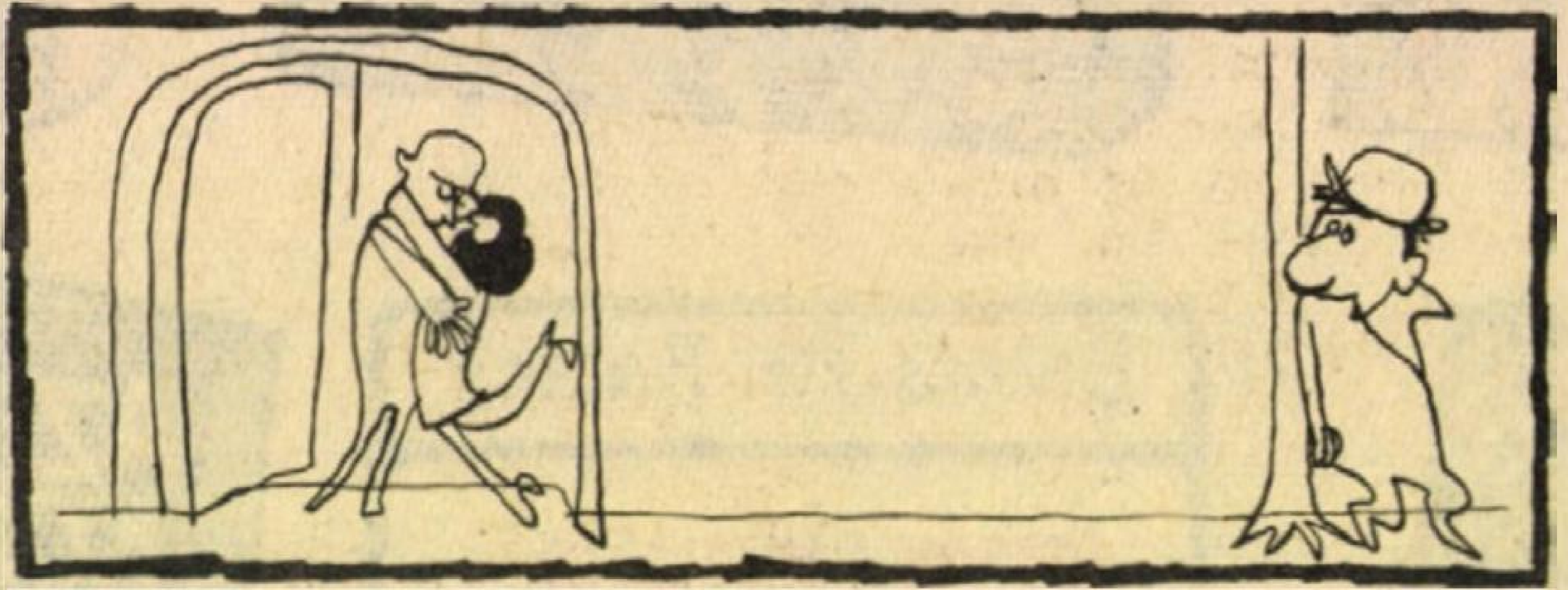

Pénteken megint a házuk elé mentem, s föl-alá sétáltam. Egyszer csak kinézett az ablakon. Fölmentem a lakásukig, s az ajtón becsöngettem. A cseléd azt mondta, hogy nincs itthon. — De hiszen láttam kinézni az ablakon! — kiáltottam. — Várjak — mondta a cseléd, s bement. Azután kijött, s azt mondta: A kisasszony azt üzeni, hogy nincs itthon. Érthetetlen! Tévedtem volna? Nem, ez szinte lehetetlen. Nem mentem el. A lépcsőházban megálltam, és vártam. Egyszer csak jött. Ment el hazulról. Tehát otthon volt, s egyszerűen letagadta magát. „Ó, hát maga keresett?" — csodálkozott sajnálkozva. — „Azt hittem, hogy a Lajos" — mondta. És méghozzá a Lajos én vagyok!

Hála istennek. Tehát mégiscsak van reménységem. Mert csak a nevemet tévesztette el, engem magamat fogadott volna. Tehát lehetséges, hogy szeret. Mentem vele, lefelé a lépcsőn. „Kisérjen el" — mondta lent az utcán. És ebben a pillanatban odaintett egy taxit, beleült, köszönt, s elrobogott. Nagyon kedvesen integetett vissza: Pá, pá! Mégiscsak szeret! Hurrá, szeret! Autótaxiba hirtelen bizonyára csak azért ült, mert sürgős dolga volt, de viszont végtelenül kedvesen integetett. Ó, meghasad a szívem! A boldogságtól, illetve... nem is tudom, hogy mitől.

Ma, azaz vasárnap, végre beszéltem vele, mert a taxiesetét nem számítom beszélgetésnek. Azt mondta, hogy nagyon terhére vagyok már. Később, hogy legjobban szeretné már, ha egyáltalában békén hagynám. Tehát szeret, csak titkolja még! Túlságosan szemérmes, az angyal. Igen, ez az a természetes, ösztönös női ellenállás. Ezt végiggondolva, annyira megörültem, hogy a nyakába akartam borulni és megcsókolni. Ő ellökött, és ijedtében segítségért kiáltott. Hiába, a nőkön nem lehet eligazodni. A nő rejtély és pont. Ilyen misztikus viselkedést azonban még nőnél nem láttam.

Most itt állok az utcán, az ablaka alatt. Éjjel két óra van. A függöny le van eresztve. A villany ég, néha-néha a függönyön megjelenik az ő éles árnyéka.

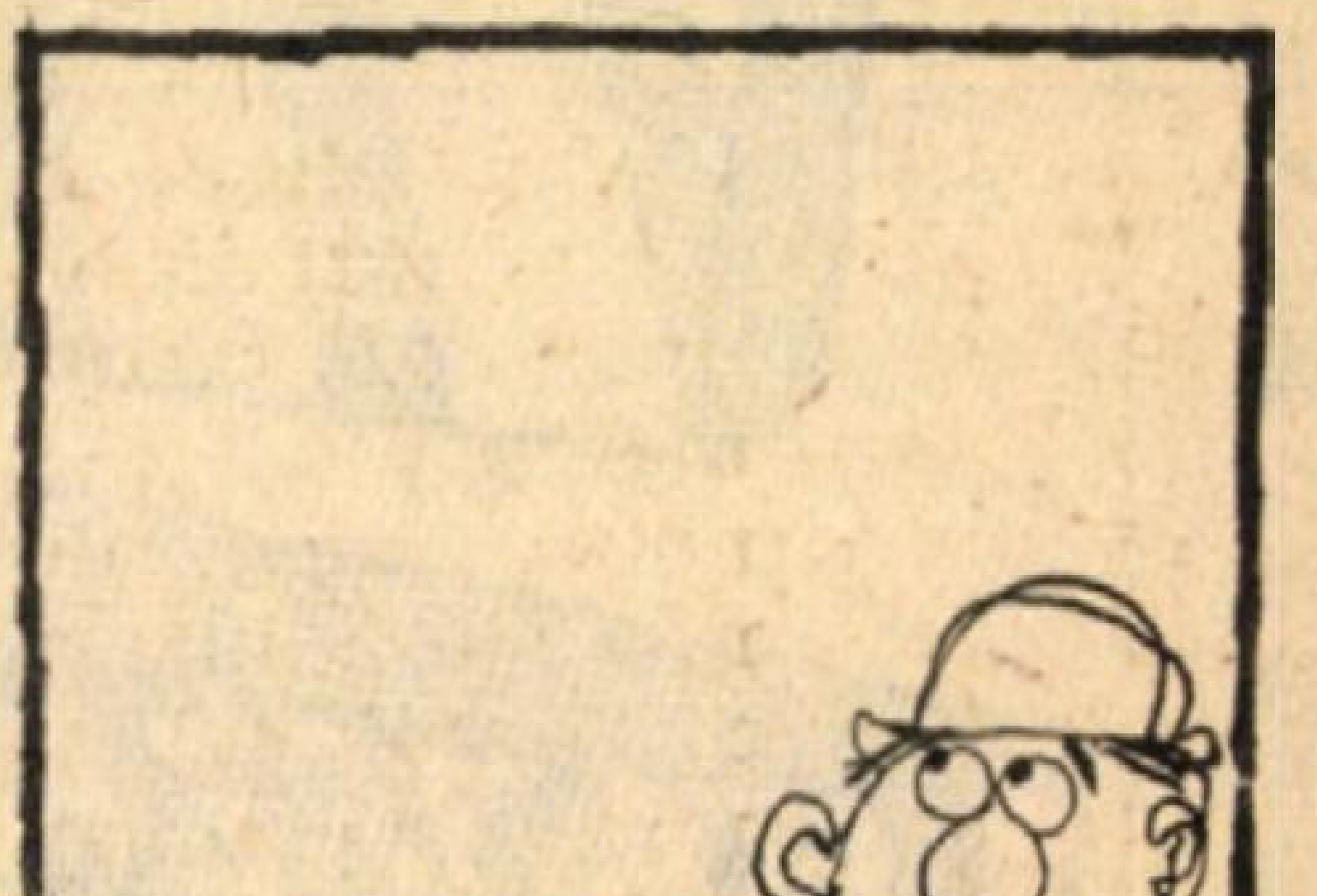

Imádom őt! De egyszerre csak egy másik árnyék is látható, magasabb, mint az övé, határozottan férfi. Összeborulnak, és megcsókolják egymást. Mi ez? Mi ez már megint? Megcsal? Vagy megint valami rettentő új trükk? Végleg meg akar őrjíteni, hogy szerelmemről ő így szerezzen bizonyságot?

Nem tudok eligazodni rajta, tanácstalanul állok itt az utcán, bámulok föl az ablakára, nézem az összeforrott két árnyékot, és szavamra mondom, már szinte hülyén kérdezem a mellényeim gombjait tapogatva sorra: Szeret? Nem szeret? Szeret? Nem szeret?

Súlyt emelnek a labdarúgók

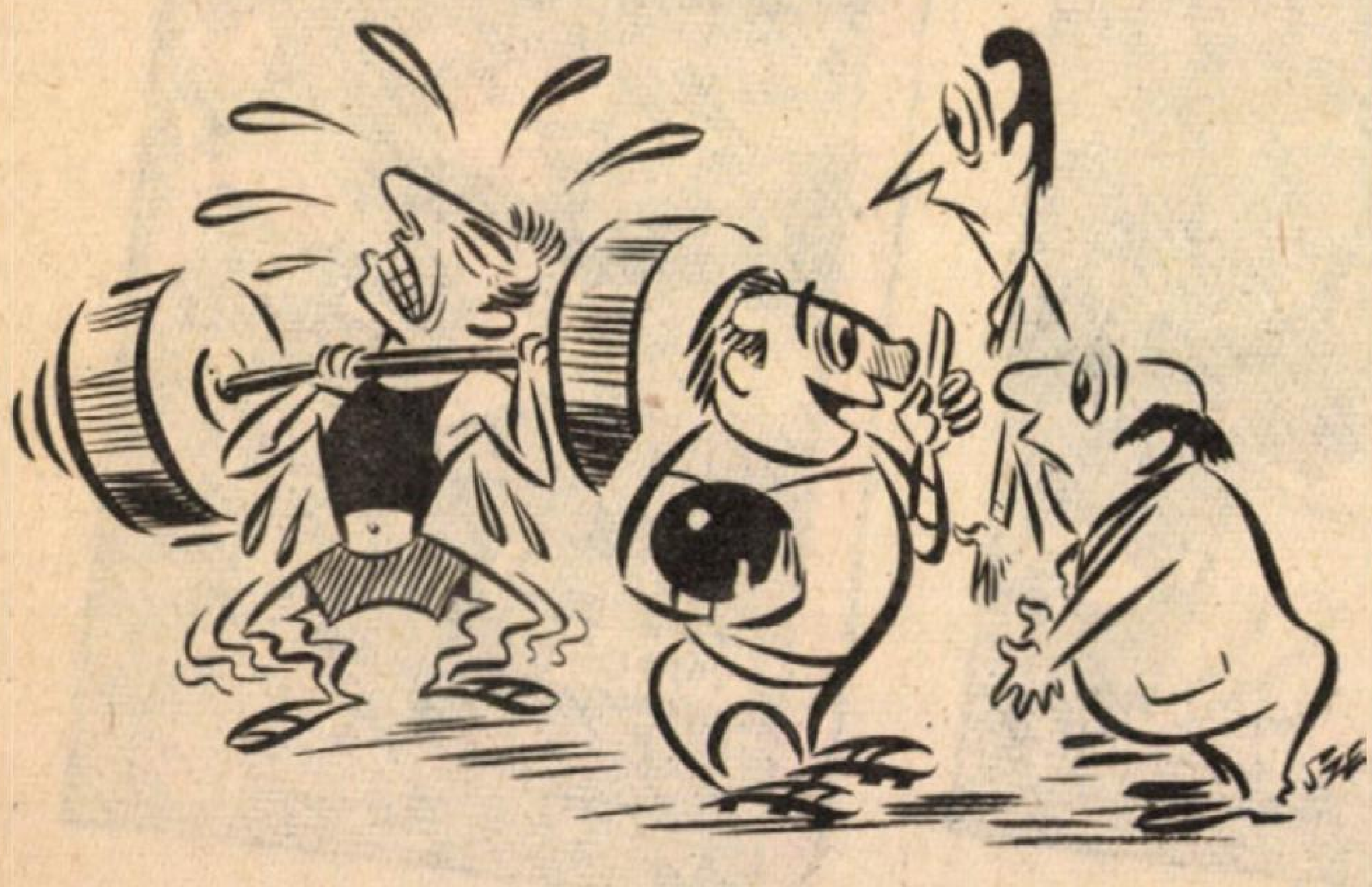

– Miért emelteti a fiúkkal ezeket az óriási súlyokat?

– A gyorsaságfejlesztés érdekében. Csak ledobják a súlyt, és úgy futnak, mint a nyúl...

mi, oszkáristák

Nemrég, egy borongós kora őszi napon az Emke előtt belebotlottam volt iskolatársamba, Povács Ernőbe.

— Szervusz, apikám! Ezer éve nem láttalak! — lelkendezett. — Gyere, elszívunk egy feketét a presszóban a viszontlátás örömére.

Amikor leültünk, részletesen kikérdezett, hogy hol dolgozom és milyen beosztásban. A munkahelyem telefonszámát is felírta a biztonság kedvéért, mondván, nem lehet tudni, hogy mikor lesz szükségünk egymásra.

Povácccsal a Stüszi vadász utcai II. Oszkár Gimnáziumba jártam együtt, de amennyire vissza tudtam emlékezni, annak idején nem rajongott különösen értem.

— Mit tudsz a többiekről? — kérdezte.

Bevallom, kissé meglepett, hogy Ernő hangjában mennyi melegség van, midőn a régi fiúkról érdeklődik. Mi tagadás, én bizony elég szerény nexust tartok velük. Egyedül Csuhadingerékkel járunk össze rendszeresen. Tudniillik a feleségem együtt kosárlabdázott az ő mostani menyasszonyával.

Amikor megemlítettem Csuhadingert, Povács rögtön felírta a címét és a munkahelyét:

— Nem szabad, hogy elveszítsük egymást az élet viharában, mi, akik valaha jóban-rosszban összetartoztunk!

Bár a gimnáziumban elég sok nézeteltérés merült fel a különböző baráti csoportok között, most egy kicsit én is kezdtem úgy érezni, hogy a társaság azért alapjában véve egy követ fújt. Igaza van Ernőnek. Nem kellett volna ennyire szétszélednünk

— Mással nem találkoztál?

— De igen! A múltkor Géz Gézával. Elvégezte a bölcsészkart, de nem volt kedve vidékre lemenni tanítani. Most a Műfülforgalminál revizor. Egész szépen keres.

Povács szeme könnybe lábadt.

— Géz Géza volt a példaképem! — rebegte, miközben szorgalmasan feljegyezte az újabb adatot. — Az embernek manapság bármikor szüksége lehet egy új műfülre. Nem árt, ha van egy jó pajtása az illetékes helyen.

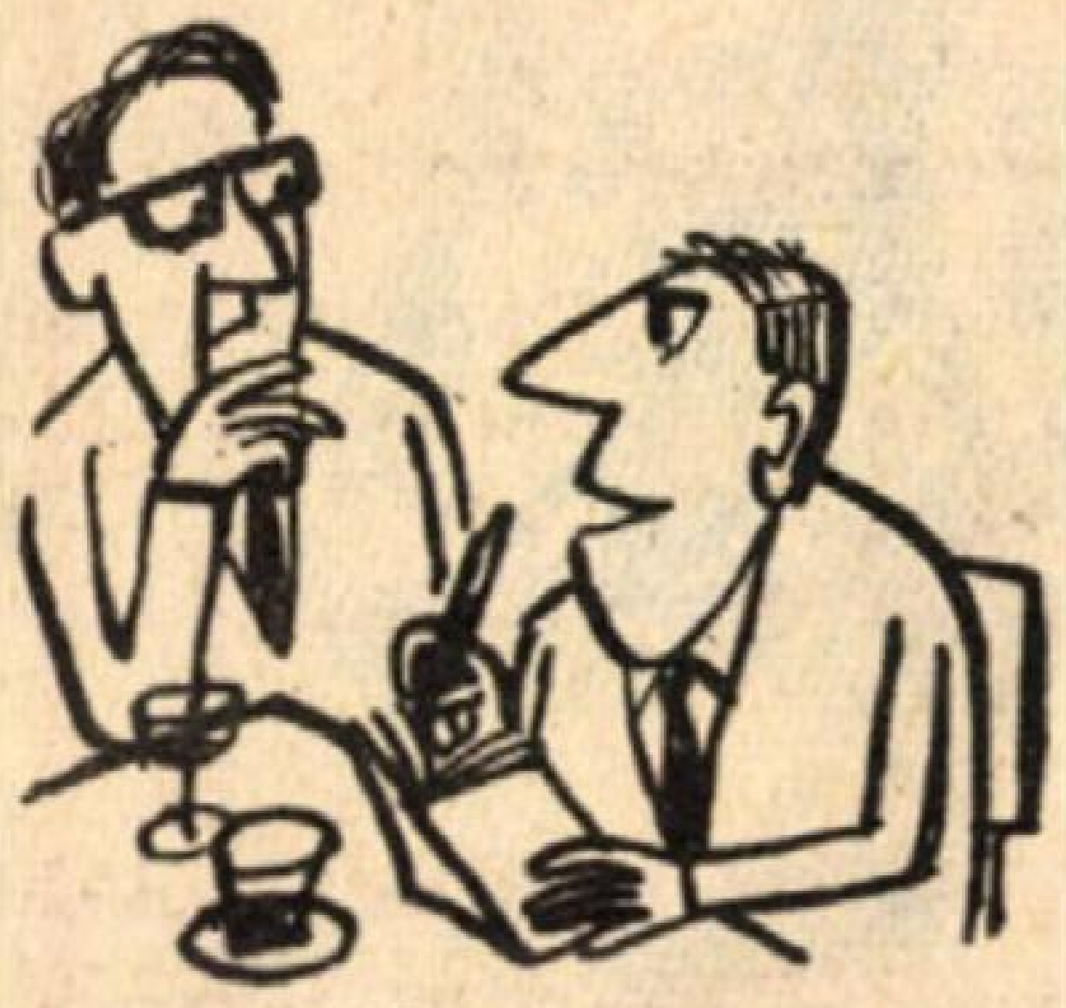

Érdekes, én esküdni mertem volna, hogy Géz Géza és Ernő kifejezetten utálták egymást a suliban. De úgy látszik, az idő megszépíti az emlékeket.

— Hát Töltöttkáposztásival mi van?

— Srkanek Ottótól azt hallottam, hogy az Alkatrész Ktsz főkönyvelője.

— És Srkanek?

— Bonyolító a BÓVLIMPEX-nél.

Ernő ceruzája vagy fél percig szélsebesen siklott a papíron, majd az egykori diáktárs szónokolni kezdett:

— Ez a mi szörnyű bajunk, öreg cimbora, hogy nem tartunk össze. Ősi magyar átok. Holott egységben az erő. Képzeld el, ha valamennyien tudnánk egymásról, és természetesen ápolnánk is a kapcsolatokat ... A volt oszkáristák, több ezer életerős férfi, jelenleg a népgazdaság legkülönbözőbb területein tevékenykednek, s köztük feltehetőleg jó néhányan vezető pozícióban. Amikor valamelyikünknek ügyes-bajos dolga akad, nincs szükség lótás-futásra, csak felkeresi a kérdéses területen ügyködő oszkáristát, s az mindent egykettőre elintéz neki, a kölcsönösség szent elve alapján. — Povács szemei látnoki tűzben égtek. — Nem érted, barátocskám?! Ma már nem számít a származás, és az sem jelent egzisztenciális előnyt, ha párttag vagy. Csak egy a fontos: befolyásos barátaid legyenek! Mi, volt oszkáristák, mérhetetlen hatalmat képviselünk, csak nem vagyunk vele tisztában, és ezért nem is tudjuk kihasználni. Külön-külön evickélünk kis lélekvesztőinkben az érvényesülés háborgó tengerén ...

Ernő szavai célba találtak. Egyszerre rádöbbentem, hogy micsoda vétkes mulasztás szájtáti részvevője vagyok. Már a középiskolában létre kellett volna hoznunk egy széles körű és titkos, de természetesen nem rendszerellenes érdekvédelmi szervezetet. S ahogy például az Oxfordban végzettek összetartanak a Cambridge-ben végzettekkel szemben a Brit Nemzetközösség tagállamaiban, úgy a volt oszkáristák is behálózhatnák nálunk az országot, persze a haza üdvére, plusz a maguk javára. E modern szabadkőműves-céh feje természetesen a zseniális Povács lehetne. Az ő kezébe futnának össze a szálak, amint ül egy hatalmas íróasztal mögött.

— Ernő, te hol is dolgozol?

Kissé zavartan válaszolt:

— Pillanatnyilag sehol, de remélem, hogy a fiúk szereznek majd valami jó kis állást ...

Dalmáth Ferenc

A szerzőnek most megjelent „Krapekok" című kötetéből – (Kozmosz Könyvek)

Váratlan interjú

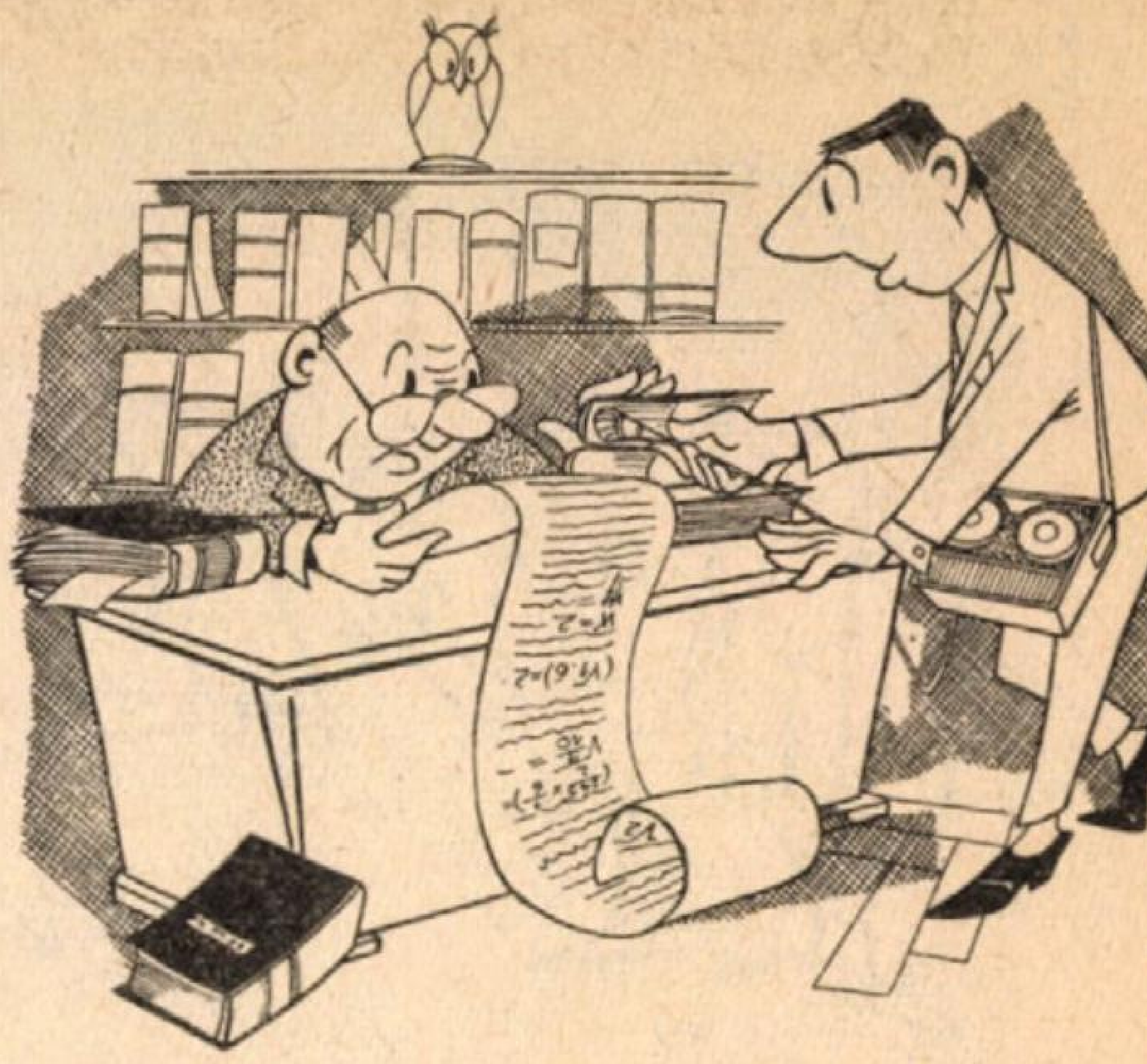

– Tisztelt hallgatóim, a kérdés felkészületlenül ért ...

Vidéki morzsák

FEJLŐDÉS

– Ha így haladunk, tíz év alatt eltűnik a falu és a város közötti különbség.

– Mire alapozza ezt a véleményét?

– Kiszámítottam. Tíz éve még mindenki köszönt mindenkinek. Most ott tartunk, hogy a falu egyik fele már nem köszön. Tíz év alatt leszokik a másik fele is, s bejelenthetjük, hogy ebben is utolértük a várost ...

ÖNKRITIKA

– Felvagyok háborodva! Tiltakozom! Ha kell, az ENSZ-hez fordulok elégtételért!

– Azt akarja mondani, hogy egy szemernyi igazság sem volt a kritikában?

– Pontosan azt!

– Gratulálok. Végre egy szerv, amelynek a dolgozói nem követnek el hibát!

– Nono! Azért nekünk is van hibánk ...

– Ugyan mi?

– Az, hogy nem tettünk meg minden tőlünk telhetőt az elért eredmények népszerűsítéséért.

VAN BENNE VALAMI

Nincs olyan szerv, hivatal, intézmény, társadalmi és tömegszervezet, amely valamilyen formában ne tűzte volna napirendre a rétek és legelők ápolását, gyomtalanítását. A felszólalók mélyen átérzett felelősséggel szónokoltak a takarmánybázis megteremtésének szükségességéről. Csupán egy ünneprontó felszólalás hangzott el a rét- és legelőgazdálkodási kampány diadalmas eseménysorozatában. Egy téeszelnök volt az, aki nem méltányolta kellőképpen a lelkes ügybuzgalmat, és az impozáns „hozzáállást". Csak ennyit mondott:

– Kedves elvtársak! Ha valamennyi értekezlet valamennyi résztvevője kivágott volna legalább egy bokrot a hozzá legközelebb eső legelőn, akkor azt hiszem, már nem is maradt volna több tennivaló.

Bőcz Sándor

Zsúfolt hivatal

Sajdik Ferenc rajza

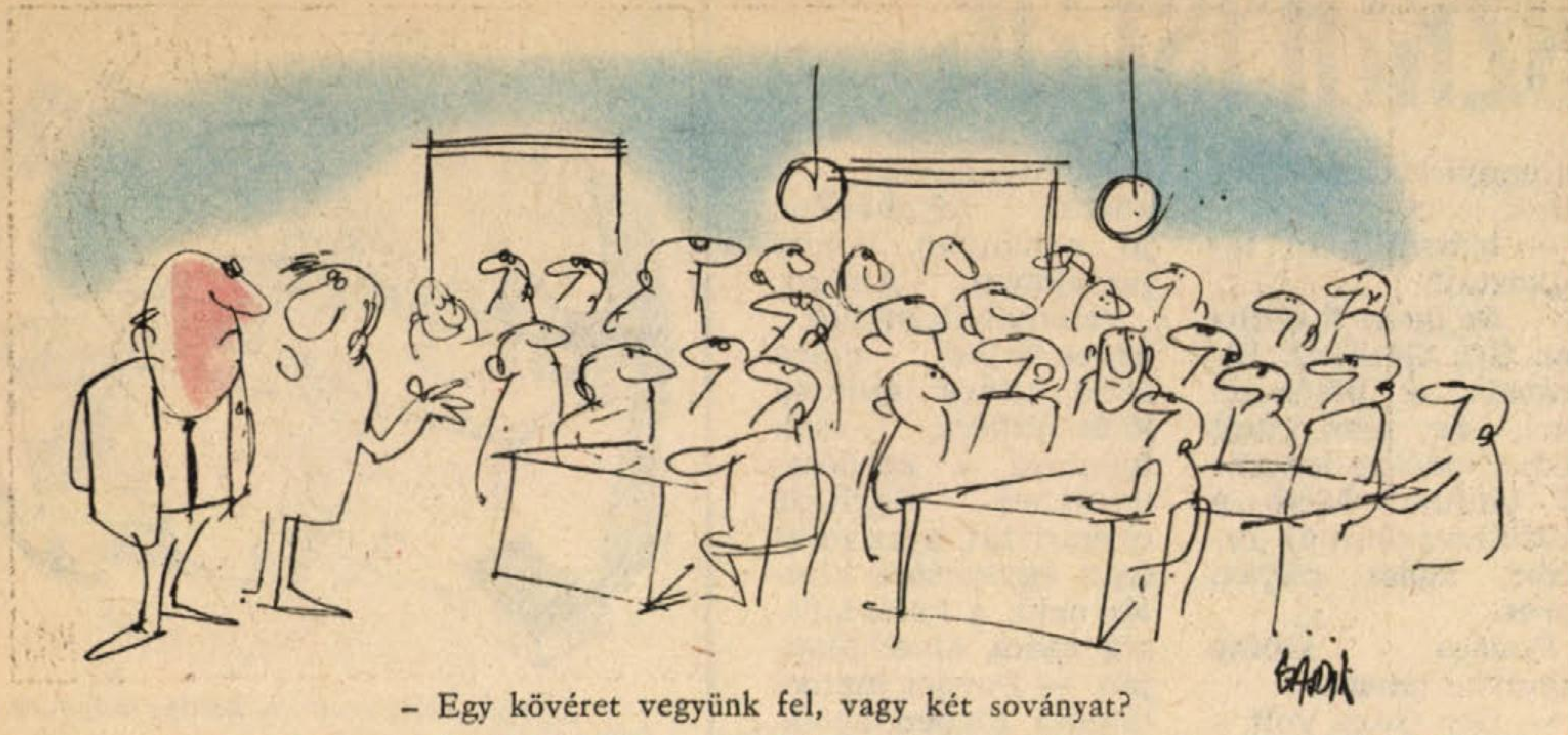

– Egy kövéret vegyünk fel, vagy két soványat?

Divat

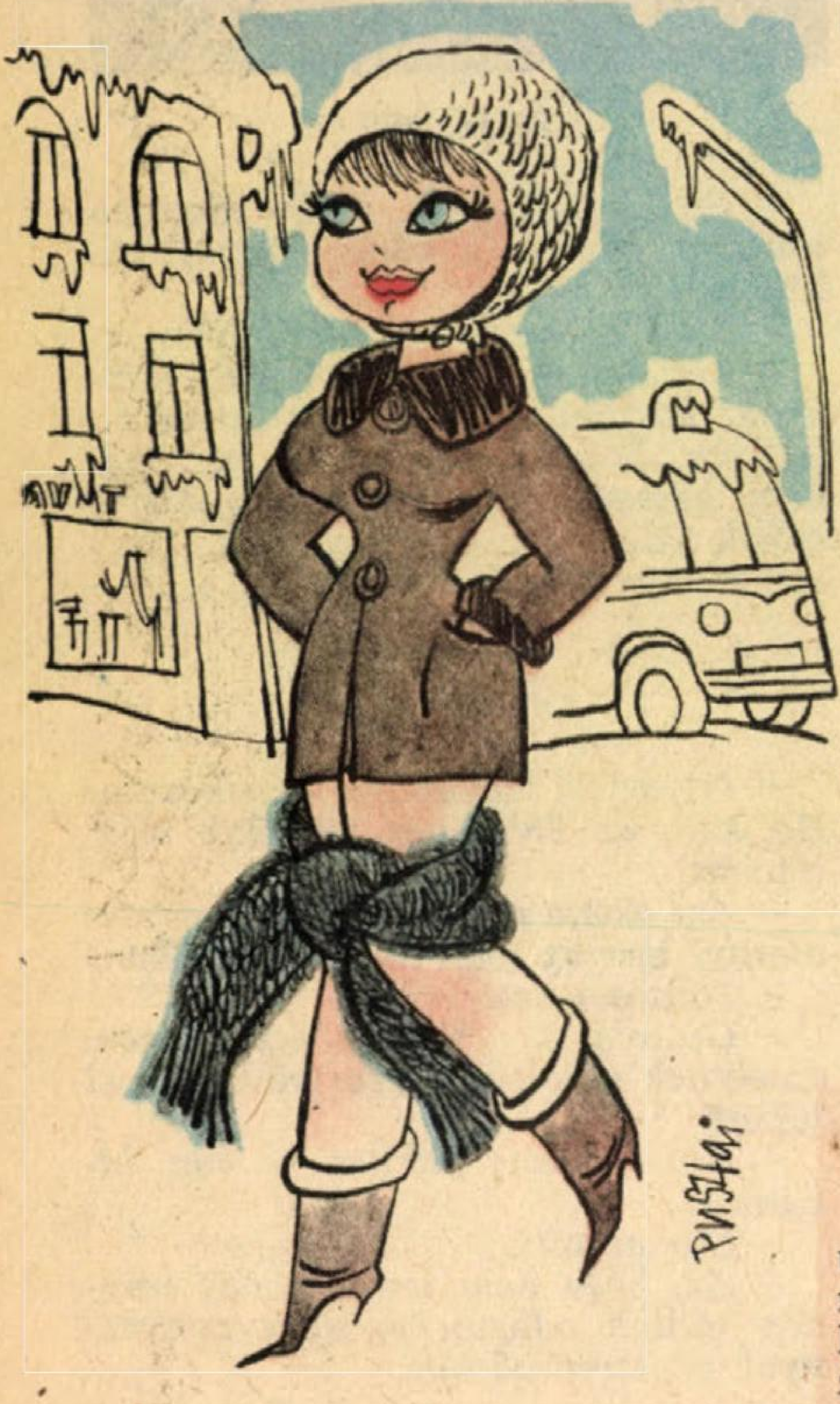

Mini-szoknya télen

Magára kacsint Fortuna . . .

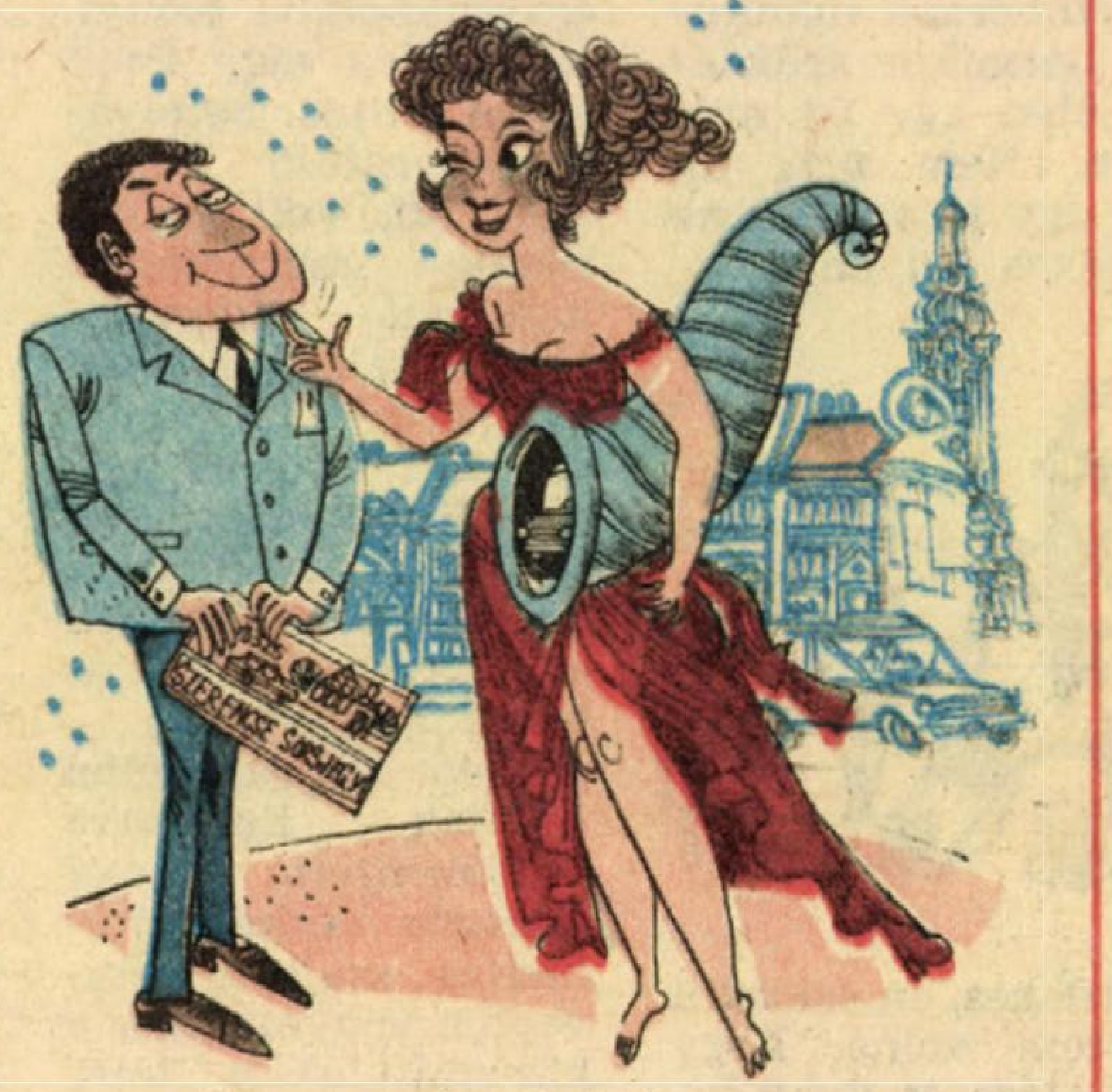
SZERENCSE SORSJEGY

– . . . ha van négy forintért szerencse-sorsjegye. Húzás februárban.

(x)

ELVIS, A HALHATATLAN

Az amerikai Memphis, Elvis Presley szülővárosa új, 13 000 személy befogadására alkalmas sportcsarnokot épít, és – nagy fiának tiszteletére – Elvis Presleyről nevezi el. De szívesen mennék el az új 20 000-es Szörényi Levente Sportcsarnok megnyitására! Csak már lenne!

Magyaros vacsorák külföldieknek

– Tessék nyugodtan beleugrani, benne van az árakban!

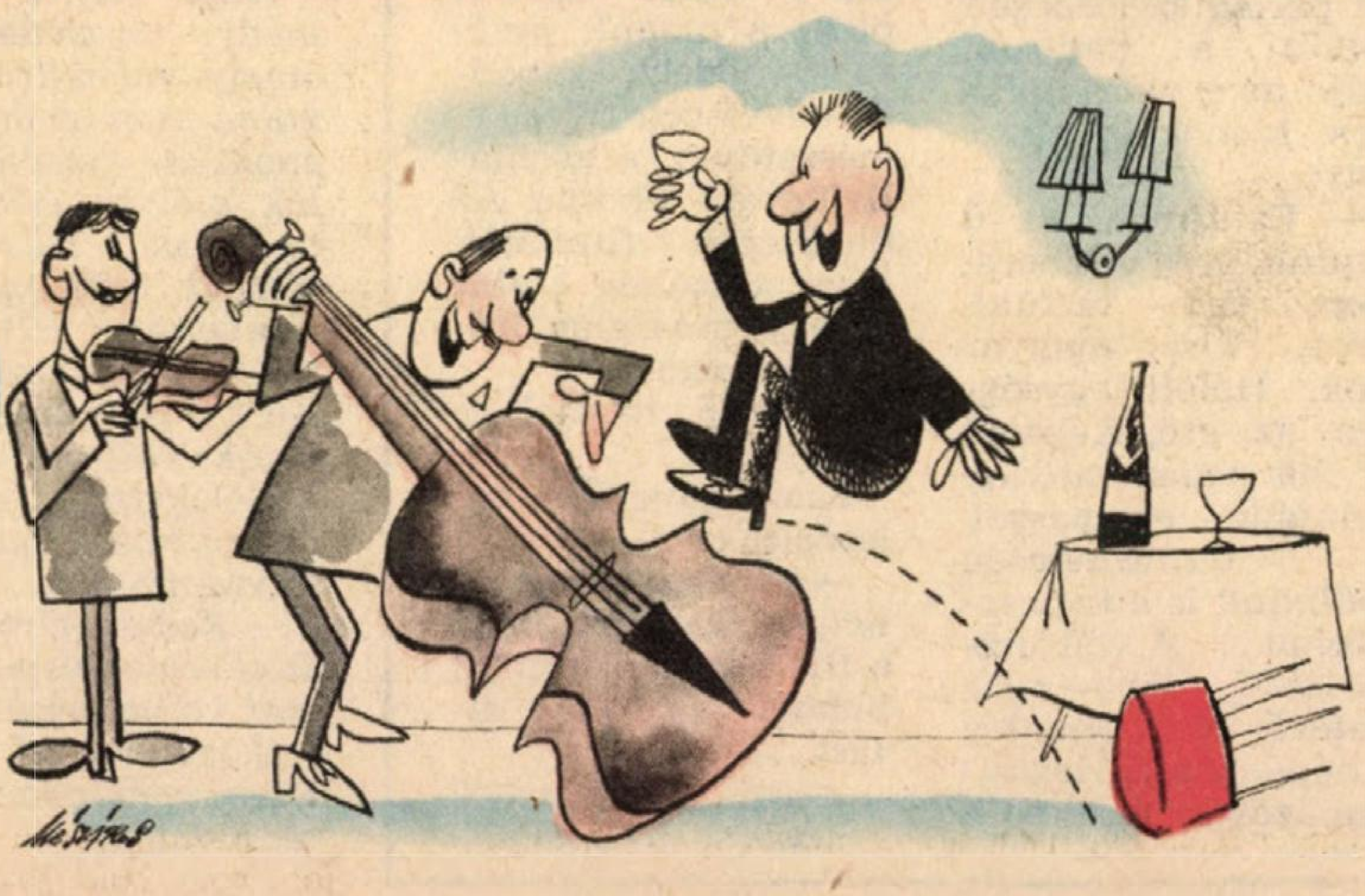

E heti hirdetéseink

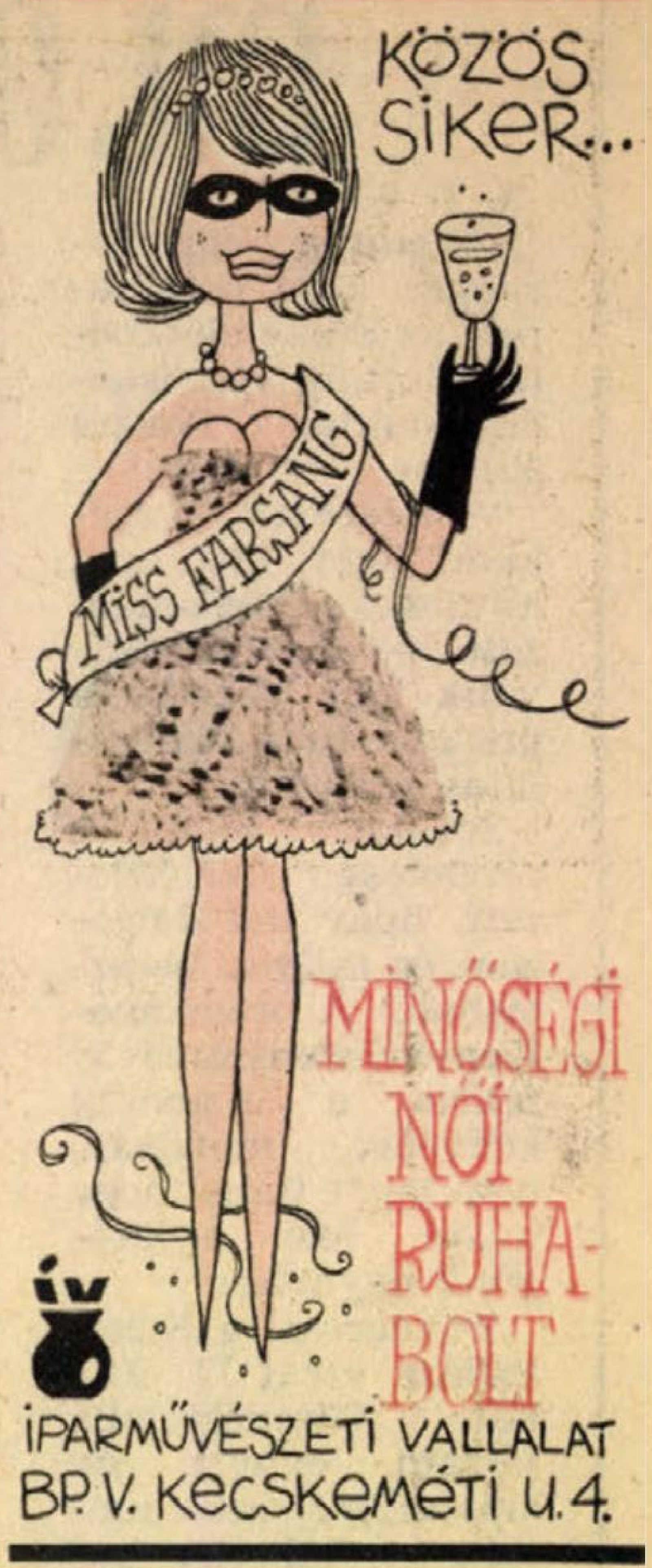
KÖZÖS SIKER...
MISS FARSANG
MINŐSÉGI NŐI RUHA-BOLT
ÍV
IPARMŰVÉSZETI VÁLLALAT
BP. V. KECSKEMÉTI U. 4.

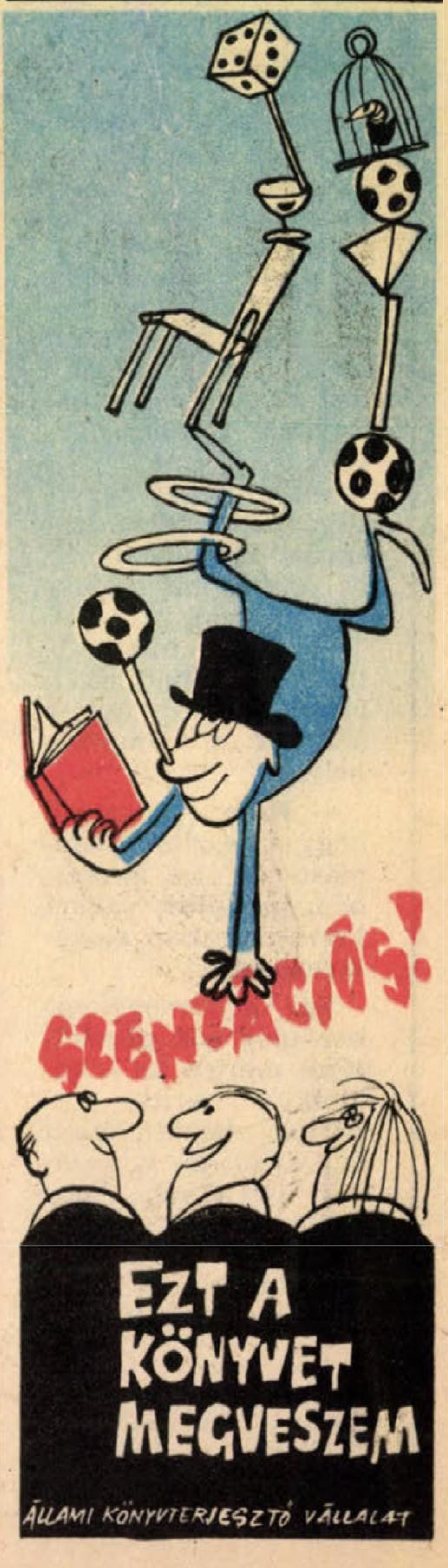
SZENZÁCIÓS!
EZT A KÖNYVET MEGVESZEM
ÁLLAMI KÖNYVTERJESZTŐ VÁLLALAT

A rontások történetéből

Hegedűs István rajza

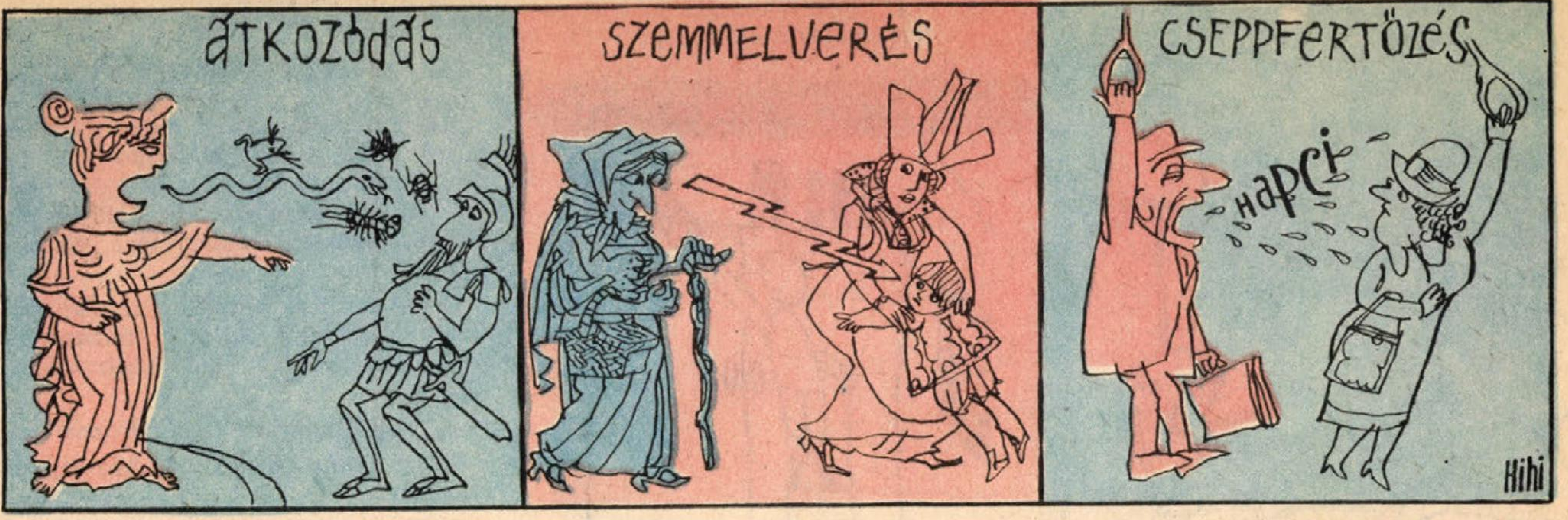
ÁTKOZÓDÁS
SZEMMELVERÉS
CSEPPFERTŐZÉS
HAPCI
Hihi

Aquincumi építkezés

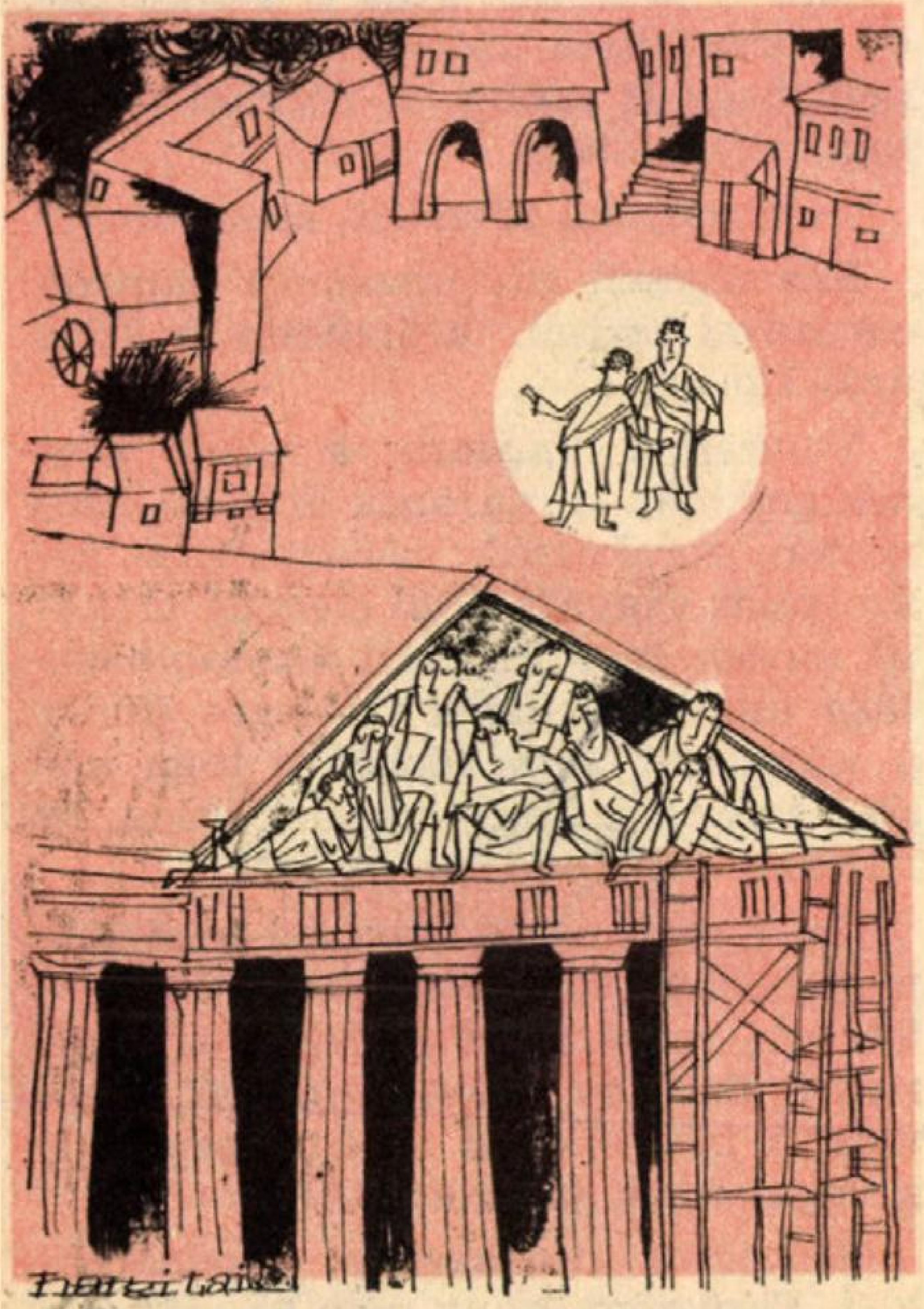

– Mondja, nem látta a munkásokat?

Indok

Balázs-Piri Balázs rajza

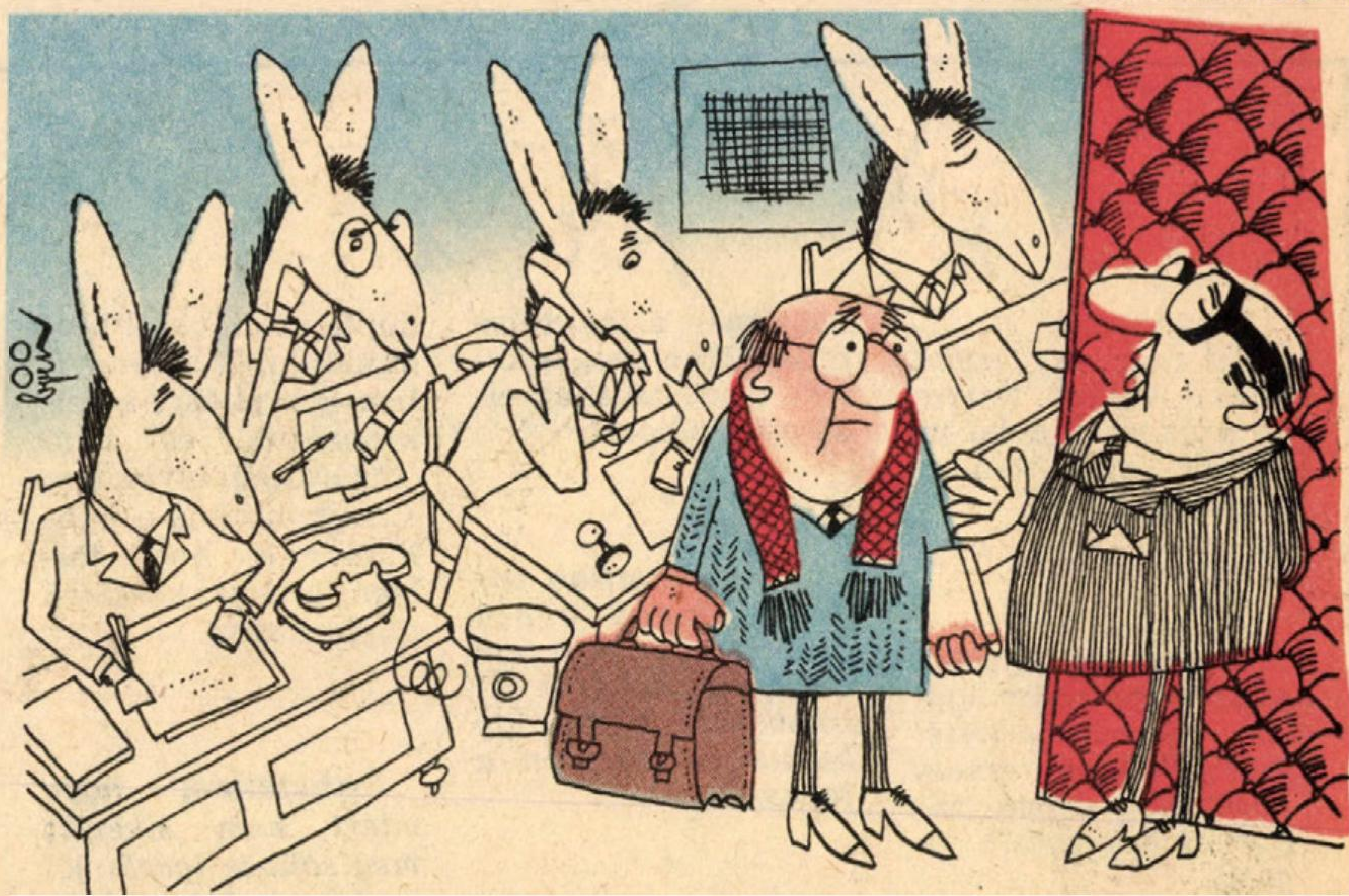

– Sajnálom, hogy át kellett helyeztetnem, de magára vessen! Nem tudott beleilleszkedni a közösség munkájába . . .

Vízió

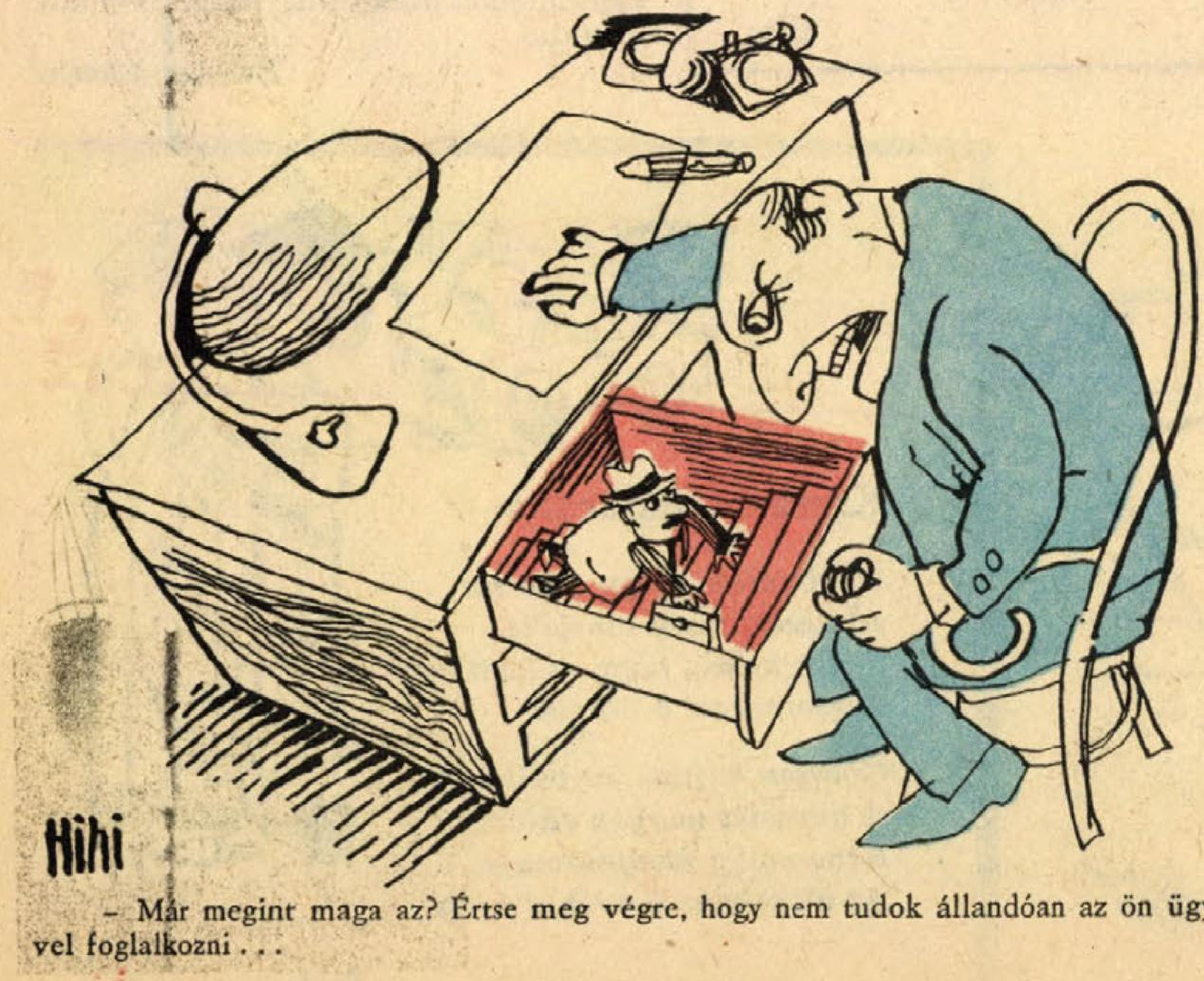

– Már megint maga az? Értse meg végre, hogy nem tudok állandóan az ön ügyével foglalkozni . . .

Ifjú pár

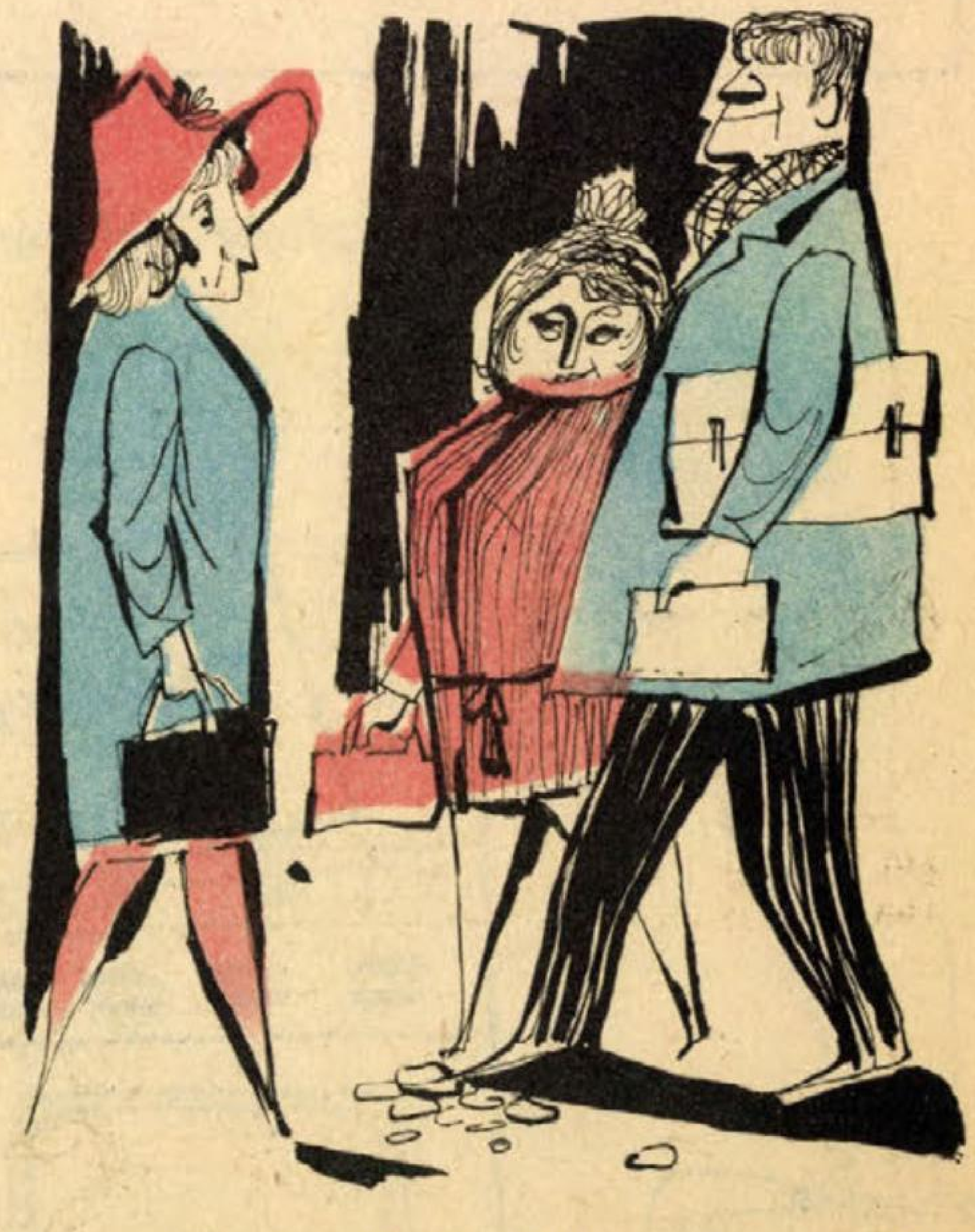

– Mosolyogj! Hadd higgye ez az undok Joli, hogy boldogok vagyunk . . .

Új mechanizmus

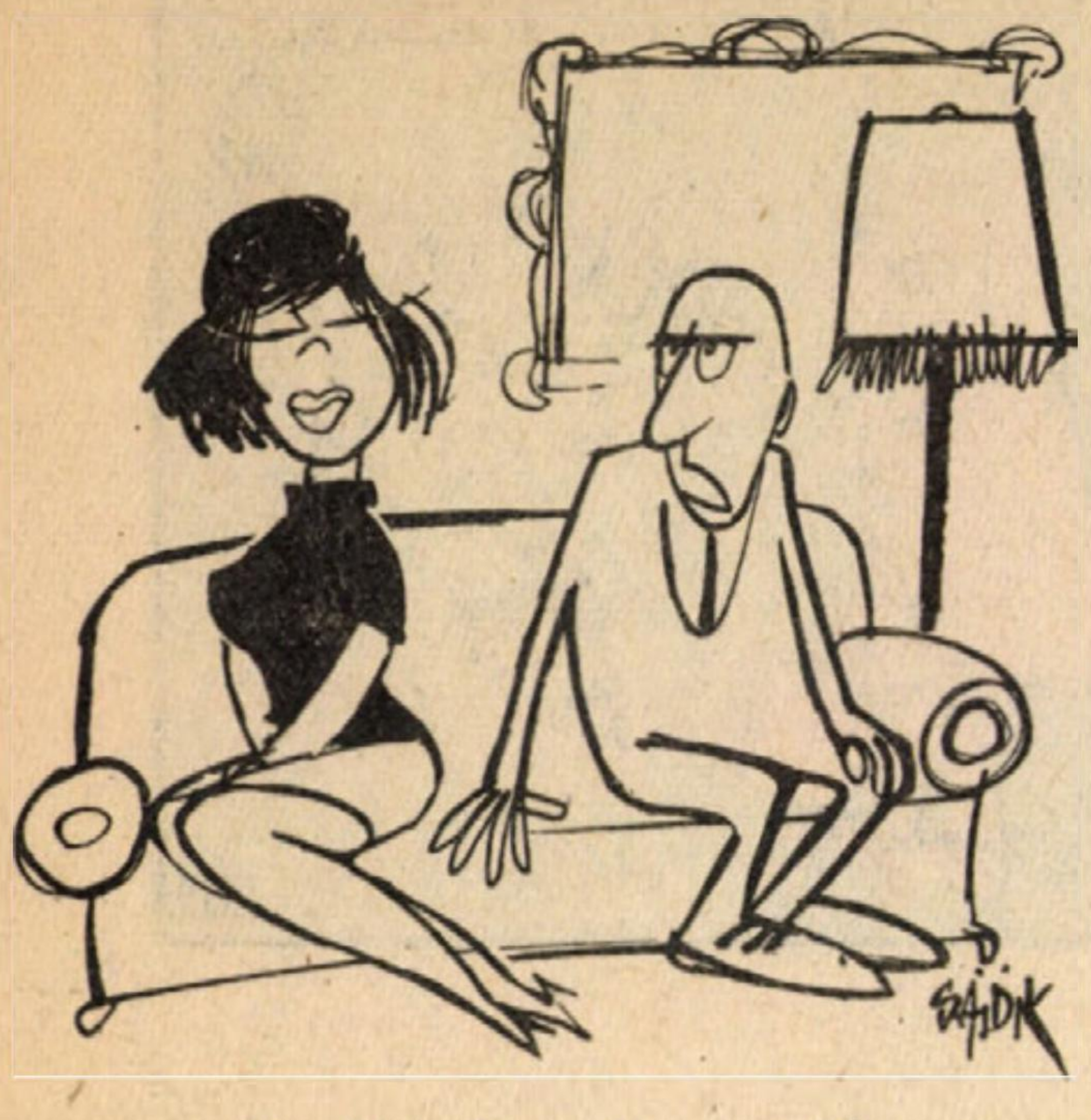

– De Mancika, már a gyárban is szabad kezet kaptam!...

Az IBUSZ gyermekrajz-pályázatot hirdetett az utazás örömeiről

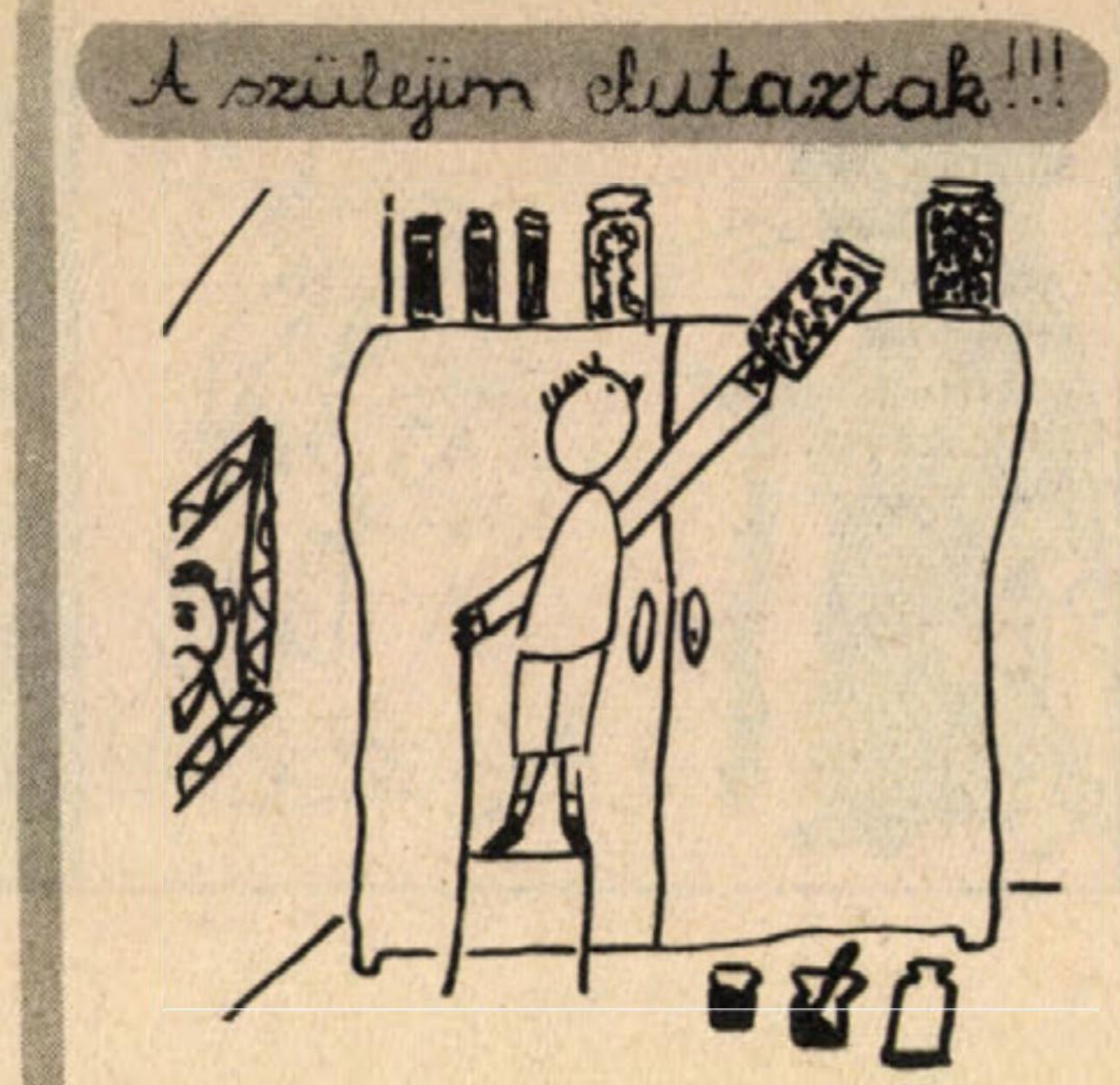
A szülejim elutaztak!!!

Ludas Matyika pályaműve

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

AZ ALKUDOZÁS GYÖNYÖRE

Részem volt benne. Nagy gyönyörűség volt. Mindig is hálásan fogok emlékezni erre a január 10-i délelőttre, s a 24. számú Csemegebolt (szemben a Fogassal) eladónőjére, akinek köszönhettem.

Pedig milyen hétköznapian kezdődött... Kértem fél kiló narancsot. Lett 55 deka. Maradhat? Természetesen.

— 14,50! Blokkot tessék hozni!

— Ha lenne szíves még két koszorú fügét.

Adja azt is. 45 deka. Számol, a zacskóra írja: 7,60.

Már a narancs árát is sokalltam, de a szocialista szemérem-csökevény nem hagyott szólni. A fügénél azonban leküzdöttem.

— Bizonyára tévedett, kisasszony!

Készségesen utánaszámolt papíron ceruzával, aztán kijavította a füge árát 7,20-ra.

Vérszemet kaptam, s most már reklamáltam a narancs árát is. Mögöttem sorakoztak néhányan, a kiszolgálás vágyától égő eladónő érthető módon ingerült volt akadályoztatása miatt, de azért mérlegre dobta a narancsot, s miközben a foga között sziszegte, hogy legyek boldog, 20 fillérrel csökkentette az árát.

Én, pimasz vevő azonban nem lettem boldog, sőt elszemtelenedtem, s kértem, vegye ismét a papírt és a ceruzát. Szegény megfélemlített kartársnő, mit tehetett... Újra szorzott, s végül ismét javított: 13,80.

Győztesen masíroztam a pénztárhoz. Esküszöm, hogy nem az a vacak egy forint és tíz fillér, hanem az alkudozás ténye jelentett számomra nagy gyönyörűséget. Meg az a tudat, hogy nem kell már nagy fáradsággal sok pénzért Olaszországba vagy Egyiptomba utaznunk, itthon is lehet alkudni.

Sólyom László

irka-firka

Önzetlenség:
Én már egy egész csomó dolgot tettem az utókorért, noha az utókor még semmit sem tett értem.

*

A legjobb ifjúsági gitárzenekarokat egy-egy fodrászbérlettel jutalmaznám, amely korlátlan számú ingyenes hajvágásra jogosít.

*

Nagy mázlista volt Ferenc Ferdinánd, hogy pont a legutolsó pillanatban még sikerült megúsznia az első világháborút.

*

Z. javíthatatlan bohém. Minden évben már január vége felé beadja a zaciba a télikabátját, hátha így hamarabb megjön a tavasz...

*

A cirkuszban azt szeretem a legjobban, hogy ott a légtornásznak minimum egy dupla szaltót kell produkálnia, amennyiben igényt tart az elismerésre, és nem elég csupán elvi síkon elmagyaráznia a publikumnak, hogy milyen is egy korszerű dupla szaltó.

*

Érthetetlen, hogy miért nem sikerült még sohase igazán jól az ismert labdarúgók szerepeltetése filmekben, amikor pedig a focipályákon annyi kiváló színészi alakítást lát manapság az ember...

D. F.

A családi tűzhely melegénél

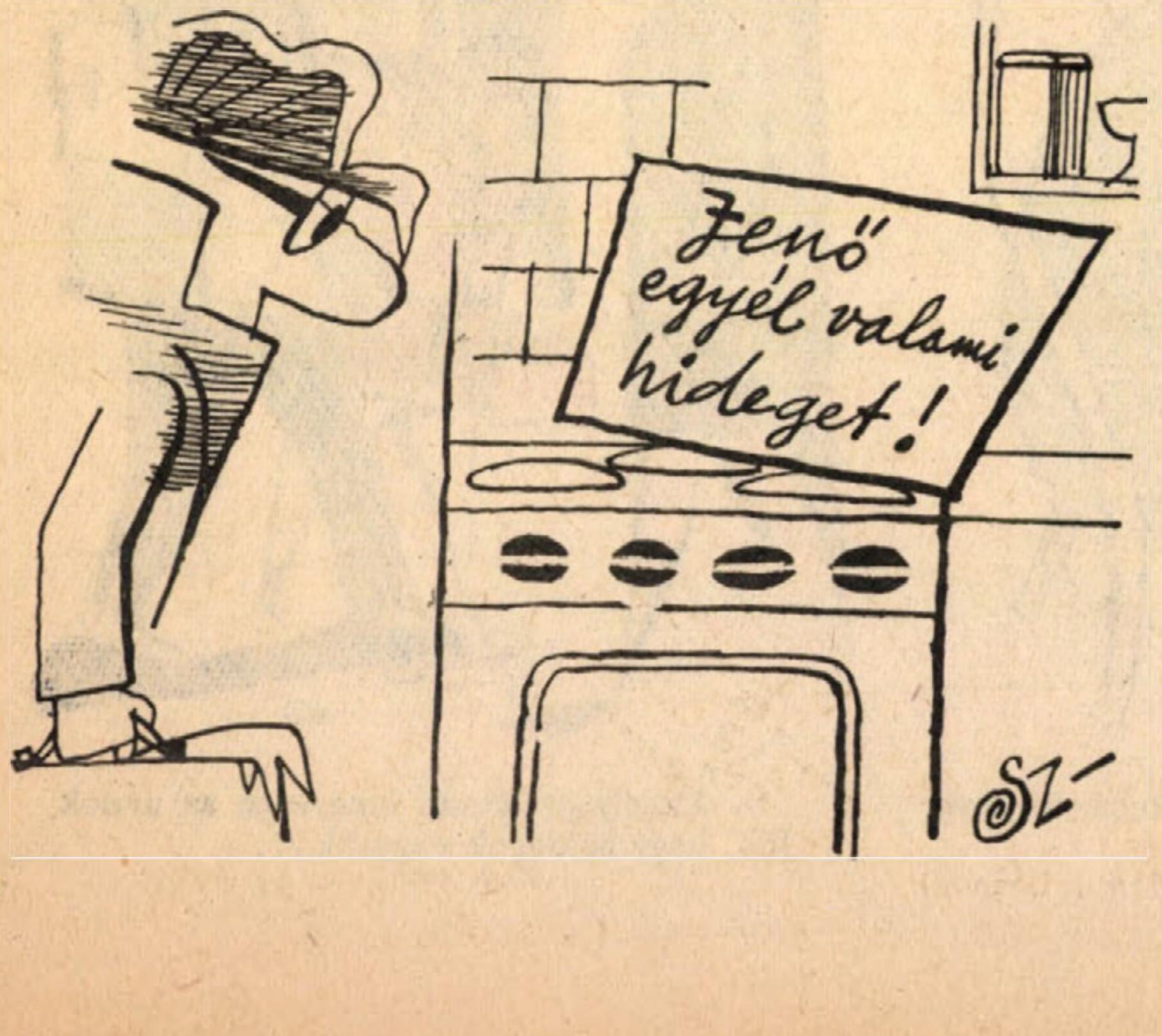

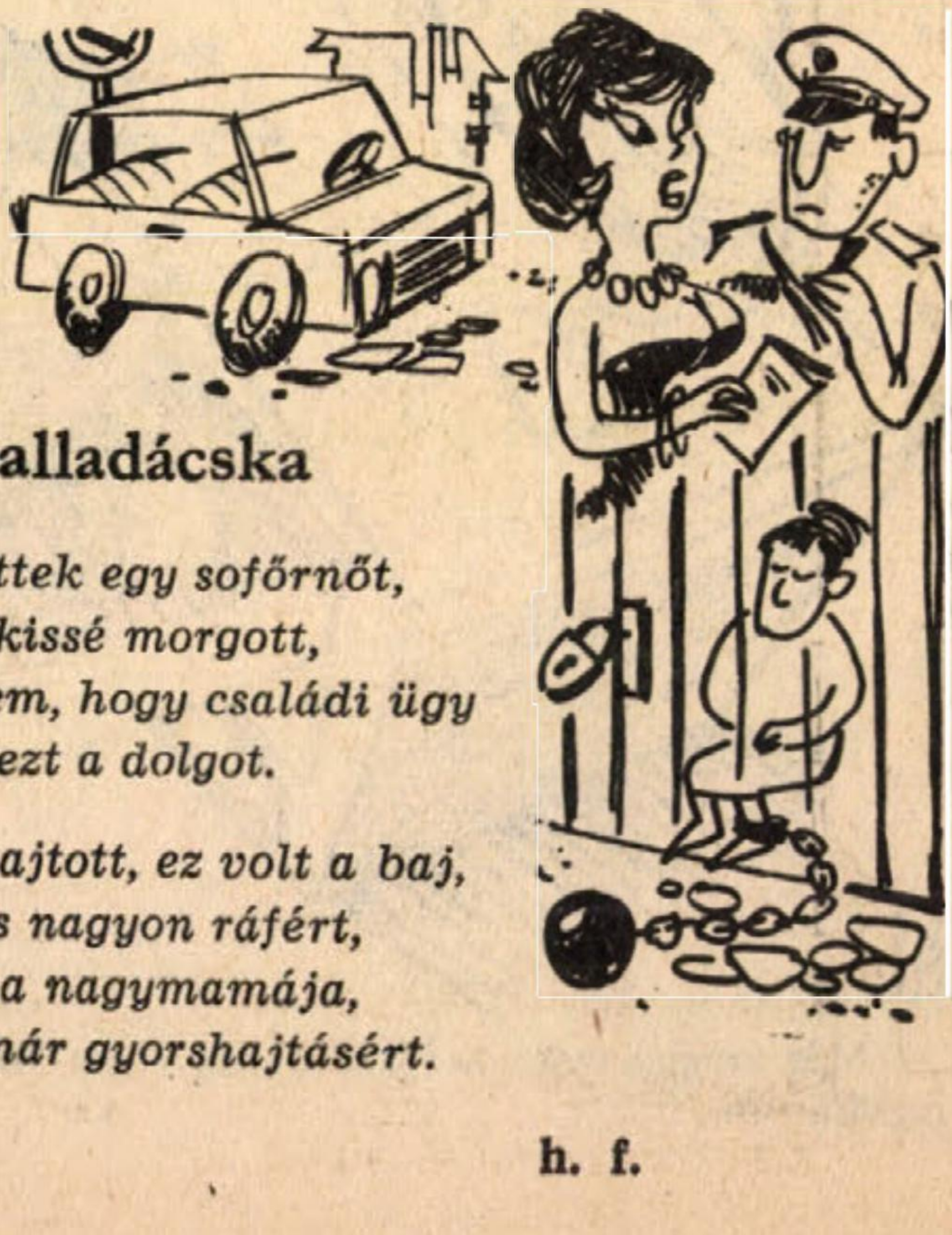

Kresz-balladácska

Megbüntettek egy sofőrnőt,
Aki ezért kissé morgott,
Megjegyzem, hogy családi ügy
Fűszerezi ezt a dolgot.

Gyorsan hajtott, ez volt a baj,
A büntetés nagyon ráfért,
Bába volt a nagymamája,
Az ült is már gyorshajtásért.

h. f.

Kedves Ludas!

Olvastam a Népszabadságban, hogy az elmúlt év végén az olasz sportújságírók által alapított „Narancs”-díjat, mint 1966 legszolgálatkészebb sportembere, a *Juventus* labdarúgó edzője, Helenio Herrera kapta.

Érdekes, de az *Internazionale* világhírű edzőjét is pont Helenio Herrerának hívják. Hát nem furcsa névrokonság?!

F. Katalin
Bp., XIII., Hegedűs Gy. u.

Az Esti Hírlap január 4-i száma tudatja az olvasókkal, hogy az UNICEF (az ENSZ Nobel-békedíjjal kitüntetett gyermekvédelmi alapja) megalapításának huszadik évfordulója alkalmából a francia rádió és televíziós társaság ünnepi előadást rendezett Maurice Chevalier, Danny Kaye, Marlon Brando, Leslie Caron és más világhírű művészek felléptével.

A hír igazán érdekes, de a televízió kicsit megelőzte vele a népszerű délutáni napilapot. Ugyanis a parádés gálaestet még 1966. november 25-én az utolsó szögig „egyenesből” közvetítette!

Lehet, hogy rövidesen arról is értesülünk az Esti Hírlapból, hogy 3 : 1-re vertük a brazilokat tavaly? A gyorsaság nem boszorkányság!

F. I.
Budapest

Hallottam egy viccet, megírom, hátha van, aki nem ismeri:

Egy férfi állít be a cirkuszigazgatóhoz:

— Kérem, szeretnék fellépni az ön társulatában!

— No és mit tud ön produkálni?

— Kitűnően utánozom a madarakat.

— De uram, társulatom fele ilyenekből áll!

Erre a férfi elköszön, és csalódottan kirepül az ablakon.

Zsoldos Tibor
Kaposvár

A Ludas mindig szemére veti laptársainak, ha azok valami számtani hibát ejtenek. Mégis a Ludas is követ el hasonló bakikat.

„Mi lesz ezer év múlva?” című rajzukon például egy 2066-os keltezésű újság látható. Akárhogy számoljuk is, ez nem ezer év, csak száz, sőt már annyi se! Azt ugyanis kizártnak tartjuk, hogy valaki ezer év múlva, tehát 2967-ben, 901 évvel azelőtti lapokból tájékozódjék!

Több olvasó

Azt olvastam az Esti Hírlapban, hogy *„Mentsétek meg lelketeket”* címmel film készül Nobile tábornok sarki expedíciójáról.

Nem tudok szabadulni a gyanútól, hogy a kérdéses film címe inkább *„Mentsétek meg lelkeinket”* lesz. Tudniillik ez az S. O. S. nemzetközi vészjel (angolul: Save our souls) pontos magyar fordítása.

D. Ferenc
Budapest

A múlt héten, egyik este, az alábbi párbeszéd folyt le köztem s a lányom között:

— Juditkám, menj lefeküdni, hagyd abba a tévénézést, a film, ami most következik, csak tizennégy éven felülieknek való!

— Akkor az első felét még megnézhetem. Hiszen én már hétéves elmúltam!

N. V.
Budapest

IMPORT HUMOR

A BŰVÉSZ

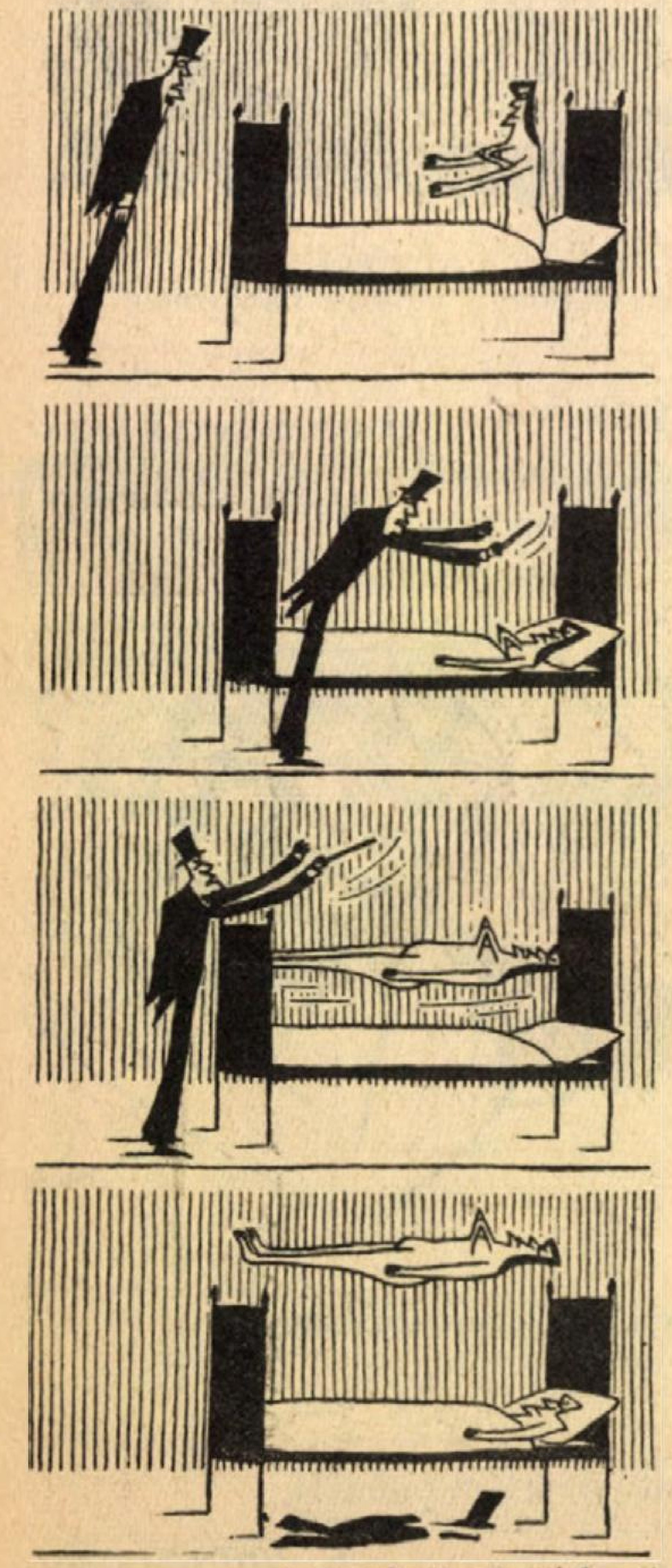

(„Rohács”, Bratislava)

AMERIKAI TURISTÁK

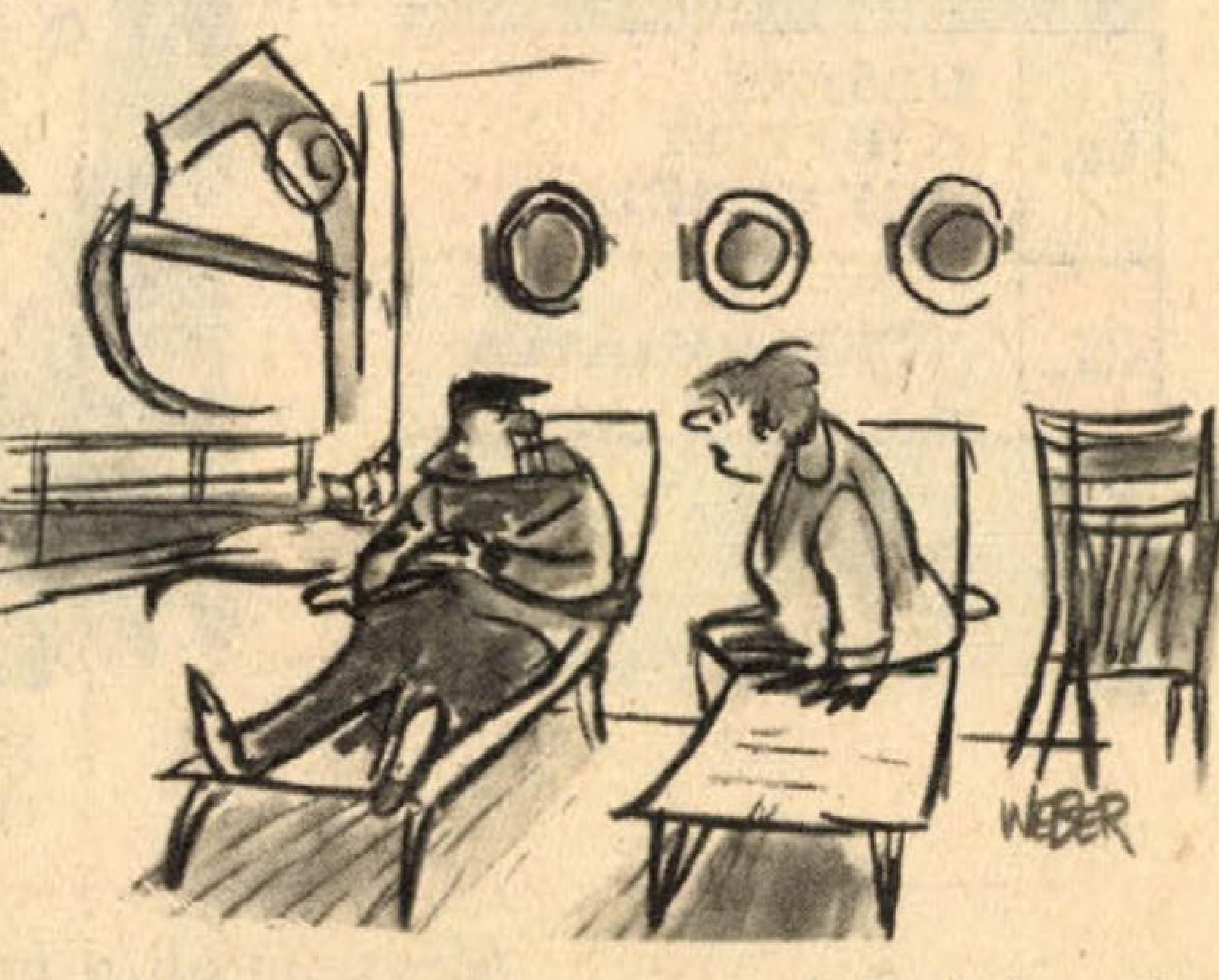

– Azért, mert te nem szereted Európát, még nem jelenti azt, hogy teljesen vacak!
(„New Yorker”)

TÖMEGES SZÖKÉS A BÖRTÖNBŐL

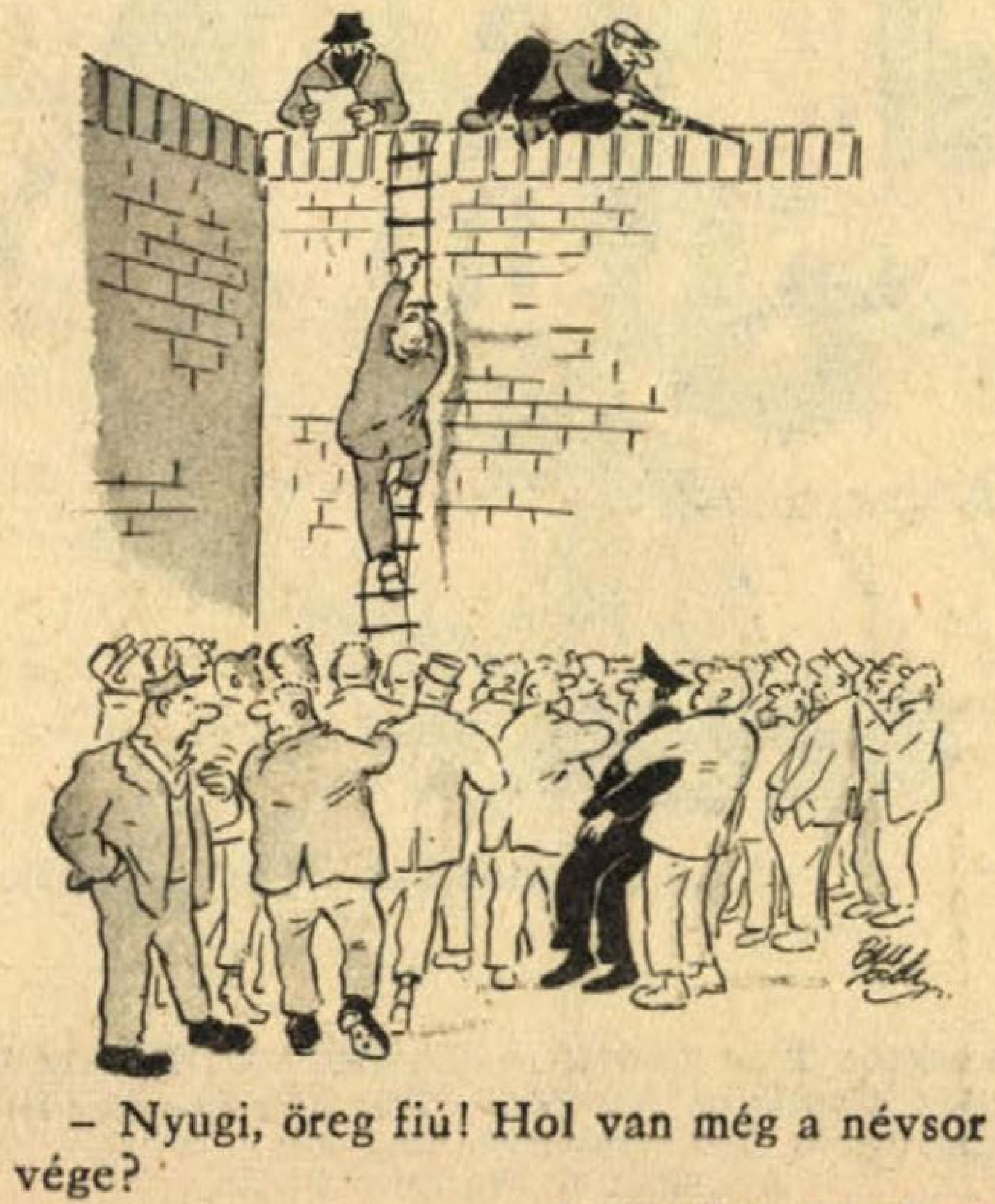

– Nyugi, öreg fiú! Hol van még a névsor vége?
(„Punch”, London)

HŰSÉGES EB

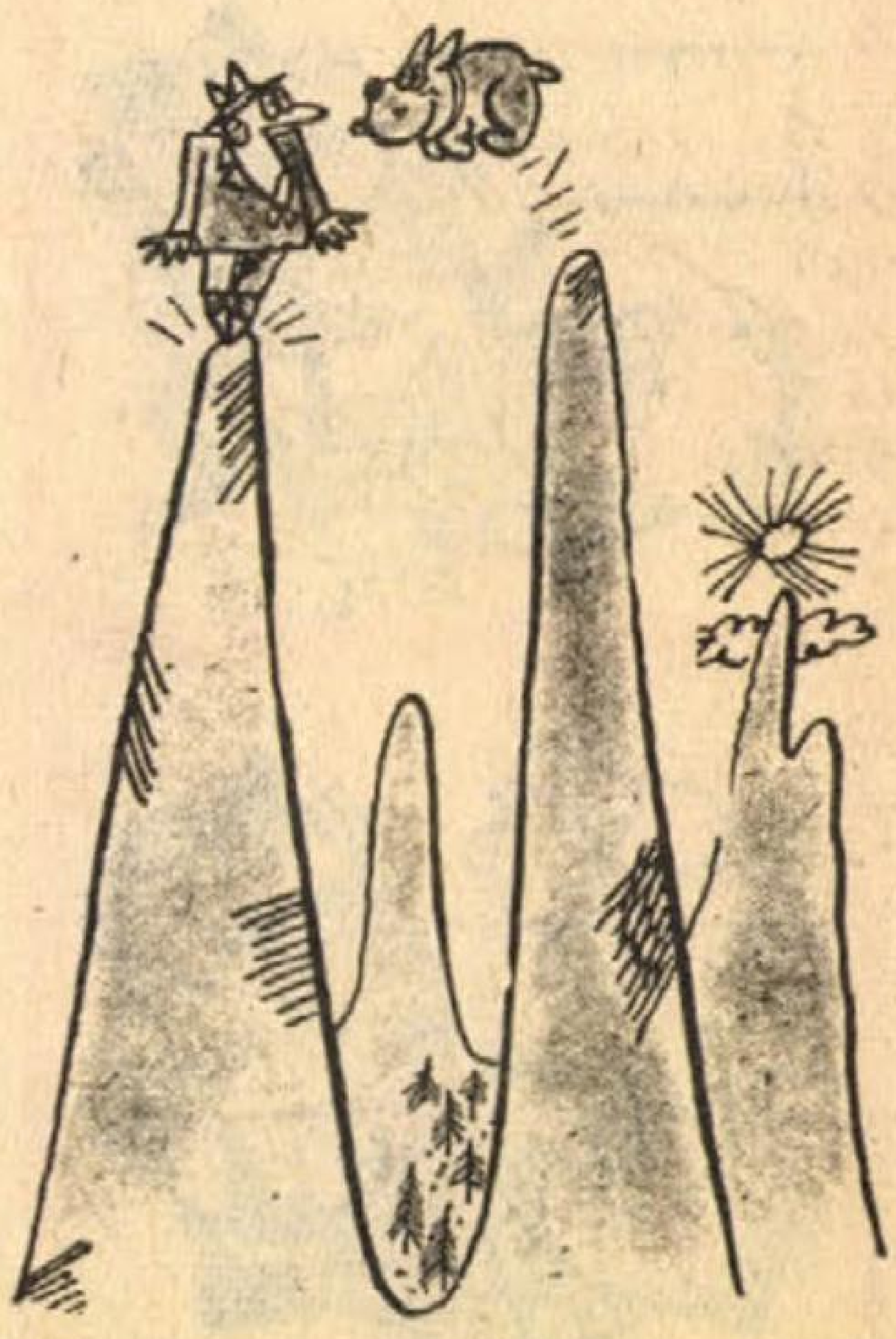

– Hát itt is megtaláltál? . . .
(„Eulenspiegel”, Berlin)

SZEMORVOSNÁL

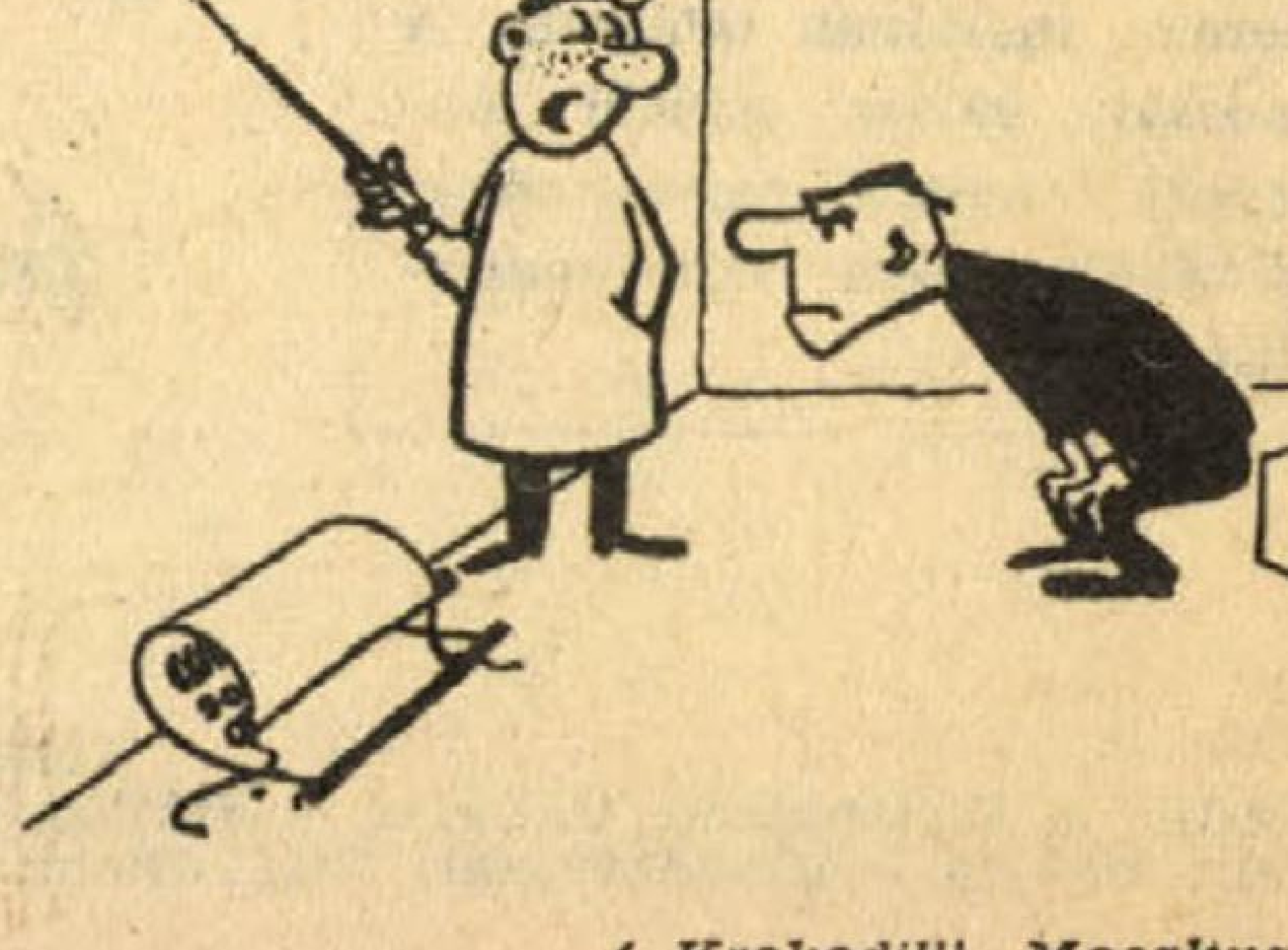

(„Krokodil”, Moszkva)

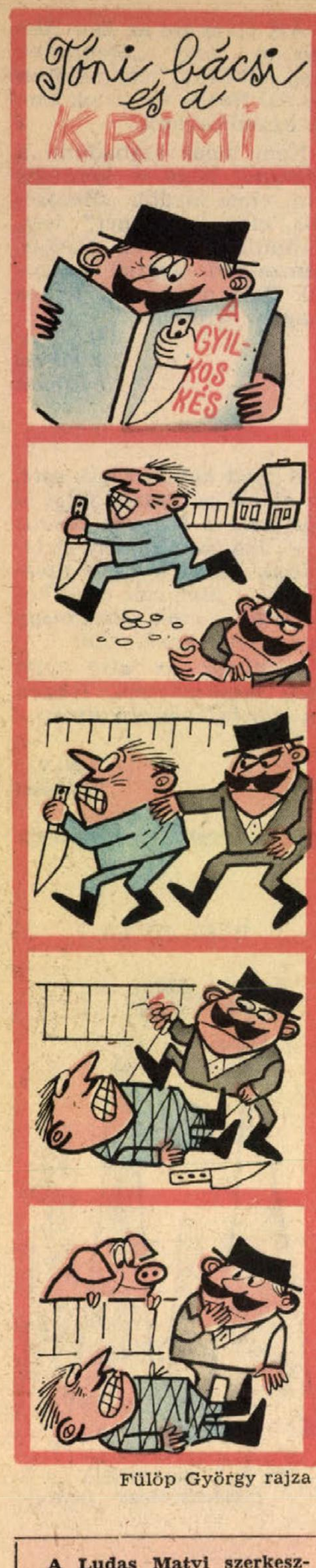
Tóni bácsi
és a
KRIMI
A GYILKOS KÉS

Fülöp György rajza

Sorsolás-dömping

Barát József rajza

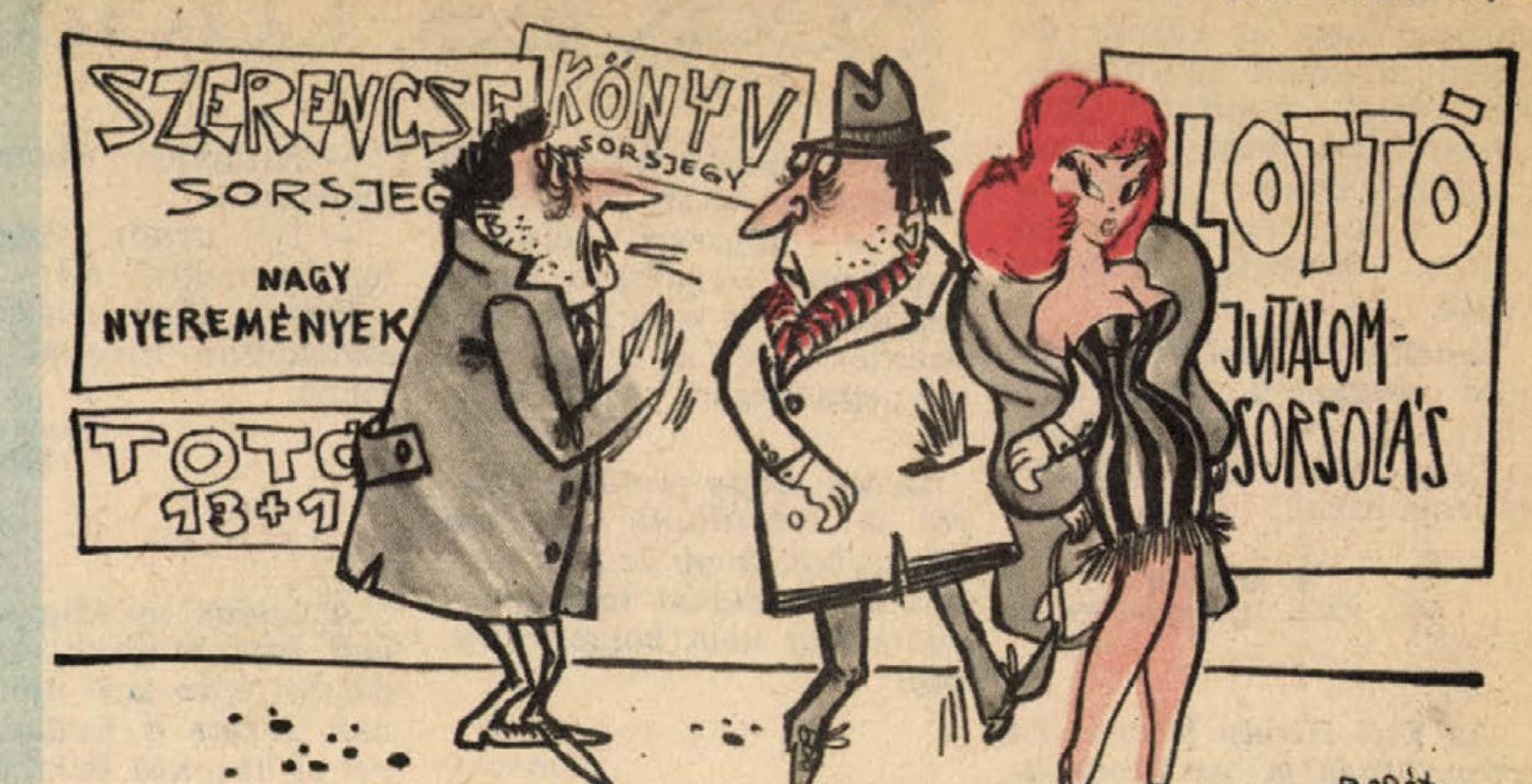
SZERENCSE
SORSJEG
NAGY
NYEREMÉNYEK
TOTO
13+1
KÖNYV
SORSJEGY
LOTTÓ
JUTALOM-
SORSOLÁS
BARÁT

– Könyörgök, uram, mondja meg, hol nyerte? . . .

Ludas Matyi

mozija

De.: UTAZÁS A HITVESI ÁGY KÖRÜL

Du.: TÜRELEMJÁTÉK

A Marson

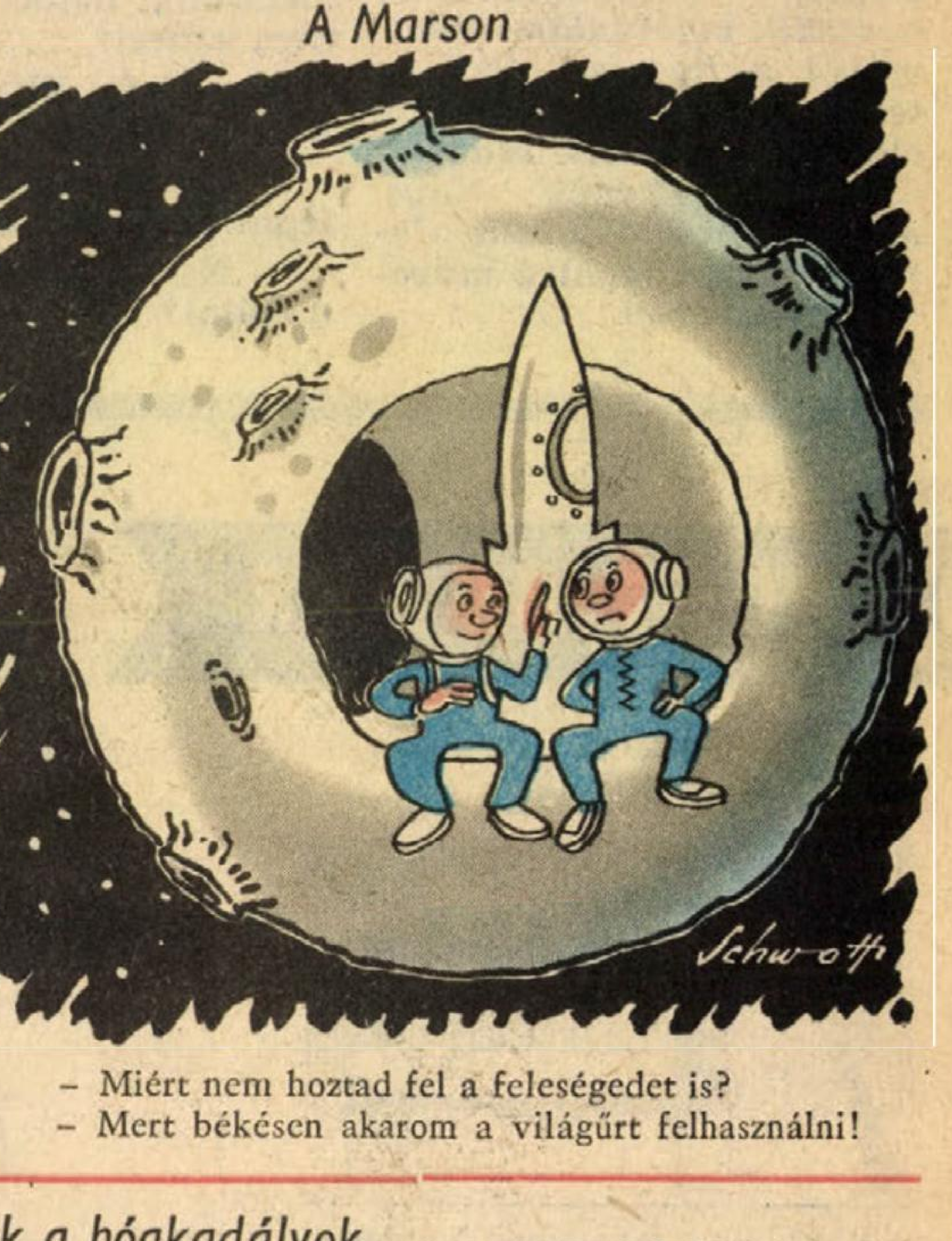

– Miért nem hoztad fel a feleségedet is?
– Mert békésen akarom a világűrt felhasználni!

Megszűntek a hóakadályok

Endrődi István rajza

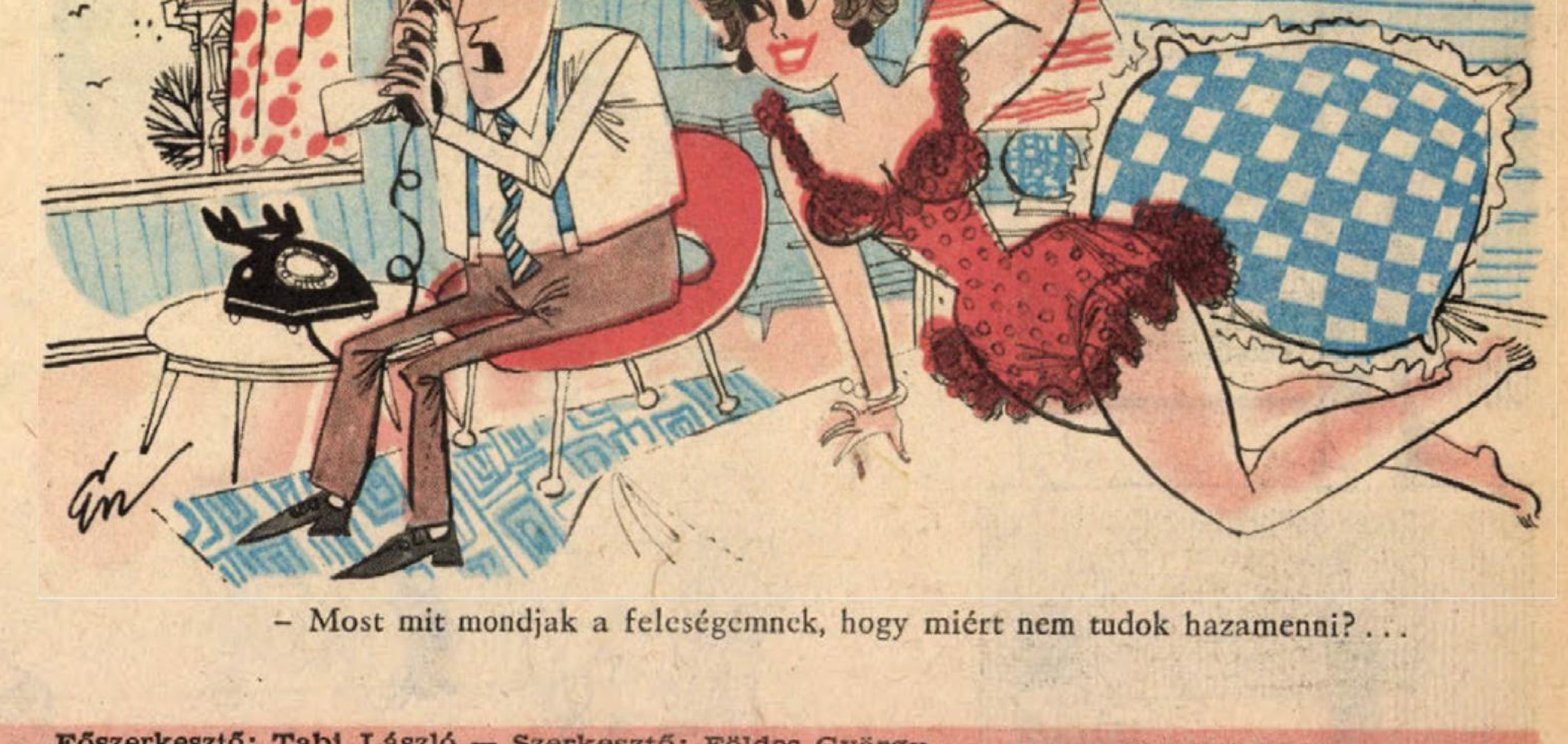

– Most mit mondjak a feleségemnek, hogy miért nem tudok hazamenni? . . .

A Ludas Matyi szerkesztőségének vagy szerkesztőinek címzett kéziratokra és rajzokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A postai válasz nélkül hagyott írások és rajzok megőrzésére nem vállalkozhatunk.

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.
Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220 – 67.0054 – Kossuth Nyomda, Budapest
Árusítja a Magyar Posta
INDEX: 25504